

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	د تجارت حقوق
څانګه:	اداره او منجمنټ، بانکداري او د تجارت اقتصاد
راټولونکی:	عبدالحی ناصري
ژباړن:	محمد اشرف وحدت
د څار کمېټه:	
	- محمد آصف ننگ د تخنیکي او مسلکي زده کړو معین - دپلوم انجنیر عبدالله کوزایي د تعلیمي نصاب رییس - محمد اشرف وحدت په تعلیمي نصاب کې د معینیت د مقام سلاکار
د علمي تصحیح کمېټه:	
	- عبدالجلیل ممتاز - نورالله حقمل
د ګرافیک او ډیزاین څانګې مسئول:	محمد جان علیرضایي
ګرافیک او ډیزاین:	عبدالله شاهي
چاپ کال:	۱۳۹۲ لمريز کال
تیراژ:	۹۰۰۰ ټوکه
چاپ ځل:	لومړی
وېب پاڼه:	www.dmtvet.gov.af
برېښنالیک:	info@dmvtvet.gov.af
کډ ISBN:	۹۷۸-۹۹۳۶-۳۰-۰۸۳-۵

Ketabton.com

د چاپ حق د تخنیکي او مسلکي زده کړو له معینیت سره خوندي دی

ملي سرود

دا وطن افغانستان دی	دا عزت د هر افغان دی
کور د سولې کور د تورې	هر بچی بې قهرمان دی
دا وطن د ټولو کور دی	د بلوڅو د ازبکو
د پښتون او هزاره وو	د ترکمنو د تاجکو
ور سره عرب، گوجر دي	پامیریان، نورستانیان
براهوي دي، قزلباش دي	هم ایماق، هم پشه یان
دا هیواد به تل ځلیږي	لکه لمر پر شنه آسمان
په سینه کې د آسیا به	لکه زړه وي جاوېدان
نوم د حق مو دی رهبر	وایو الله اکبر وایو الله اکبر

د پوهنې وزارت پېغام

ګرانو زده کوونکو، محصلانو او درنو ښوونکو!

د یوې ټولنې وده او پرمختګ کاملاً د همغې ټولنې د پیاوړو کاري کادرونو، بشري قوې او ماهر و فکرونو په کار او زیار پورې تړلې دي. همدا بشري قوه او کاري مټې دي چې د هیواد انکشافی اهدافو ته د رسېدو لارې چارې طي کوي او د یوه ښکمرغه، مرفه او ودان افغانستان راتلونکی تضمینوي.

انسان په خپل وار سره د الله تعالی له جانبې او هم د خپل انساني فطرت له اړخه مؤظف او مکلف دی چې د ځمکې په عمران او د یوه سوکاله ژوند د اسبابو او ایجاباتو د تکمیل لپاره خپل اغیزمن نقش، همدارنګه ملي او اسلامي رسالت ادا کړي.

له همدې ځایه ده چې د یوه ژوندي او فعال انسان نقش، د خپل ژوند د چاپېریال او خپلې اړوندې ټولنې په اړه، تل مطلوب او په هېڅ حالت کې نه نفي کیږي او نه هم منقطع کیږي.

په ټول کې د پوهنې نظام او په خاصه توګه د تخنیکي او مسلکي زده کړو معینیت مسوولیت او مکلفیت لري چې د اسلامي ارزښتونو، احکامو او همداراز معقولو او مشروع قوانینو ته په ژمنتیا سره، د افغانستان په انکشاف کې فعاله، چاپکې او موثره ونډه واخلي، ځکه دغه ستر او سپېڅلي هدف ته د رسېدو په خاطر د انساني ظرفیت وده، د حرفوي، مسلکي او تخنیکي کادرونو روزنه او پراختیا یو اړین مقصد دی. همدا په تخنیکي او مسلکي زده کړو مزین تنکي ځوانان کولی شي چې په خپلې حرفې او هنر سره په سیستماتیک ډول د هیواد انکشاف محقق او میسر کړي. جوتې ده چې په افغانستان کې د ژوند تګ لاره، دولتداري او ټولنیز نظام د اسلام له سپېڅلو احکامو څخه الهام اخیستی؛ نو لازمه ده چې زموږ د ټولنې لپاره هر ډول پرمختګ او ترقي باید په علمي معیارونو داسې اساس او بنا شي؛ چې زموږ د کارګر نسل مادي او معنوي ودې ته پکې لومړیتوب ورکړ شي. د حرفوي ظرفیت جوړونې تر څنګ د ځوانانو سالم تربیت او په سوچه اسلامي روحيې د هغوی پالنه نه یواځې پخپل ذات کې یوه اساسي وجیبه ده، بلکې دا پالنه کولی شي چې زموږ وطن پخپلو پېښو ودروي، له ضعف څخه یې وژغوري او د نورو له سیاسي او اقتصادي احتیاج څخه یې آزاد کړي.

زموږ ګران زده کوونکي، محصلان، درانه استادان او مربیون باید په بشپړه توګه پوه شي، چې د ودان او ښکمرغه افغانستان ارمان، یواځې او یواځې د دوی په پیاوړو مټو، وینې احساس او نه ستړي کېدونکي جد او جهد کې نغښتی او د همدغو مسلکي او تخنیکي زده کړو له امله کېدای شي په ډېرو برخو کې د افغانستان انکشافی اهداف تر لاسه شي. د دې نصاب له ټولو لیکوالانو، مولفینو، ژباړونکو، سموونکو او تدقیق کوونکو څخه د امتنان تر څنګ، په دې بهیر کې د ټولو کورنیو او بهرنیو همکارانو له مؤثرې ونډې او مرستو څخه د زړه له کومې مننه کوم. له درنو او پیاوړو استادانو څخه راجامدانه هیله کوم چې د دې نصاب په ګټور تدریس او فعاله تدریب سره دې د زړه په ټول خلوص، صمیمي هڅو او وجداني پیکار خپل ملي او اسلامي نقش ادا کړي.

د ښکمرغه، مرفه، پرمختللي او ویارمن افغانستان په هیله

فاروق وردګ

د افغانستان د اسلامي جمهوریت د پوهنې وزیر

لړلیک

مخ	سرليکونه	خپړکي
۱	کليات	لومړی
۹	د تجارت د حقوقو تاريخي سير	دویم
۱۵	د تجارت د حقوقو منابع	درېیم
۲۳	تجاري معاملات	څلورم
۳۵	سوداگر (تاجر)	پنځم
۵۵	تجاري قراردادونه	شپږم
۶۹	سوداگریز اسناد	اووم
۷۹	دیوالي کېدل (افلاس)	اتم
۹۱	بانکوالي	نهم
۹۹	د سوداگریزو شخړو حل	لسم
۱۰۹	سرچینې او اخځليکونه	

سريزه

د حقوقو د علم د هرې څانگې مطالعه علاوه پر دې چې د شخص علمي وړتيا لوړوي، له اجتماعي، حقوقي، اقتصادي سياسي او قضايي مسايلو په اړه يې د سالم درک او استنباط ځواک هم زياتوي، او طبعاً له دې لارې حقوقي او اجتماعي ستونزې راکموي او حقوقو ته د اجتماعي عدالت د تأمينونکو په سترگه گوري.

حقوقي قواعدو د جرايمو او ارتباطاتو په زياتېدو سره پراختيا موندلې چې په نتيجه کې په مختلفو څانگو وېشل شوې ده چې يوه له دغو څانگو څخه د تجارت حقوق دي، دغه څانگه په مختلفو هېوادونو کې په بيلابيلو نومونو سره يادېږي.

تجارت د هېوادونو په سوکالۍ کې اساسي ونډه لري، له همدې امله د تجارت حقوق د خصوصي حقوقو يوه له مهمو څانگو څخه ده، که د ماشينزۍ، ترانسپورتي، مخابراتي او نور معاصر اقتصادي تحولات وڅيرل شي، نو ليدل کېږي چې د يادو شويو اجتماعي او اقتصادي عواملو په نتيجه کې تر پخوا زيات پراخ شوي او وده کوي، دغه وده او انکشاف غوښتنه کوي څو د بشري ټولنې د مختلفو اقتصادي فعاليتونو د تنظيم لپاره يو لړ قوانين او مقررات رامنځ ته شي، چې د تجارت حقوق همدغه دنده په غاړه لري.

نن ورځ په زياتره هېوادونو کې، مدني حقوقو د خصوصي حقوقو يوه برخه تشکيل کړې ده چې د تجارت د حقوقو، بحري حقوقو او قضايي حقوقو په څير نورې څانگې يې په مستقل ډول تر خپلو خاصو مقرراتو لاندې عمل کوي.

د تجارت د حقوقو د اړونده مقرراتو په هکله پوهاوی د ادارې او حسابدارۍ د انستيتيوتونو د محصلينو لپاره خورا زيات اهميت لري، ځکه د تجارت حقوق لکه چې و به يې لولو د مدني حقوقو د يوې مستقلې څانگې په توگه د حقوقي اعمالو يوه معينه ساحه تنظيموي، له بله پلوه د محاکمو او خاصو تجارتي قوانينو موجوديت د دې غوښتنه کوي، څو د دغو مقرراتو د ځانگړتياوو په برخه کې په جلا توگه تحقيق وشي، تر څو په يوه مدني او تجارتي قضيه کې د تطبيق کېدونکي قانون په تعيين کې د اشتباه له ارتکاب څه مخنيوی وشي او په دې توگه اجتماعي عدالت په ښه توگه عملي شي.

د تجارت حقوق د خصوصي حقوقو له څانگو څخه ده، او د دغې څانگې خاصو اړتياوو ته په کتنې سره دغه څانگه له مدني حقوقو څخه په مستقل ډول تجارتي اعمال تنظيموي.

دې ته مو بايد پام وي چې له مدني حقوقو څخه د دغو حقوقو جلا والی نسبي دی نه مطلق، ځکه مدني حقوقو ته په پام سره د تجارت د حقوقو ساحه کوچنۍ ده او مدني حقوق د افرادو تر منځ ټولو خصوصي روابطو لکه پير او پلور، رهن، کرايه، وديعت، طلاق، واده، مهر، نفقه او داسې

نور ته شامل دي، په داسې حال کې چې د تجارت حقوق تر يوې خاصې ډلې اشخاصو (تاجران او تجارتي شرکتونه) او خاصو تجارتي معاملاتو پورې اړوند قواعد او دساتير دي.

لکه چې مخکې يادونه وشوه د مدني حقوقو ساحه د تجارت د حقوقو ساحې ته په کتنې سره پراخه ده، نو له دې امله که چيرې د تجارت په حقوقو کې د کومې موضوع وړاندوينه نه وي شوې په دې صورت کې د موضوع د حل لپاره بايد مدني حقوقو ته مراجعه وشي او موضوع حل او فصل کړای شي.

په دغه کتاب کې لاندې مطالب شامل دي:

د تجارت د حقوقو تعريف، د تجارت د حقوقو منابع، د تجارت د حقوقو د مقرراتو د انکشاف تاريخي بهير، تجارتي معاملات، تاجر، د تاجر حقوق او مکلفيتونه، تر ديواليټوب (ورشکستگۍ) پورې اړوند مقررات، تجارتي اسناد، بانکداري، د تجارتي منازعاتو حل لارې او دېته ورته نور حقوقي موضوعات

په درناوی

عبدالحي ناصري

د کتاب ټوليزه موخه:

په تجارتي مسائلو کې د محصيلنو لازمي وړتياوې پيدا کول، د تجارتي او مدني چارو تفکيک او دغه راز د تجارت او نورو قوانينو د ارزښت، تطبيق او پيژندنې په برخه کې د هغوی وړتيا لوړول.

کليات

ټوليزه موخه:

د تجارت د حقوقو په اړه معلومات، په حقوقي پوهه کې يې ځای او له مدني حقوقو څخه يې د نسبي استقلال دلايل.

د زده کړې موخې: د دغه فصل له لوستلو وروسته به محصلين و توانيږي چې:

- د تجارت د حقوقو په اړه عمومي پوهه حاصله کړي.
- په نورو علمي حوزو کې د حقوقو ځای وپېژني.
- په تجارتي معاملو کې د عمل د سرعت قاعده توضيح کړای شي.
- د تجارت په ساحه کې خاص اسناد بيان کړای شي.
- په تجارت کې د دولت په ونډه و پوهيږي.

تجارت د هيوادونو په وده او اقتصاد کې لويه ونډه لري، له همدې امله د تجارت حقوق د خصوصي حقوقو له مهمو څانگو څخه گڼل کيږي، که اقتصادي تحولات او د ماشين آلاتو توسعه وڅېړل شي، نو ليدل کيږي، چې د دغو علتونو له کبله د خلکو اجتماعي روابط زيات شوي دي او له کبله يې، له انگلستان، هالنډ، ايتاليا او سويس پرته، د نړۍ په زيات شمېر هيوادونو کې مدني حقوق د خصوصي حقوقو يوه برخه گرځېدلې ده، چې د تجارت، بحري او فضايي حقوقو په څېر څانگې يې د خپلو مقرراتو تر سيوري لاندې په مستقلة توگه عمل کوي.

د تجارت د حقوقو تعريف

تجارت له اقتصادي پلوه هغو عملياتو ته ويل کېږي شي چې د ثروت تر توزيع او د هغه ترکارولو او جريان پورې منحصر وي، خو د تجارت د حقوقو د علم دايره پراخه ده اوصنعت اړوند عمليات هم په بر کې نيسي او يوازې تر منقولو اموالو پورې اړونده چارې، هغه هم د يو شمېر هيوادونو د قوانينو په موجب، ورڅخه مستثنی شوې دي.

د تجارت حقوق، د هغو قواعدو او اصولو ټولگه (مجموعه) ده چې د سوداگرو او سوداگريزو چارو ترمنځ حقيقي روابط او معاملات تعريف او تنظيموي، خو دغه موضوع په کلي ډول نه ده حل شوې چې آيا د تجارت حقوق، تر سوداگر (تاجر) پورې مربوط دي او که تر تجارتي اعمالو پورې، په دې برخه کې دوه متفاوت سيستمونه موجود دي چې دا دي دلته يې لولو.

د آفاقي يا موضوعي سيستم په اساس د تجارت د حقوقو تعريف

د دغه سيستم په اساس لومړی تجارتي معاملات توصيف شوي او وروسته د تاجر او تجارتي شرکتونو اوصاف تعين شوي دي، په بل عبارت په دغه سيستم کې تجارتي معاملات اساس او هدف دي او هر شخص چې دغه معاملات ترسره کوي، تاجر (سوداگر) گڼل کېږي.

د دغه سيستم له مخې چې د فرانسې د تجارت له حقوقو څخه سرچينه اخلي، د تجارت حقوق تر تجارتي معاملاتو پورې له اړوندو قواعدو څخه عبارت دي، په دې معنی چې په دغه سيستم کې لومړی تجارتي معاملات د قانون په واسطه تعين او تشخيص کېږي او وروسته بيا تاجر يا سوداگر، بناءً هر هغه څوک چې دغه اعمال ترسره کوي، تجارتي اعمال بلل کېږي او څرنگه چې شخص د عمل تابع دی، نو تاجر بلل کېږي.

د انفيسي يا شخصي سيستم په اساس د تجارت د حقوقو تعريف

په دغه سيستم کې د مخکني سيستم په خلاف لومړی تاجر تعريف شوی او تجارتي شخصيتونه يې معين کړي دي او وروسته ټول هغه معاملات چې د هغه د تجارتي چارو د پرمخ بيولو لپاره وي، چې په حقيقت کې تجارتي معاملات د اشخاصو تابع دي. د دغه سيستم په اساس چې د آلمان د تجارت د حقوقو له سيستم څخه سرچينه اخلي، د تجارت حقوق د تاجر له حقوقو څخه عبارت دي.

د افغانستان د تجارت د حقوقو اساس که څه هم چې له دواړو يادو شويو سيستمونو څخه متأثر دی، خو زياتره د آفاقي سيستم ښکارندويي کوي، په لنډه توگه ویلی شو چې د تجارت حقوق هغو ځانگړو خصوصياتو ته په پام سره چې لري يې، هم تر ځانگړو اعمالو يعنې تجارتي معاملاتو پورې او هم تر معينو اشخاصو يعنې تاجر او تجارتي شرکتونو پورې مربوط دي، خو څرنگه چې

په نښه نړۍ کې دولتونه د افرادو، تولید او د ثروت پر توزیع باندې لږ او ډېره څارنه او نظارت کوي، نو تجارتي اشخاص موظف دي چې د عمومي حقوقو له مقرراتو څخه هم متابعت وکړي. د تجارت حقوق چې له پیل څخه د خصوصي حقوقو برخه ګڼل کېدل، له نن ورځ یې له عمومي حقوقو سره دوامداره روابط حاصل کړي دي.

د یادونې وړ ده چې مدني حقوق د ټولو افرادو حقوقي روابطو ته شامل دي، په داسې حال کې چې د تجارت حقوق له هغو خاصو قواعدو څخه عبارت دي چې د سوداګرو او سوداګریزو چارو لپاره په پام کې نیول شوي دي، په هغو مواردو کې چې د تجارت حقوقو د کومې موضوع په اړه د صریحو قواعدو وړاندوینه نه وي کړې، مدني حقوقو ته مراجعه کېږي، په عمومي ډول د تجارت د حقوقو او مدني حقوقو تر منځ کلي تفاوت شته چې په خپله د تجارت د حقوقو د استقلال او جلا والي ښکارندويي کوي.

د نورو علومو او حقوقو په منځ کې د تجارت د حقوقو ځای

د تجارت حقوق اساساً د خصوصي حقوقو له څانګو څخه دي او تر ډېره وخته د مدني حقوقو د یوې برخې په توګه پېژندل کېده، اقتصادي تحولات، د معاملاتي عمل سرعت او تجارتي فعالیتونه باعث شول څو دغه څانګه د خصوصي حقوقو د یوې مستقلې څانګې په توګه د تجارت د حقوق تر نامه لاندې را منځ ته شي، هغه علتونه چې د حقوقو دغه څانګه یې د خصوصي حقوقو له نورو څانګو څخه جلا کړې ده په لاندې ډول دي:

په تجارتي معاملو کې د عمل د سرعت اصل

مدني ژوند د ثبات او استقرار خاصیت لري، د قانون موخه د دغه ثبات او استقرار ساتنه ده چې دا یو ډول مدني قانون دی، ځکه د هغه هدف هم د ثبات او استقرار تحقق دی، خو تجارتي ژوند داسې نه دی او داسې ملحوظات پرې واکمن دي چې په نتیجه کې یې له مدني ژوند سره توپیر پیدا کوي، دا ځکه چې د تجارت هدف د مفاد کسب او لاس ته راوړل دي او د مفاد د حصول وسیله د ثروت اړول را اړول او مکررې تجارتي معاملې ترسره کول دي، بناءً د عمل سرعت او چټکتیا د تجارت مهم رکن ګڼل کېږي، دا معقول کار نه دی چې سوداګر د هر کار لیکلو ته اړ ایستل شي، ځکه دا کار زیات وخت نیسي او له امله یې چارې له ځنډ سره مخ کېږي، له همدې کبله په مدني قانون کې ګڼ شمیر قواعد او مقررات لکه: د حوالې له نورو اجراءاتو پرته په مجرد ظاهر لیکنې سره د تجارتي اوراقو د تداول د اثبات د آزادۍ اصل او یا د تجارت په اصول نامه کې د دې خبرې منل چې «تجارتي دفاتر د هغو د خاوندانو لپاره حجت (دلیل) دي».

د یادونې وړ ده چې تجارتي عقود او د هغوی اجراء سرعت ته اړتیا لري او په هره اندازه سره چې شتمنۍ چټک دوران کوي، په هماغه اندازه د شرکتونو فعالیتونه او تجارتي خدمات فعاله کیږي، له همدې کبله د تعهداتو د تحقق لپاره د تجارت په حقوقو کې د عمل آزادي زیاته ده او په عمومي توګه د تجارتي قراردادونو انعقاد، د تشریفاتو او دلیل د وړاندې کولو له لحاظه په لیکنه باندې متکي نه دی او تاجر کولای شي په شفاهي ډول یا هم له ارتباطي وسائو څخه په استفادې سره قرارداد منعقد کړي.

د تجارت د اصول نامې ۶۰۸ ماده په دې اړه داسې وایي: د تجارتي عقودو لپاره د طرفینو رضا او موافقت کافي دی، د قرارداد تنظیم او یا د نورو مراسمو پرځای کول لازمي نه دي.

د تجارت د حقوقو په ساحه کې اعتبار او اعتماد

دا موضوع له دې امله ضروري بلل کیږي چې د سرعت عنصر په یوازې توګه ډېرې تجارتي معاملې نشي ترسره کولی، ځکه نقدي اموالو ته د پیسو د اړتیا احتمال وجود لري او له هغو پرته تجارتي معاملات نشي ترسره کیدلی، بناءً د تجارتي معاملاتو له اساساتو څخه یو هم اعتبار او اعتماد دی، ځکه تجارتي اشخاص خپلې ډېرې معاملې د قرض او اعتماد په اساس سره کوي او د تجارت په ساحه کې د اعتبار د نه موجودیت په صورت کې دا ضرورت احساسیږي چې د تجارتي معاملاتو د انجام لپاره یو لږ تشریفات او خاص شکلیات په نظر کې ونیول شي او په هغه صورت کې چې سوداګر په مطلق ډول سره په خپل تعهد باندې عمل ونه کړي، عام له دې که دغه تعهد له داینینو سره وي یا په عمومي ډول له معامله لرونکو سره، نو د سوداګر اعتبار تر پوښتنې لاندې راځي، له همدې امله اعتبار او اعتماد دوهم او د سرعت د عنصر تکمیلوونکی عنصر دی.

د تجارت په ساحه کې د خاصو اسنادو موجودیت

د تجارت په حقوقو کې هغه تجارتي اسناد چې د مطالباتو، ملکیتونو او تجارتي توکو ښکارندوی دی، له ساده تشریفاتو څخه بلل کیږي، دغه اسناد عبارت دي له: برات، چک، د قرضې اسناد، تر تجارتي گدامونو پورې اړوند اسناد او داسې نور...

دغه خصوصیت د دې غوښتنه کوي چې د تجارتي اختصاصي محاکمو د اجرااتو سرعت یا لا اقل د تجارتي چارو شعبات د هغو خاوند ته لازيات تأمینات و رکړي، ځکه د دا ډول اسنادو خاوند کولای شي د خپل تجارت په دیوان کې په هماغه ټاکل شوي مهلت کې له مدیون څخه خپل دین وغواړي او دا هم پرته له دې چې مدیون د هغه د دین د اداء کولو لپاره د اضافي مهلت او وخت غوښتنه مطرح کړي.

په تجارتي چارو کې د دولت مداخله

په تجارتي چارو کې د تعهداتو پوره کول د عمل شدت ته اړتیا لري، د دې ترڅنګ د خلکو او داینينو د اعتماد لپاره په مختلفو هیوادونو کې د تجارتي امورو د کنټرول لپاره دولتي یا نیمه دولتي تشکیلات تاسیس شوي دي، ترڅو دائن د اعتماد له مخې د پانګونې اقدام وکړي او په دې توګه د هیواد اقتصادي ژوند ته تحرک او بهبود ور وبخښي، مګر په مدني حقوقو کې د داینينو له حقوقو لږ حمایت شوی دی، په بل عبارت مدني حقوق د اخيرو اشخاصو په برخه کې ډېر محتاط او د مدیونینو په برخه کې ډېر سخت گیر نه وي، د دغه مطلب د ښه وضاحت لپاره ویلی شو چې د تجارت په حقوقو کې که چیرې یو تاجر و نشي کړلای خپل قرضونه اداء کړي، نو د افلاس یا ورشکستګۍ تر مقرراتو لاندې راځي.

نننۍ اقتصادي جامعه د عمل د چټکتیا او په اعتبار باندې د متکي تجارت تابع ده او د مدني قانون وچ او کلک قواعد د معاملې د طرفینو د تعهداتو د وړاندې کولو لپاره د چارو د رکود باعث ګرځي، له دې امله د تعهداتو د اثبات او د تجارت تر حقوقو پورې د اړوندو دلائلو لپاره د زیاتې آزادۍ او ځانګړو اصولو وړاندوینه شوې ده، لکه تجارتي دفاتر چې کولی شي د داینينو په پلوی سره د استناد وړ وګرځي.

د تجارت په حقوقو کې د مدني حقوقو په خلاف د تعهداتو د اثبات لپاره د عمل زیاته آزادي شتون لري، په عمومي توګه د تجارتي قراردادونو انعقاد، د تشریفاتو او دلیل د وړاندې کولو له لحاظه په لیکنه باندې متکي نه دی، تاجر کولی شي خپل قرارداد په شفاهي یا هم تېلفوني ډول منعقد کړي او په مختلفو لارو (تجاري دفاترو، مکاتباتو، مشهودو عواملو (فاکتورونو) او قرائنو) سره یې ثابت کړي.

د تجارت حقوق د اقتصادي سیاست تابع دي او له هغو سره په یو وخت تحول مومي، دولت نن ورځ له ناسالم رقابت څخه د مخنیوي، له کارګرانو او دغه راز له سپموونکو او هغو مصرفوونکو څخه د حمایت او یا هم د عمومي منافعو د ساتنې لپاره د ناسالم رقابت پر ځای یو ډول خوښي لرونکی اقتصاد قایم مقام ګرځولی دی، په داسې حال کې چې مدني حقوق د کورنۍ او سازمان د حقوقو پر مبنا ولاړ او له آرام تحول څخه برخمن دي.

د تجارت حقوق د مدني حقوقو په خلاف د عمومي حقوقو تر تأثیر او د دولت تر مداخلې لاندې راځي، د حمل او نقل کنټرول، په خرڅوونو کې د مخنیوي لپاره د ځانګړو جزایي مجازاتو اعمال، په عامو سهامی شرکتونو کې د تجارت شغل ته په ورګډیدو باندې محدودیت، د جزایي محکومینو او مفلسانو منع کول، د قبول وړ اداء د مجوز ترلاسه کول، د حمل او نقل په شرکتونو کې د مقرراتو وضع کول، بیمه او داسې نور په تجارتي چارو کې د دولت د مداخلې ښکارندويي کوي.

په پای کې کیدلی شي دې ټکي ته اشاره وشي چې د ملي گټو له ساتلو سره د دولتونو له علاقې سره سره، زیاتره وخت د تجارت حقوق د نړیوال تجارت د اړتیاوو د فشار په نتیجه کې د یووالي لور ته میلان لري او په دې برخه کې د هیوادونو ترمنځ مختلف قراردادونه منعقد شوي دي، لکه په ۱۸۹۰ کال کې د اورگاډي د پټلۍ له لارې د حمل او نقل قرارداد، د هوايي حمل او نقل په اړه د بروکسل قرارداد، د تجارتي اسنادو د برات او حجت په اړه د جینوا د ۱۹۳۰-۱۹۳۱ کلونو بین المللي کنوانسیون او د صنعتي، تجارتي، ادبي او هنري مالکیت په اړه د پاریس او برن (سویس) د ۱۹۷۹ کال د اکتوبر د ۲۰ قرارداد.

د لومړي څپرکي لنډيز

د تجارت حقوق د هغو قواعدو او اصولو ټولګه ده چې د سوداګرو او سوداګريزو چارو ترمنځ معاملات تعريف او تنظيموي.

د تجارت حقوق د فرانسې د آفاقي سيستم په اساس تر تجارتي معاملاتو پورې اړوند حقوق دي، يعني شخص د عمل تابع دی.

د تجارت حقوق د آلمان د انفيسي سيستم په اساس د تجار له حقوقو څخه عبارت دي، يعني په دغه سيستم کې د تاجر حقوق معيار دی، او معاملات د تاجر تابع دي.

د نورو حقوقي علومو په منځ کې د تجارت حقوق د خصوصي حقوقو يوه څانګه ده او تر ډېر وخت د مدني حقوقو يوه برخه ګڼل کيده، اقتصادي تحولات، د تجارتي فعاليتونو او معاملاتو سرعت، په تجارت کې د اعتبار او اعتماد اهميت او په تجارتي چارو کې قرض ونډه هغه علتونه دي، چې دغه څانګه يې د خصوصي حقوقو د يوې مستقلې څانګې په توګه د تجارت د حقوقو تر نامه لاندې د خصوصي حقوقو له نورو څانګو څخه جلا کړه.

بايد وويل شي چې افغانستان له دواړو حقوقي سيستمونو يعني هم د فرانسې له آفاقي سيستم څخه او هم د آلمان له انفيسي سيستم څخه استفاده کړې ده او منځنۍ لاره يې غوره کړې ده.

د لومړي څپرکي پوښتنې

- ۱- د تجارت حقوق کوم دي؟
- ۲- د نورو حقوقي علومو په منځ کې د تجارت د حقوقو ځای څه دی؟
- ۳- د تجارت حقوق له کومو مسایلو څخه بحث کوي؟
- ۴- له مدني حقوقو څخه د تجارت د حقوقو د استقلال ضرورت څه دی؟
- ۵- د تجارتي اعمالو ځانګړتیاوې څه دي؟

د تجارت د حقوقو تاریخي سیر

ټولیزه موخه:

د تاریخ په اوږدو کې د تجارت د حقوقو تحولات.

د زده کړې موخې: د دغه څپرکي په پای کې به محصلین وتوانېږي چې:

- په پخوانیو زمانو کې د تجارت د حقوقو په وضعیت پوه شي.
- په منځنیو پېړیو کې د تجارت د حقوقو په اهمیت پوه شي.
- په نوې او معاصره اداره کې د تجارت د حقوقو د تحولاتو په بهیر پوه شي.

د تجارت د حقوقو تاریخي بهیر

د تجارت حقوق د مختلفو اقوامو تر منځ د متداولو رسومو او عاداتو نتیجه ده. د دغې څانګې مطالعه د هغې د تکاملي بهیر ښوونه کوي، ځکه د هرې دورې د اړتیاوو په را برسېره کېدو سره د یو لړ خاصو اصولو او قواعدو پیاوړي ضرور بلل کېږي، د دغو اصولو او قواعدو مطالعه چې په اصل کې د تجارتي عرف او عاداتو تابع دي، ستونزمنه ده، ځکه د تجارت د حقوقو اصول د مدني حقوقو د اصولو په څیر ښکاره او واضح نه دي او د بېلابېلو آثارو او لیکنو له منځه باید د هغوی کیفیت معلوم کړل شي، دغه تحولات دلته په مختصره توګه تر بحث او څیړنې لاندې نیسو.

پخوانۍ زمانې

په پخواني مصر کې د تجارت له حقوقو څخه کوم مستقل اثر نه ترسترګو کېږي. د پخواني مصر

اقتصاد په زراعت ولاړ وو او هغه وړوکی تجارت چې ترسره کیدو د بهرنيانو لکه یهودانو او یا د بابل د اوسیدونکو په لاس کې و، خو په بابل کې تر میلاد ۲۰ پېړۍ وړاندې د پیسو د سود، تجارتي شرکت، د تجارتي اموالو د ساتنې او کاري حق په اړه ځینې قواعد لیدل کیږي، هغو کسانو چې په شرقي مدیترانه کې یې بحري تجارت کاوه له هغو قواعدو څخه یې پیروي کوله چې په وروستیو پیړیو کې هم له دغو قواعدو څخه پیروي ادامه درلوده.

یونانیانو چې له میلاد څخه ۷ پېړۍ وړاندې یې د مدیترانې بحري تجارت په لاس کې اخیستی و، د تجارت په اړه قواعد یې نه دي ترلاسه شوي او داسې ښکاري چې د تجارت د حقوقو اصول او قواعد یې عادي مقررات او مدني حقوق وو. د یونانیانو د زمانې یوازې ځینې رسوم پاتې دي، لکه د کښتۍ په وسیله تجارانو ته د هغوی د اموالو د حمل لپاره په دې شرط قرض ورکول چې که تجارتي اموال مقصد ته ورسیدل نو قرض ورکوونکي ته به د پام وړ ګټه ورکوي، له دې پرته قرض اخیستونکی د قرض یا دین د اداء مسؤل نه و، په همدې توګه د حوالې او برات په اړه هم له یونانیانو څخه ځینې آثار تر سترګو کیږي، لنډه دا چې د یونانیانو تر منځ تجارتي کړو وړو یو منظم شکل درلود.

منځنۍ پېړۍ

په اروپا کې د ۵ قرن له حملو او ګډوډیو وروسته تر ۱۰ میلادي پېړۍ پورې تجارت کومه د پام وړ وده نه درلوده، تجارت له یوولسمې میلادي پېړۍ څخه تر پنځلسمې هغې پورې ښه وده وکړه چې دغه دوره د تجارت د ښه‌رازیۍ دوره ده او ویلی شو چې د تجارت د نړیوال کېدو دوره هم ده، د دغې وضعې د منځته راتګ عوامل له سیاسي، مذهبي او صنفی عواملو څخه عبارت دي. یادو شویو عواملو ته په پام سره دغه مرحله د ګڼ شمیر حقوقي تاسیساتو د ایجاد دوره ده چې نن ورځ هم د تجارت په حقوقو کې موجود دی، لنډه دا هغه څه چې نن د تجارت د حقوقو په نامه یادېږي په دیارلسمه او څوارلسمه پېړۍ کې خپلې لوړې مرتبې ته رسیدلي وو.

له دغه تاریخ وروسته په ځانګړي ډول له شپاړسمې پېړۍ را پدېخوا د تجارت حقوق خپل نزولي سیر پیلوي او داسې یوه دوره پیل کیږي چې د تجارت د حقوقو د ملي کیدو عصر یې بللی شو او دولتونه د دغو حقوقو په تدوین کې دخالت کوي، دغې دورې د وروستۍ پېړۍ تر پایه یعنې تر هغه وخت ادامه پیدا کړه چې د تجارت د حقوقو د نړیوال کیدو لپاره د هیوادونو علاقې تبارز وکړ.

نوي دوره

دغه دوره له پنځلسمې پېړۍ څخه پیلېږي، د دغې دورې د تجارت حقوق د منځنیو پېړیو د تجارت له حقوقو سره توپیر لري، په دغه دوره کې د تجارت حقوق چې په منځنیو پېړیو کې د سوداګرو د عمل د آزادي محصول ګڼل کیدل او په تجارتي چارو کې د ښکېلو اشخاصو د اړتیاوو

په اساس جوړ شوي وو، دولتي کيږي، چې د تجارت د حقوقو د دولتي کيدو په نتيجه کې يې د نړيوال کيدو خصوصيت هم له منځه ځي او د تجارتي قواعدو په تکوين کې د دولت دخالت د تجارت د حقوقو د آزاد تحول لپاره په يوه له حد او مرز پرته آزاده فضاء کې ځای نه پرېږدي. د تجارت حقوق په دغه دوره کې په انگلستان کې خپل وجودي استقلال له لاسه ورکوي او کاملاً منحل کيږي.

په فرانسه کې د تجارانو لخوا جوړ شوي او رامنځ ته شوي د تجارت حقوق د پاچا تر نظم لاندې راځي، چې په پايله کې په ۱۸۰۷ کال کې د فرانسې د دولت له لوري تر يوه قانون لاندې د تجارتي عرف او عاداتو د راوستلو لپاره هڅې زور نيسي او دغه هڅې د تجارت د لومړنۍ اصول نامې د منځته راتگ سبب کيږي، چې بالاخره د فرانسې د لوی انقلاب په برياليتوب سره تجارت او صنعت آزاد شو او طبقاتي نظام چې انقلابيانو ورته په ښه سترگه نه کتل له منځه يوړل شو، د تجارت حقوق يا د تجارانو حقوق د تجارتي اعمالو په حقوقو واوښتل، البته تجارتي محاکم په خپل ځای پاتې شول چې غړي به يې د تجارانو لخوا انتخابېدل.

په ۱۸مه پېړۍ کې له نوې دنيا سره د تجارتي روابطو پراختيا، د صنعت ترقي، د حمل او نقل پراختيا او هغه نور تغييرات چې په ترڅ کې يې د پيسو ارزښت رامنځ ته شو له يوه لوري، د بانکي او صرافي چارو پراختيا او د نويو دولتونو تشکيل له بل لوري د دې باعث کيږي چې هر هيواد خپل ملي قواعد او اصول په ملي چوکاټ کې جوړ کړي او له نړيوال توب څخه يې را وباسي.

معاصره دوره

صنعتي انقلاب او د حمل او نقل پراختيا په اقتصاد او تجارت کې د لوی تحول باعث شول، په پيل کې د بيروکراتانو د عقايدو تر نفوذ لاندې زياتره دولتونو له آزاد رژيم څخه پيروي وکړه او تجارت د عرضې او تقاضا او کاملې آزادۍ د اصولو تابع و. دولتونو هڅه کوله چې د تجارت اصول او قواعد تر خاصو قوانينو لاندې منظور کړي، په دې ترتيب په زياتره هغو کې د ورځې اړتياوو ته په پام سره تجارتي قوانين تدوين شول چې د وخت په تېرېدو سره په هغو کې تغييرات راغلل او حتی هغو دولتونو چې جلا تجارتي مقررات يې نه درلودل مجبور شول تر څو په خپلو قوانينو کې د تجارت تر حقوقو پورې اړوند قواعد ځای کړي، حتی په انگلستان کې د ځينو تجارتي چارو لکه شرکتونو او ديواليټوب (ورشکستگي) په اړه قوانين وضع شول.

په دغه دوره کې بانکي کاروبار، بيمې، بورس او حمل او نقل زياته پراختيا ومونده. د ۱۹ پېړۍ په پای کې په خاصه توگه په ۲۰ پېړۍ کې د تجارت د آزادۍ په اصولو باندې يو لړ محدوديتونه ولگېدل، ځکه يو شمېر دولتونو هڅه کوله چې اصلي صنايع ملي کړي او د ټولو چارو په برخه کې خپل نظارت او څارنه تقويه کړي.

په افغانستان کې هغه لوابح او اصول نامې چې مخکې د تجارت د حقوقو په برخه کې تدوین شوې وې، عمدتاً یې په ډېر ابتدایي شکل سره د تجارت د حقوقو موضوعات تر څېړنې لاندې نیول، چې د دلالت له لایحې، د شرکتونو د ثبت له لایحې، د تجارتي اسنادو او علایمو د ثبت له اصول نامې، د تجارتي دفاترو له لایحې او د افلاس او ورشکستګۍ له اصولنامې څخه د مثال په توګه یادونه کولای شو.

په ۱۳۲۴ ل کال کې د تجارت د اصول نامې په نوم د افغانستان د تجارت د حقوقو په برخه کې یو تر ټولو نسبتاً کامل قانون تدوین شو، چې د دغې اصول نامې په انفاذ سره پخوانۍ اصول نامې او لوابح منسوخ شول او دغه قانون له هماغه وخت څخه تر اوسه پورې د افغانستان تجارتي اړتیاوو او غوښتنو ته تقریباً ځواب وایي. دغې اصولنامې په څلورو بابونو او ۹۴۰ مادو کې تجارت، تجارتي اهلیت، تجارتي معاملاتو، د تجارت د ثبت، تجارتي عنوان، د تجارتي دفاترو، د ناقانونه سیالي، د تجارانو د استازو، د ګرځنده تجارتي استازو، د خرڅلاو د مامورانو، په تجارت کې د دلالت، برات، حجت، چک، د تجارتي اسنادو د ضیاع، تجارتي عقودو، تجارتي بیعې، تجارتي قرض، تجارتي رهن او دغه راز د بیمې د انتقالاتو او کمیشن کاري او تجارتي شرکتونو په اړه بحث کړی دی.

سربېره په دې د وخت او زمان اړتیاوو ته په کتنې سره یو لړ نور قوانین هم په پام کې نیول شوي دي چې له دې جملې څخه د کوپراتیفونو، تصدیو، د بانکونو د بیمې او بهرنۍ پانګونې له قوانینو او دغه راز د تجارتي محاکماتو له اصولو څخه یادونه کولای شو.

د تجارتي شرکتونو، تضامني شرکتونو، تضامني مختلفو شرکتونو، سهامی شرکتونو او محدودالمسؤولیت یا ملیتید شرکتونو چارې د نوي قانون له مخې چې د جمهور رییس په تقنیني فرمان باندې وضع شوی دی، تنظیم شوې دي، د دغه بحث په پای کې د دغې خبرې یادونه لازمه ده چې نن ورځ د ډېری هیوادونو تر تجارتي چارو پورې اړوند قوانین یو له بل سره اختلاف لري چې دغه هیوادونه لاندې دریو څانګو ته ویشلی شو:

۱- هغه هیوادونه چې د تجارت مستقل حقوق نه لري، په دغو هیوادونو کې د مدني حقوقو په ترڅ کې د تجارت د حقوقو او د هغو اصولو او قواعدو وړاندوینه شوې ده او د تجارتي چارو لپاره ځانګړي قانون وجود نه لري، لکه ایټالیا، انګلستان او د امریکا متحده ایالات.

۲- لاتین هیوادونه چې لږ او ډېر د فرانسې د تجارت د حقوقو له اصولو او قواعدو څخه استفاده کوي، له بلجیم، هسپانیې او د جنوبي همکارۍ متحده دولتونه، دغه هیوادونه د تجارت مستقل حقوق نه لري او په زیاتره هغو کې د تجارتي چارو د پرمخ بیولو لپاره ځانګړي محاکم موجود دي.

۳- د امن د ډلې هیوادونه، دغه هیوادونه هم د تجارت مستقل حقوق نه لري او د آلمان د تجارت د حقوقو له قواعدو او اصولو څخه پېروي کوي، لکه د اسکندیناوي هیوادونه.

د دویم څپرکي لنډيز

۱- پخوانۍ زمانې: په پخواني مصر کې د تجارت له حقوقو څخه کوم مستقل اثر نه ترسترگو کېږي، د پخواني مصر اقتصاد په زراعت ولاړ و او هغه وړوکی تجارت چې ترسره کېدو د بهرنيانو لکه يهودانو او يا د بابل د اوسيدونکو په لاس کې و، خو په بابل کې تر ميلاد ۲۰ پېړۍ وړاندې د پيسو د سود، تجارتي شرکت، د تجارتي اموالو د ساتنې او کاري حق په اړه ځينې قواعد ليدل کېږي. يونانيانو چې له ميلاد څخه ۷ پېړۍ وړاندې يې د مديترانې د بحري تجارت په لاس کې اخيستی و، د هغې زمانې يوازې ځينې رسوم پاتې دي لکه د کښتۍ په وسيله تجارانو ته د هغوی د اموالو د حمل لپاره په دې شرط قرض ورکول چې که تجارتي اموال مقصد ته ورسيدل نو قرض ورکونکي ته به د پام وړ کټه ورکوي.

۲- منځنۍ پېړۍ: په اروپا کې تر لسمې ميلادي پېړۍ پورې تجارت چندانې د پراختيا په حال کې نه و؛ خو له يوولسمې پېړۍ څخه تر ۱۵ پېړۍ پورې تجارت ښه پراختيا ومونده او لنډه دا چې هغه څه چې نن د تجارت د حقوقو په نامه يادېږي په ديارلسمه او څوارلسمه پېړۍ کې خپلې لوړې مرتبې ته ورسيدل او په څوارلسمه پېړۍ کې تجارت نزولي سير درلود چې دغه دوره د تجارت د حقوقو د ملي کېدو او د دغو حقوقو په تدوين کې د دولت د مداخلې په دوره سره يادېږي.

۳- نوې دوره: دغه دوره له ۱۵ ميلادي پېړۍ څخه پيلېږي، په دغه دوره کې په انگلستان کې د تجارت حقوق هماغه د منځنيو پېړيو د تجارت حقوق وو، په دغه دوره کې په انگلستان کې د تجارت حقوق خپل استقلال له لاسه ورکوي او په مدني حقوقو کې منحل کېږي. په فرانسه کې د دولت د بې درېغه هڅو په نتيجه کې د تجارت لومړنۍ اصولنامه منځ ته راځي.

۴- معاصره دوره: صنعتي انقلاب او د حمل او نقل توسعه په اقتصاد او تجارت کې د لوی بدلون او تحول باعث شول او زياتره هيوادونو له آزاد رژيم څخه پېروي وکړه او تجارت د عرضې او تقاضا او کاملې آزادۍ د اصولو تابع شو.

د دویم څپرکي پوښتنې

- ۱- آیا د تجارت نننیو حقوقو په آني او تصادفي ډول دغه بڼه خپله کړې ده؟
- ۲- په پخوانیو زمانو کې د تجارت کوم حقوق موجود وو؟
- ۳- په منځنیو پېړیو کې د تجارت د حقوقو وده څه ډول وه؟
- ۴- د تجارت د حقوقو په برخه کې د نوې دورې پرمختګونه کوم دي؟
- ۵- په معاصره نړۍ کې د تجارت حقوق په څه ډول رامنځته کېږي؟

د تجارت د حقوقو منابع

ټوليزه موخه:

د تجارت د حقوقو د منابعو درک او پېژندنه او د تجارتي منازعاتو د حل و فصل په وخت کې د هغوی رجحان.

د زدکړې موخې: د دغه څپرکي په پای کې به محصلین په دې پوه شي چې:

- د تجارت د حقوقو منابع کومې دي.
- د حقوقو له نورو څانگو سره د تجارت د حقوقو د منابعو د مراتبو د سلسلې توپیر څه دی.
- د تجارتي قضایاوو د حل و فصل په برخه کې د تجارت د حقوقو کومو منابعو ته ترجیح ورکول کېږي.

د حقوقو هره څانګه د خپلو منابعو درلودونکې ده، دغه منابع د هرې څانګې د خصوصیت په اساس یو له بل سره تفاوت لري، کله چې د تجارت د حقوقو له منبع او منشأ څخه خبره کېږي مقصد دا دی چې د تجارت د حقوقو دساتیر له کومې منبع څخه سرچینه اخلي او آیا دغه منابع یو پر بل باندې برتري لري او کنه.

د تجارت حقوق مختلفې منابع لري چې په عمومي ډول دغه منابع له قانون، تجارتي مقاولاتو، تجارتي عرف او عاداتو، قضایي رویې او دکتورین څخه عبارت دي.

قانون

قانون له هغه صریح او معقول تجویز څخه عبارت دی چې د واکمن هیئت لخوا د فرد او

ټولنې د تنظيم په موخه وضعه شوی وي او تطبيق يې له اجبار سره مل وي. په دې اساس قانون د مراتبو د سلسلې په لحاظ په دوو څانگو ویشل کېږي.

اساسي قانون او عادي قوانين چې البته عادي قوانين او نور تقنيني اسناد له اساسي قانون سره په ټکر کې نشي واقع کېدلای، واقع شي، د افغانستان اساسي قانون د تجارتي فعاليتونو د مشروعيت تضمين کړي دی، د دغه قانون ۱۱ ماده داسې صراحت کوي: تر داخلي او بهرني تجارت پورې اړوندې چارې د هيواد او د خلکو له غوښتنو سره سم د قانون له لارې تنظيمېږي.

په افغانستان کې اقتصادي تجارتي فعاليتونه د بازار د اقتصاد په نظام باندې ولاړ دي، د اساسي قانون لسمه ماده په دې اړه داسې وايي: دولت د قانون له احکامو سره مطابق د بازار د اقتصاد پر نظام باندې بناء، خصوصي سرمايه گذاري او تشبثات تشويق او حمايت کوي او مصونيت يې تضمينوي. د افغانستان د اساسي قانون صراحت ته په پام سره لاندې قوانين د افغانستان د تجارت د حقوقو له منابعو څخه شمېرل کېږي:

د افغانستان د تجارت اصول نامه د انفاذ کال ۱۳۴۳ د ۹۴۵ مادو درلودونکې، د تجارتي محاکماتو د اصولو قانون، د ۳۲۴ مادو لرونکې، د انفاذ کال ۱۳۴۳ د حوت مياشت، د افلاس او ورشکستگۍ اصولنامه د ۱۰۱ مادو لرونکې، د انفاذ کال ۱۳۲۱ قوس، د بانکدارۍ قانون د ۱۰۱ مادو درلودونکې، د انفاذ کال ۱۳۸۲ د دلوې ۳۰ مه، د تجارتي عنايمو د ثبت اصولنامه، د خصوصي سرمايه گذاري قانون د ۳۳ مادو لرونکې، د انفاذ کال ۱۳۸۴ د عقرب ۳۰ مه.

تجارتي مقاولات

تجارتي مقاولات يا قراردادونه د تجارت د حقوقو په برخه کې له لومړنيو او اساسي منابعو څخه شمېرل کېږي، دغه کار د حقوقو د نورو څانگو بالعکس د تجارتي اعمالو له هغه خصوصيت څخه سرچينه اخلي چې د معاملاتو طرفين په ټوله اراده او غوښتنه سره هغو ته په اهميت باندې قائل شوي دي خو په دې توگه د هغوی د شخړو او دعووو د حل او فصل لپاره لومړنۍ مرجع وي. همدغه ټکي ته په پام سره د افغانستان د تجارت اصولنامه په خپله دوهمه ماده کې د تجارت د حقوقو د منبع په توگه د مقاولاتو د اهميت او قدرت په اړه داسې صراحت کوي: تجارتي مسائل د معتبرو قانوني مقاولاتو په ذريعه حل او فصل کېږي او که دا ډول مقاولات نه وي موجود نو د قانون په موجب او صراحت سره حل او فصل کېږي.

لکه چې د دوهمې مادې له متن څخه معلومېږي، د افغانستان د تجارت اصولنامې مقاولات د تجارتي موضوعاتو د حل او فصل لپاره د لومړنۍ منبع په توگه پيژندلي دي، مقاولات عمدتاً په دوه ډوله دي. الف- داخلي مقاولات ب- نړيوال مقاولات.

الف- داخلي مقاولات

د دغو مقاولاتو مفهوم دا دی چې د یوه هیواد د افرادو او اشخاصو تر منځ د یوې تجارتي موضوع په اړه یو قرارداد منعقد کېږي او د قرارداد په متن کې یو داسې تفاهم کېږي چې د شخړې د رامنځ ته کیدو یا د عقد د یوه لوري لخوا د وجیبې د نه پوره کېدو په صورت کې به قضیه په هغه ډول حل او فصل کېږي چې دوی یې وړاندوینه کړې ده او یا دا چې په دغه صورت کې به فلاني قانون د تطبیق وړ وي.

دغه موضوع د دې سبب کېږي چې په محاکمو کې د قضایاوو ګڼه ګونه او تراکم راکم شي او موضوعات په هماغه لومړنۍ مرحله کې د طرفینو په خوښه حل او فصل شي، په دې اساس مقاولات د تجارت د حقوقو د دوهمې منبع په توګه د اهمیت درلودنکي دي.

ب- بین المللي مقاولات

دغه نوعه مقاولات هم په خپل وار سره په دوه ډوله دي:

۱- هغه نړیوال مقاولات چې د ذیعلقه اشخاصو تر منځ منعقد کېږي:

په دغه ډول مقاولاتو کې سوداګر او سوداګریز شرکتونه د خپلو پام وړ موضوعاتو په اړه را ټولېږي او نړیوال کنفرانسونه دایروي او داسې پرېکړه کوي چې هر یوه چې په دغه کنفرانس کې برخه اخیستې ده، خپل مقاولات به د فیصله شوې نمونې په بڼه ترتیبوي، د موافقت نامې له تصویب او لاسلیک وروسته سوداګر او د هیوادونو سوداګریز شرکتونه مکلف دي چې له هغو سره سم عمل وکړي.

ځینې سوداګر او د مختلفو هیوادونو سوداګریز شخصیتونه د یوه واحد اقتصادي سیاست د غوراوي لپاره را ټولېږي او د یوه مشترک کاري پلان او واحدې ستراتیژۍ د غوره کولو په اساس تفاهم کوي چې که په راتلونکي کې د دغو اشخاصو تر منځ کوم اختلاف راځي؛ نو د حل او فصل لپاره به یې درېیمې مرجع یا حتی په ځینو مواردو کې نړیوال حکمیت (International Arbitration) ته مراجعه کېږي.

۲- نړیوال دولتي مقاولات:

دا هغه مقاولات دي چې ذیعلقه دولتونه د یوه متحدالشکل تجارتي قانون د رامنځ ته کولو یا د تجارت په برخه کې د تجارتي موضوعاتو د حل او فصل لپاره د مقرراتو په رامنځ ته کولو یا د تجارت په برخه کې د قوانینو د تنازع د له منځه وړلو په موخه په مقاولاتو او بین المللي قراردادونو لاس پورې کوي او ګډون کوونکي هیوادونه له هغه قانون څخه پیروي کوي. د مثال په توګه په د

هوايي حمل او نقل په اړه ۱۹۲۹م کال کې د اسلو کنفرانس، د تجارتي اسنادو په هکله په ۱۹۳۰م کې د جينووا نړيوال ميثاق، د اورگاډي د پټلۍ له لارې د اموالو د انتقال په اړه په ۱۸۹۰م کال کې د برلين معاهده او دغه راز د قوانينو د تنازع د حل او فصل په برخه کې په ۱۹۳۱ کال کې يو ميثاق تدوين شو چې له مخې يې هيوادونه کولی شي خپل تجارتي اختلافات حل او فصل کړي. په همدې ترتيب نړيوال کنفرانسونه او سمینارونه هم کيدلی شي چې په نړيواله کچه د بېلابېلو هيوادونو تر منځ د تجارتي همغږۍ او توحيد په برخه کې گټور پرېوځي.

نړيوال معاهدات: نړيوال معاهدات له هغو قراردادونو څخه عبارت دي چې يو دولت له هغو سره الحاق کولی شي او د تجارتي حقوقو د منبع په توگه پېژندل کيږي.

تجاري عرف

له حقوقي پلوه تجارتي عرف او عادات له هغو قواعدو او دساتيرو څخه عبارت دي چې د خلکو د اجتماعي ژوند په نتيجه کې رامنځ ته شوي وي او د هغوی د مکرر استعمال او قبول له امله واجب التعميل گرځېدلي وي، په بل عبارت تجارتي عرف او عادات له هغو تعاملي قواعدو او رسومو څخه عبارت دي چې د سوداگرو په منځ کې معمول وي او عمل ورباندې کيږي.

د افغانستان د تجارت د اصولنامې په خپله دوهمه ماده کې د تجارتي عرف په هکله داسې ليکلي دي:

کله چې تجارتي مسايل د تجارتي قوانينو په ذريعه حل او فصل نه شي نو تجارتي عرف او عاداتو ته مراجعه کيږي، د عرف او عاداتو د نه موجوديت په صورت کې د هغو قوانينو احکام ورباندې تطبيق کيږي چې استناد پرې کيږي، په عمومي عرف او عاداتو باندې د محلي عرف او عاداتو د ترجيح وجه دا ده چې هر ځای د خپلې محلي حوزې د عرف او تعاملاتو تابع دی نه د نورو سيمو د عرف او عاداتو، کله چې په يوه سيمه کې داسې عرف او عادات نه وي موجود چې د تجارتي معاملاتو په حل او فصل کې اغيزمن واقع شي، نو د نژدې سيمې په عرف او عاداتو باندې استناد کيدلی شي.

د عرف او عاداتو ثبوت د مدعي دنده ده، يعنې مدعي دنده لري چې که عرف وجود ولري هغه د محکمې په وړاندې ثابت کړي او محکمه هم بايد د حکم له اصدار وړاندې له دې خبرې څخه ځان ډاډه کړي چې آیا دغې موضوع هغه بڼه خپله کړې ده کومه چې د عرف او عاداتو له مخې حل او فصل کيږي، محکمه کولی شي د دغې موضوع په اړه په تجارتي مسايلو کې له اهل خبره اشخاصو يا هم د تجارت او صنايعو له اتاقونو څخه پوښتنه وکړي او په دې توگه ځان باوري کړي.

په کلي توگه تجارتي عرف او عادات د منحصره يا تکميلي قواعدو له جملې څخه دي چې په موجب سره يې ښکېل اشخاص کولای شي د يوه او بل په وړاندې رضایت وښيي، ځکه عرفي حل لارې د معامله کوونکو د گټو د ساتنې لپاره دي، که د عقد طرفین یاد شوي مقررات په صريح ډول فسخه نه کړي؛ نو اټکل په دې دی چې موجود عرف او عادت يې منلي دي.

د تجارت د حقوقو په برخه کې په عرف او عاداتو سربېره يوه بله اصطلاح او مفهوم هم تر يوه حده کارول کېږي چې هغه له رسومو څخه عبارت ده، رسوم له هغې روپې څخه عبارت دي چې د تجارت تر يوې نوعې يا يوه محل پورې محدود وي او کله چې د عقد طرفينو په خپله مقاوله کې د کوم قانون د تطبيق يادونه نه وې کړې، داسې انگيرل کېږي چې په رسومو باندې تکیه شوې ده، په دې ترتيب سره رسوم د مقاولې د طرفينو په اراده باندې بناء دي، د افغانستان د تجارت اصولنامې رسوم د عرف او عاداتو په نامه سره یاد کړي دي، خو هغه يې په جلا توگه نه دي څېړلي، په هغو هیوادونو کې چې تجارتي محاکم انتخابي وي، د رسومو ثبوت د هغه قاضي له لوري تر سره کېږي چې پخپله تاجر وي، که د محاکمو د اعضاوو تر منځ د کوم رسم په اړه اختلاف رامنځ ته شي؛ نو د تصدیق مرجع يې د تجارت اتاقونه، اهل خبره او تجارتي اصناف دي.

قضایي رویه: قضایي رویه د محاکمو ټولې هغه پرېکړې دي چې د تجارت د حقوقو په ساحو کې د يوې معینې قضیې په باره کې د الزامي اعتبار درلودونکې وي. له دې امله چې د تجارت حقوق له مدني حقوقو سره نږدې رابطه لري، بناءً کله چې په کومه تجارتي ساحه کې قضایي رویه وجود و نه لري، معمولاً په مدني ساحه کې موجودې قضایي روپې ته مراجعه کېږي. باید هیڅ نه شي چې د قضاء رویه د تجارت د حقوقو د منبع په توگه د حقوقو د دغې څانگې په وده کې اساسي ونډه لري او په عمل کې هغه ټولې خلاوې چې د تجارت په ساحه کې په قوانینو کې شتون لري د قضایي روپې په واسطه تکمیلېږي.

دکتورین: دکتورین یا د حقوقپوهانو نظریات د تجارت د حقوقو یوه بله منبع گڼل کېږي. د حقوقو په تدوین او تحول کې د حقوقپوهانو د نظریاتو له اغیز څخه انکار نه شي کیدلی، هغوی هم قوانین او هم موضوعه مقررات تفسیروي او هم کولای شي د قوانینو د اصلاح لپاره وړاندیز وکړي، البته دا خبره نشو کولای چې د هغوی عقاید د حقوقو مستقیمه منبع ده، بلکې غیر الزامي او مشورتي بڼه لري او تر همدې حده پورې په حقوقو باندې په غیر مستقیمه توگه اغیز پرې باسي. هغه څه مو چې وویل د تجارت د حقوقو په برخه کې هم صدق کوي، یعنې د حقوقو د علماوو او حقوقپوهانو نظریات الزامي نه دي؛ خو داسې ښکاري چې د تجارت نړیوال حقوق او د اروپایي هیوادونو د تجارت حقوق د حقوقو د استاذانو له نظریاتو څخه استفاده کوي او د هغوی په نظریاتو تاکید کوي.

د درېم څپرکي لنډيز

کله چې د تجارت د حقوقو له منبع او منشأ څخه خبره کېږي. مقصد دا دی چې دغه دساتیر د تجارت د حقوقو له کومو منابعو څخه سرچینه اخلي او آیا دغه منابع په یوه او بل باندې کومه برتري لري او کنه؟ په عمومي توګه د تجارت د حقوقو منابع په لاندې ډول دي:

۱- قانون.

۲- تجارتي مقاولات.

۳- تجارتي عرف او عادات.

۴- د تجارتي قضاء رویه.

۵- دکتورین.

تجارتي مقاولات یا قراردادونه د تجارت د حقوقو په برخه کې له لومړنیو او اساسي منابعو څخه شمېرل کېږي، دغه کار د تجارتي اعمالو له هغه خصوصیت څخه سرچینه اخلي چې د معاملاتو دواړه لوري په ټوله اراده او غوښتنه سره هغو ته په اهمیت باندې قایل شوي دي، خو د هغوی د دعووو په حل او فصل کې لومړنۍ مرجع وي.

تجارتي عرف او عادات هغه تعاملې قواعد او رسوم دي چې د سوداګرو په منځ کې معمول وي، هر کله چې تجارتي مسایل د مقاولاتو او قانون په ذریعه حل او فصل نه شي، تجارتي عرف او عاداتو ته مراجعه کېږي. قضایي رویه د محاکمو د هغو پرېکړو مجموعه ده چې د یوې معینې قضیې په باره کې شوې وي او د نهایي محکمې د تایید وړ ګرځېدلې وي، قضایي رویه د تجارتي مسایلو د حل لپاره څلورمه منبع ده.

دکتورین د تجارتي مسایلو د حل او فصل پنځمه منبع ده، دکتورین یا د حقوقو د علماوو نظریات د تجارت د حقوقو په تحول او تدوین کې د پام وړ نقش لري.

د درېم څپرکي پوښتنې

۱- د تجارت د حقوقو منابع او مصادر څه مفهوم رسوي؟

۲- د تجارت د حقوقو منابع کوم دي او د حقوقو د نورو څانګو له منابعو سره څه توپیر لري؟

۳- په عمل او تیوري کې د دغو منابعو د رجحان درجې ته په کتنې سره څه ډول ترتیب لري؟

۴- د دې خبرې دلیل په څه کې دی چې د تجارتي مسایلو د حل او فصل لپاره له قانون وروسته له مقاولاتو څخه استفاده کېږي؟

۵- د تجارت د حقوقو د منبع په توګه د دکتورین ونډه څه ده؟

تجارتی معاملات

ټوليزه موخه:

د تجارتي معاملاتو پېژندنه، له غیر تجارتي معاملاتو څخه جلاوالی او د هغو د وېش دلایل.

د زده کړې موخې: د دغه څپرکي په پای کې به محصلین وتوانېږي چې:

- تجارتي معاملات و پېژني.
- د تجارتي معاملاتو انواع او ډولونه و پېژني.
- تجارتي معاملات له غیر تجارتي معاملاتو څخه بېل کړای شي.

لکه چې مخکې مو یادونه وکړه، تجارتي معاملات د حقوقي سیستمونو له نظره په متفاوت ډول تعریف شوي دي، لکه په انځسي یا شخصي سیستم کې چې تجارتي شخصیتونه معیار دي په داسې حال کې چې په آفاقي سیستم کې تجارتي معاملات معیار ګرځېدلي دي، تجارتي قوانینو تجارتي عملیات په تفصیل سره بیان کړي دي، څرنگه چې تجارتي فعالیتونه په عمومي ډول د توسعې او تحول په حال کې دي او همېشه داسې نوي تجارتي عملیات رامنځ ته کېږي چې د تجارتي قوانینو د تدوین پرمهال یې د وړاندوینې امکان و، بناءً د تجارت د حقوقو پوهان د دې لپاره چې د تجارتي عملیاتو د تشخیص لپاره دلیل راوړي، هڅه کړې تر څو د تجارتي معاملاتو یو کلي تعریف وړاندې کړي. د دغې موضوع د ښه درک لپاره لازمه ده چې تجارتي معاملات له جزئیاتو سره وپېژنو تر څو د هغوی په رڼا کې وکولای شو د تجارتي معاملاتو او نا تجارتي معاملاتو تفکیک وکړو.

د تجارتي معاملاتو تعريف

د افغانستان د تجارت اصولنامې په خپلو ۱۴ او ۱۵ موادو کې تجارتي معاملات داسې تعريف کړي دي:

سوداگر يا غير سوداگر اشخاص چې منقول اموال د خرڅلاو يا اجارې ورکولو په مقصد سره د نورو لپاره رانيسي او هغه منقول اموال په اصلي يا کوم بل حالت باندې اړوي او خرڅوي يې يا يې په اجاره ورکوي نو دغه ډول خرڅلاو او اجاره له تجارتي معاملاتو څخه شمېرل کېږي، يا دا چې تاجر يا غير تاجر اشخاص چې بل چا ته د اجارې ورکولو په نيت يو شی په اجاره واخلي؛ نو د داسې اموالو په اجاره اخيستل او ورکول له تجارتي معاملاتو څخه گڼل کېږي.

سربېره په دې د تجارتي اموالو د پير او پلور د مقررې دوهمې فقرې تجارتي معاملات داسې تعريف کړي دي «تجارتي معاملات د عادلانه منفعت د لاس ته راوړلو په موخه په عمده او پرچون ډول د تجارتي اموالو د پير او پلور عمل ته ويل کېږي».

له پورتنیو تعريفونو څخه داسې استنباط کېږي چې تجارتي معاملات په خاصه معنی سره عبارت دي: د منفعت او گټې د ترلاسه کولو په موخه د منقولو اموالو شيانو له پير او پلور څخه او يا هم د اشياوو له اجاره اخيستو او اجاره ورکولو څخه.

د توکو د پير (رانيولو) شرط

د افغانستان د تجارت د اصولنامې د ۱۴ مادې سره سم د دې لپاره چې يوه معامله تجارتي وگڼل شي؛ نو هغه منقول شی چې پلورل کېږي مخکې بايد رانيول شوي وي، له هغې څخه پرته تجارتي معامله نشي گڼل کېدای، په همدې اساس د افغانستان د تجارت د اصولنامې د ۱۸ مادې په اساس که د ځمکې خاوند يا بزگر خپلو زراعتي محصولاتو ته د يوې صنعتي دستگاه په وسيله شکلي تغيير ورکړي او يا يو صنعت کار خپله او يا هم د خپلو مستخدمينو په واسطه خپل صنعتي توکي خرڅ کړي دغه ډول فعاليتونه، دغه ټول عادي امور بلل کېږي، ځکه شی مخکې نه دی خريداري شوی، بلکې پخپله (د مال يا توکو خاوند) هغه توليد کړي دي، خو که دغه عمل په دوامداره توگه د يوې مؤسسې په دننه کې خپل شغل او کسب وگرځوي په دغه صورت کې ياد شوي اعمال تجارتي بلل کېږي.

د توکو د خرڅلاو شرط

د دې لپاره چې يوه معامله تجارتي وگڼل شي، رانيول شوی شی بايد له وړاندې نه د خرڅلاو لپاره تيار شوی وي، د تجارتي معاملې په منځ کې بايد نه وي او که داسې وي نو ياده شوې معامله به يوه مدني معامله وي او د مدني قانون د احکامو په رڼا کې به خپل کېږي، د مثال په توگه يو

نفر يوه اندازه غنم د خپلې کورنۍ لپاره رانيسي، خو وروسته د ور پېښو اقتصادي ستونزو له امله رانيول شوي غنم پلوري، دغه ډول معامله تجارتي معامله نه بلل کېږي، ځکه د دغو غنمو له رانيولو څخه موخه په راتلونکې کې د هغوی پلورل نه دي، بلکې د اخیستلو پر مهال يې هدف د خپل ځان او فامیل د اړتياوو پوره کول وو، که څه هم چې يوه اندازه غنم بيا وروسته پلوري.

په هر صورت د دې لپاره چې يوه معامله تجارتي وگڼل شي نو بايد چې د رانيولو پر مهال يې له شخص سره د خرڅلاو قصد وي، البته دغه دوه شرطونه يعنې د پير او پلور شرطونه تر ډېره د تابع تجارتي اعمالو په برخه کې صدق کوي، نه اصلي تجارتي معامله، ځکه لکه وروسته به چې وليدل شي اصلي تجارتي اعمال د شخص تابع نه دي بلکې دغه اعمال ذاتاً تجارتي وي، که له عامل سره د خريد او فروش قصد شتون ولري يا يې ونه لري، د پلورلو لپاره د پيرلو (رانيولو) شرط د دې موجب کېږي چې زياتره فعاليتونه له تجارتي قلمرو څخه خارج شي، لکه د کروندگرو په واسطه د زراعتي محصولاتو خرڅلاو، کروندگر توليدوونکي دي نه اخیستونکي او تر ځمکه لاندې نور مواد او يا د فکري ابداعاتو حاصل لکه د مخترع د اختراع حق او داسې نور.

د گټې تر لاسه کولو شرط

له تجارتي قوانينو سره سم په يو زيات شمير هيوادونو خصوصاً فرانسه کې، پير (رانيول) او پلور (خرڅول) بايد د منفعت د کسب په موخه ترسره شي. دلته هدف گټه او تاوان دواړه دي نه يوازې گټه، بناءً که څوک يو شی را ونيسي او هغه شی کاملاً فاسد کېږي او يا دغه رانيول شوی شی د گټې په ځای د تاوان سبب کېږي، په دې ټولو حالاتو کې تر سره شوې معامله بيا هم تجارتي ده، ځکه د خريداری پر مهال هدف دا و، چې له هغه شي څخه منفعت حاصل کړای شي او په عين حال کې يې د تاوان خطر هم منلی دی؛ خو د دې په عکس که د منقولو اشياوو د رانيولو پر مهال د منفعت لاس ته راولړ او د زيان قبول نه وي، سره له دې چې وروسته هغه شيان د مختلفو اهدافو لپاره خرڅ شي او له دغه خرڅلاو څخه زياته گټه ترلاسه شي دغه معامله تجارتي نه ده، ځکه د فرانسې د تجارت له قانون سره سم هغه معاملات چې هدف او منظور يې د منفعت ترلاسه کول نه دي لکه د تجارتي استهلاکي کوپراتيفونو معاملات، دا ډول معاملات تجارتي نه بلل کېږي، خو د افغانستان د تجارت د قانون له مخې د منفعت کسب شرط نه دی او د تجارتي استهلاکي شرکتونو معاملات تجارتي بلل کېږي.

د توکو د لېږدېدو شرط

د افغانستان د تجارت د اصولنامې له ۱۴ مادې سره سم، د شيانو لېږدېدل د تجارتي معاملاتو له شروطو څخه گڼل کېږي. په دې ترتيب سره د غير منقولو اموالو پير او پلور که څه هم چې د

منفعت د کسب په مقصد ترسره کېږي بیا هم تجارتي نشي بلل کېدای، ځکه په تجارتي معاملاتو کې شرط دا دی چې په منقولو اموالو کې ترسره شي، لکه چې پورته یادونه وشوه یو له هغو مواردو څخه چې تجارتي معاملات له غیر تجارتي معاملاتو څخه بېلوي هغه د شیانو منقول والی دی، بناءً د منفعت د کسب په موخه پیر او پلور هغه مهال تجارت بلل کېږي چې مبیعه د منقولاتو له جملې څخه وي، خو د یو شمېر هیوادونو د قوانینو په اساس غیر منقول اموال هم تجارتي معاملاتو ته شاملېدلی شي، د مثال په توګه که په هسپانیا او آلمان کې یو شخص غیر منقول اموال واخلي یا یې خرڅ کړي او له دې لارې منفعت تر لاسه کړي نو دغه معامله تجارتي ده او د تجارت د اصولنامې تابع بلل کېږي.

په معاملاتو کې تداوم او استمرار

د تجارتي معاملاتو بل شرط په دغو معاملاتو کې تداوم او استمرار دی، ځکه د هغه شخص لپاره چې د تجار عنوان خپلوي یو له خصوصیاتو څخه په تجارتي معاملاتو کې د تداوم خصوصیت دی، چې باید په تکراري توګه ترسره شي، په همدغه اصل باندې په استناد سره چې د تصدیق معاملاتو د تداوم او تکرار د مشخصې درلودونکې وي، تجارتي بلل کېږي، بناءً که یو څوک د کسب د منفعت په هدف منقول شی را ونیسي او وروسته یې په تصادفي ډول خرڅ کړي، څرګه چې په دغه معامله کې د تکرار او تداوم مشخصه شتون نه لري، نو دغه معامله تجارتي نه ګڼل کېږي.

پاتې دې نه وي چې د تکرار او تداوم په خصوصیت سربېره د یوې معاملې لپاره ځینې نور شکلیات هم ضروري بلل کېږي، دغه شکلیات عبارت دي له: د تجارتي جواز اخیستل، په دولتي ادارو کې د تجارتي اسنادو ثبت او یو لړ نور هغه مقررات چې د افغانستان د تجارت په اصولنامه کې یې وړاندوینه شوې ده.

د تجارتي معاملو د تمیز اهمیت

له نا تجارتي معاملاتو سره د تجارتي معاملاتو تمیز (جلاوالی) لاندې اهمیتونه لري:

۱- د تجارتي معاملاتو دعوې د تجارتي محاکمو صلاحیت دی، پرته له دې چې ترسره کوونکې یې تاجر او که غیر تاجر دی.

۲- د تجارتي معاملاتو په اثبات کې کتابت شرط نه دی، تاجر د خاصو تعهداتو او التزاماتو درلودونکی دی.

۳- که چېرته په تجارتي تعهداتو کې بل ډول تفاهم نه وي شوی، تاجران په متضامن شکل سره مسؤول دي، په داسې حال کې چې په مدني تعهداتو کې تضمین له کوم صراحت او موافقې پرته امکان نه لري.

۴- د دېواليتوب (ورشکستگۍ) قواعد يوازې په سوداگرو او سوداگريزو شرکتونو باندې تطبيقيږي.

د تجارتي معاملو انواع: په عمومي توگه تجارتي معاملات په لاندې دريو برخو وېشل کېږي:

۱- اصلي يا ذاتي تجارتي معاملات.

۲- تبعي تجارتي معاملات.

۳- مختلط تجارتي معاملات.

اصلي تجارتي معاملات

دغه معاملات لکه چې له نامه څخه يې معلوميږي په خپل اصل او ذات کې تجارتي دي او د تاجر يا ترسره کوونکي تر عمل پورې نه دي محدود. دغه معاملات چې د هر شخص لخوا ترسره شي تجارتي گڼل کېږي، دغه معاملات د هغې ځانگړتيا له مخې چې لري يې له واسطې پرته په قوانينو کې پيشيني کېږي او پرته له دې چې فاعلين يې په نظر کې ونيول شي تجارتي گڼل کېږي. د افغانستان د تجارت اصولنامې په خپلو ۱۴، ۱۵، ۱۶، ۱۸، ۱۹ موادو کې د دا ډول معاملاتو په اړه يادونې کړې دي.

د ۱۴ او ۱۵ مادو په اړه چې د منقولو او غير منقولو اموالو د پيدا او پلور يابل چا ته د اجارې ورکولو په اساس د تاجر او غير تاجر اشخاصو د فعاليتونو په اړه وي، په مخکنيو مباحثو کې په تفصيل سره خبرې کړې دي، په دې سربېره په ۱۶ ماده کې يې تاکيد کړی دی، چې هغه څوک (تاجر يا غير تاجر) چې بل چا ته د اجارې ورکولو په مقصد مستخدم نيسي، د هغه مستخدم د کار په اجاره ورکول هم تجارتي معاملات بلل کېږي، چې د همدغه هدف لپاره استخدام شوی دی.

د افغانستان د تجارت د اصولنامې ۱۸ ماده د تجارتي معاملاتو په هکله داسې وايي.

۱- د منقولو اموالو هر ډول تهيه او تعهد او د هر ډول اعمالو په غاړه اخيستل.

۲- د تياتر، سينما، نندارتونونو پرانيستل او د عمومي ځايونو لکه هوتلونو، سرايونو، مطعمونو او داسې نورو خلاصول او د کارگرانو د تهپې دفتر او ليلام خونې.

۳- په وچه، انهارو او هوا کې د مسافرينو، حيواناتو او نورو شيانو انتقالات.

۴- د اوبو، گاز او برش توزيع او د تيلفوني شبکو تاسيس.

د افغانستان د تجارت د اصولنامې ۱۹مه ماده دغه راز د تجارتي معاملاتو په اړه داسې وايي:

« لاندې معاملات د طرفينو له رضایت پرته تجارتي نشي گڼل کيدای».

- ۱- کمیشن کاري.
- ۲- دلالي.
- ۳- د برات، حجت او چک معاملات.
- ۴- د صرافي معاملات.
- ۵- د جاري حساب معاملات او تر هغو پورې اړوند مقاولات.
- ۶- د خصوصي او دولتي بانکونو معاملات.
- ۷- د گروه او رسيداتو د هغو اسنادو اړوند معاملات چې د موضوعه اموالو په بدل کې په عمومي تجارتي گدامونو کې موجود شوي وي.
- ۸- د اسهامو (ونډو) د پير او پلور او تجارتي شرکتونو تشکیل.
- ۹- د مخاطراتو په مقابل کې د هر ډول بیمې عقد که هغه په اجرت سره عقد شي يا د متقابلو شرايطو په بدل کې.

تبعي تجارتي معاملات

دا ډول معاملات لکه چې له نوم څخه يې معلوميږي په خپل ذات کې تجارتي نه دي، خو که د تاجر له لوري د تجارتي چارو د پرمخ بيولو په منظور تر سره شي تجارتي گڼل کيږي. لکه چې مخکې توضيح شوه اصلي يا بالذات تجارتي معاملات هغه دي چې د فاعل د وصف (تاجر) له په پام کې نيولو پرته تجارتي گڼل کيږي، خو د دې بالعکس تبعي تجارتي معاملات اساساً تجارتي نه وي، خو که د تاجر لخوا د تجارتي امورو د پرمخ بيولو لپاره ترسره شي تجارتي گڼل کيږي او که داسې نه وي نو عادي معاملات بلل کيږي.

په دا ډول معاملاتو کې د (معاملې اجراء) د فاعل (تاجر) تابع ده، د افغانستان د تجارت په اصولنامه کې له تبعي تجارتي معاملاتو څخه يادونه نه ده شوې، مگر د دغې اصولنامې ۲۰ ماده ټينگار کوي چې د يوه تاجر ټول معاملات د تجارتي معاملاتو په توگه دي، مگر دا چې ثابته شي چې دغه يا هغه معامله عادي وه.

په دې ترتيب سره که د تجارت د اصولنامې ۲۰ ماده و څېړل شي داسې استنباط کيږي چې دغه معاملات د تابعيت د مفکورې په اساس ولاړ دي، خو ځينې وخت له دې ستونزې سره مخ کيږو چې څرنگه کولای شو تابع معاملات تجارتي ونوموو. لکه څرنگه مو چې مخکې يادونه وکړه چې د تجارت د اصولنامې له مخې د يوه تاجر معاملات تجارتي دي مگر دا چې خپله تاجر ثابته کړې چې معامله يې تجارتي نه ده، په دې ترتيب که په محکمه کې کومه موضوع مطرح کيږي او معلومه نه وي چې آیا دغه معامله د تجارتي امورو د پرمخ بيولو لپاره ترسره شوې او کنه، د

افغانستان د تجارت د اصولنامې ۲۰ ماده په پیل کې داسې فرض کوي چې یاده شوې معامله د تجارتي امورو د پرمخ بیولو لپاره ترسره شوې ده، مګر دا چې ثابت شي چې معامله د تجارتي امورو لپاره نه ده، بلکې د هغه د شخصي یا خصوصي امورو لپاره ترسره شوې ده، په نتیجه کې د تجارت د حقوقو په برخه کې ځینې معاملات شتون لري چې ذاتاً مدني وي، خو که د تجارتي اشخاصو لخوا د تجارتي امورو د پرمخ بیولو لپاره ترسره شوي وي، تجارتي بلل کېږي. دلته چې کوم سوال مطرح کېږي دا دی چې څه ډول ثابتولای شو چې معاملات د تجارتي امورو د پرمخ بیولو لپاره ترسره شوي دي یا بالعکس د مدني چارو لپاره، په ځواب کې باید وویل شي چې د تجارت له اصولنامې سره سم د یوه تاجر ټول معاملات په لومړۍ مرحله کې تجارتي ګڼل کېږي، نو دا د تاجر وظیفه ده چې ثابت کړي چې د هغه معامله تجارتي وه او که مدني، له هغې پرته د تجارت د اصولنامې احکام په ټولو هغو معاملاتو باندې چې پورته ذکر شوي که څه هم چې ذاتاً تجارتي نه وي خو له دې کبله چې یاد شوي معاملات د تجارتي چارو د پرمخ بیولو لپاره ترسره کېږي، د تجارت د حقوقو تابع دي.

مختلط تجارتي معاملات

کله یوه معامله د دواړو لوریو لپاره تجارتي ګڼل کېږي یا په بل عبارت د معاملې دواړه لوري تجارتي شخصیتونه تشکیلوي، په داسې حالت کې د هغې منازعې د حل او فصل لپاره چې د دواړو لوریو ترمنځ رامنځ ته کېږي د تجارت د اصولنامې د تطبیق له امله له هیڅ ستونزې سره نه مخ کېږو، ځکه د معاملې دواړه لوري د یوه قانون تابع دي، خو همېشه داسې نه وي او ممکنه ده چې یو لوری تاجر او بل لوری غیر تاجر شخص وي چې په دغه صورت کې موږ له مختلفو تجارتي معاملاتو سره مخ کېږو، بناءً مختلط تجارتي معاملات هغو معاملاتو ته ویل کېدلی شي چې د یوه لوري لپاره تجارتي او د بل لپاره غیر تجارتي وي، یا دا چې مختلط تجارتي معاملات هغو معاملاتو ته ویل کېږي چې د معاملې دواړه لوري په یو وخت سره تجارتي اشخاص نه وي، بلکې یو د دوو لوریو عادي فرد وي او د مدني حقوقو د مقرراتو تابع وي، نه تجارتي مقرراتو او بل لوری د تجارتي شخصیت درلودونکی وي. فرض کوو چې یو تاجر له بزګر څخه زراعتي محصولات رانیسي، دلته لیدل کېږي چې د بزګر لپاره چې خرڅوونکی دی دغه معامله مدني ده، خو د تاجر لپاره چې محصولات یې د خرڅلاو او منفعت د کسب په موخه رانیولي دي تجارتي ده.

د فرانسې د تجارت د حقوقو په اساس د محاکمو اصولو او صلاحیتونو ته په پام سره په دې برخه کې ځانګړي تدابیر په پام کې نیول شوي دي، یعنې دا چې که دواړه لوري مدعي او مدعي علیه وګرځي په دغه صورت کې تاجر چې مدعي دی، کولای شي په مدني محاکمو کې هم خپله دعوا تعقیب کړي، خو د دې بالعکس بزګر ته د محکمې د انتخاب حق ورکول کېږي، په دې معنی چې د مدعي لپاره د محکمې د انتخاب حق محفوظ دی او مدعي کولای شي په خپله مورد

نظر محکمه کې اقامه د دعوي وکړي، په هر ترتيب که دعوه مدني محاکمو ته راجع شي د مدني محاکماتو اصول په دې برخه کې مرعي الاجراء گرځي.

د افغانستان د تجارت د اصولنامې د ۲۱ مادې په اساس د فرانسې د تجارت د حقوقو په خلاف بزگر ته د محکمې د انتخاب حق نه دی ورکړل شوی، بلکې دا ډول دعووې په تجارتي محاکمو کې حل او فصل کيږي، پورتنۍ ماده صراحت کوي چې که عقد يوازې د يوه لوري لپاره تجارتي وي او د تجارت په اصولنامه کې د هغه په خلاف صراحت وجود ولري، په دغه صورت کې له ياد شوي عقد څخه د راتوکيدلې دعوي په برخه کې د تجارت د اصولنامې احکام تطبيقيږي.

د اصلي تجارتي معاملاتو څو بېلگې

د کمیشن کاري معاملات: د افغانستان د تجارت د اصولنامې د ۱۹ مادې لومړۍ فقرې کمیشن کاري هم نه تجارتي معاملاتو څخه بللې ده، هغه هم د طرفینو د نیت له رعیتولو پرته، د تجارت د اصولنامې ۷۸۳ مادې کمیشن کاري داسې تعریف کړې ده: هغه څوک چې تجارتي معاملات په خپل نوم او د نورو په حساب یا د معاملې د صاحب (آمر) په نامه سره د مفاد د کسب په موخه د یوې معلومې اجرې په بدل کې ترسره کوي، کمیشن کار بلل کیږي.

بناءً کمیشن کاري د معینې اجرې په مقابل کې په خپل نوم سره د نورو په حساب باندې د یوې معاملې اجراء کولو ته ویل کیږي، په دې اساس هر کله چې د معاملې اصلي خاوند په صراحت سره په خپل نوم سره د معاملې د اجراء کولو شرط ایښی وي، په دغه صورت کې دغه عقد کمیشن کاري نه ده، بلکې یو تجارتي وکالت دی او ضرور ده چې کمیشن کار د معاملې د خاوند (آمر) له ارادې سره سم رفتار وکړي او هر کله چې د کار او معاملې په جریان کې له کوم داسې مانع او خنډ سره مخ کیږي، چې د کمیشن کار او معاملې د خاوند تر منځ د شوې مقاولې خلاف وي؛ نو ژر تر ژره یې باید د معاملې خاوند ته ابلاغ کړي.

له دې امله کمیشن کار له قانون سره سم یو لږ وجایب په غاړه لري، له هغې جملې څخه کمیشن کار مکلف دی چې ورسپارل شوې دندې په ښه توګه سرته ورسوي، لکه څرنګه چې د افغانستان د تجارت د اصولنامې ۷۸۶ ماده په دې اړه لیکي: کمیشن کار چې له قانوني اسنادو پرته ورسپارل شوې چارې نه تر سره کوي مجبور دی چې د آمر (د معاملې د خاوند) خسارات جبران کړي.

دغه راز کمیشن کار مکلف دی څو د هغو معاملاتو په اجراء کې چې تعهد یې کوي له داسې لازم دقت او بصیرت څخه کار واخلي لکه په خپلو شخصي چارو کې یې چې ورڅخه اخلي. د معاملې د خاوند د ګټو ساتنه، د هغه اوامرو پرځای کول، په خپل وخت او زمان سره آمر ته د مقتضي مطالبو په اړه اطلاع ورکول، د اسنادو سپارل او یا له ځنډ څخه پرته هغه ته د ترلاسه

شوي مفاد ور استول د کمیشن کار له اصلي او لویو دندو څخه شمېرل کېږي، بناءً که کمیشن کار منقول اموال له معین قیمت څخه په کمه بیه و پلوري او یا یې له معین قیمت څخه لوړ واخلي او د معاملي خاوند دغه معامله قبوله نه کړي. په دغه صورت کې آمر مکلف دی چې د خبر له ترلاسه کولو سره سم خپل قبول یا رد ځواب کمیشن کار ته ابلاغ کړی او که د خبر له ترلاسه کولو سره سره بیا هم په داسې کار باندې اقدام و نه کړي، داسې گڼل کېږي چې ګواکي د معاملي خاوند دغه معامله قبوله کړې ده، او که د کمیشن کار د خرڅلاو موضوع قبوله نه کړي او له دې لارې زیانمن شي په دغه صورت کې آمر کولای شي له کمیشن کار څخه د رامنځ ته شوې خسارې د جبران یا معاملي د عدم اعتبار مطالبه وکړي.

کمیشن کار مکلف دی څو په خپل نامه سره یو شخصي دفتر ولري او هر کله چې معامله کوي په خپل ورځني دفتر کې یې ثبت کړي او هر کله چې د معاملي خاوند غوښتي وي، کولای شي یاد شوی دفتر مطالعه کړي او له خپل دفتر سره مطابقت ورکړي او که د کمیشن کار د دفتر په برخه کې له کومې اشتباه یا عدم مصونیت څخه خبرېږي، کولی شي دغه موضوع له کمیشن کار څخه وپوښتي.

هر کله چې یو کمیشن کار د معاملي خاوند ته د حقیقت په خلاف د حساب کومه پاڼه ورکړي وي او په دغه پاڼه کې د شیانو نرخ او د منعقد شویو مقاولاتو شرایط په مصونیت سره تغیر کړي او غیر واقعي مصارف او یا تر حقيقي مقدار زیات مخارج پکې قید کړي، د اجرت د حق مطالبه یې ساقطېږي او د ترسره شویو معاملاتو د نتایجو په وړاندې شخصي مسؤولیت لري.

د کمیشن کار د اجرت اندازه معمولاً په هغه مقاوله نامه کې تعیین کېږي چې د کمیشن کار او معاملي د خاوند تر منځ منعقد شوې وي، خو که په منعقد شوي مقاوله نامه کې د اجرت اندازه نه وي تعیین شوې، د کمیشن کار اجرت د تجارتي محل د مروج عرف او عاداتو له مخې تعیینېږي.

د دلالي معاملات

د افغانستان د تجارت په ۹۹ ماده کې د دلالي د معاملاتو په اړه داسې ویل شوي دي: هغه شخص چې د مقاولې په اساس د معاملي د هیڅ لوري خاص اجیر نه وي او د مروجو تجارتي مقاولاتو په عقد کې یوازې د اجرت په مقابل کې د عاقدینو تر مابین منځګړي توب کوي او په دې توګه یې د تجارتي معاملاتو د عقودو آسانه کول خپل کسب ګرځولی وي، دلال بلل کېږي. دلال یو لږ مکلفیتونه لري چې له هغې جملې څخه هغه باید د یوه مدبر او ریښتوني تاجر په توګه عمل وکړي، له دې امله دلال د معاملي د طرفینو په وړاندې د ټولو هغو خساراتو مسؤل دی، چې د هغه د غفلت په نتیجه کې رامنځ ته کېږي.

د بیمې مؤسسات

د افغانستان د تجارت د اصولنامې د ۹ او ۱۹ مادې له مخې ټول هغه معاملات چې د بیمې د مؤسسې په واسطه ترسره کېږي، تجارتي گڼل کېږي. که څه هم چې دغه چارې په اجرت سره عقد شي یا په متقابلو شرایطو سره. د افغانستان د تجارت د اصولنامې د ۸۶۶ مادې په اساس، بیمه هغه عقد دی، چې د بیمې مؤسسه د اجرت په مقابل کې د افرادو د هغو ضایعاتو او خساراتو د جبران تعهد کوي، چې د معینو حوادثو او مجبره اسبابو په نتیجه کې رامنځ ته شوي وي. په همدې توگه د بیمې د قانون د ۱۳۳۵ کال د نشر شوې رسمي جريدې ۳۸ مادې د بیمې د دعووو په اړه داسې ويلي دي: تر بیمې پورې د اړوندو دعووو خپرل د قرارداد د مندرجاتو په رڼا کې خپرل کېږي او که په قرارداد کې کومه یادونه نه وي شوې؛ نو د دا ډول دعووو خپرنه د دغه قانون او د تجارت د اصولنامې له مخې د هغې تجارتي محکمې صلاحیت دی، چې د بیمې نمایندګۍ یا شرکت په هغه حوزه کې واقع دی. په محکمه کې د دعوا له اقامې د مخه طرفین کولای شي د حکمیت یا منځګړیتوب له لارې خپل اختلاف حل کړي، په هیواد کې دننه د حکمیت مرجع د تجارت او صنایعو اتاقونه دي.

د بیمې د عقد څلور گوني شرطونه

د بیمې عقد له حقوقي اعمالو څخه شمېرل کېږي او حقوقي اعمال هغه دي چې حقوقي نتایجو ته د رسیدلو په هدف د افرادو په اراده سره رامنځ ته شوي وي. د بیمې عقد د نورو قراردادونو په څېر د مدني حقوقو د عمومي قواعدو تابع دی او له څلور گونو شرایطو یعنې د طرفینو د قصد او رضایت، د طرفینوله اهلیت، معین والي او د معاملې د صحت له مشروع والي څخه تشکیل شوي دي، د پوهانو په نظر بیمه هغه عقد دی چې په موجب سره یې یو لوری له بل لوري څخه د وجهې یا وجوهو د تادیبې په مقابل کې تعهد کوي، چې د حادثې د وقوع یا بروز په صورت کې هغه ته ور اوسنې خساره جبران کړي او یا معینه وجه ورکړي. متعهد شخص ته بیمه کوونکی، د تعهد طرف ته بیمه شوی او هغه وجه چې بیمه کوونکی یې بیمه شوي ته ورکوي د بیمې حق او هغه څه چې بیمه کېږي، هغې ته د بیمې موضوع ویل کېږي.

د بیمې د عقد حقوقي ماهیت

بیمه د یوه احتمالي خطر په هکله هغه قرارداد دی چې د طرفینو لپاره یې د گټې او تاوان آثار تر هغې حادثې پورې تړاو لري، چې د وقوع د تاریخ وړاندوینه یې نشي کیدلای. بناء کله چې د حادثې د رامنځ ته کېدو په اړه اطمینان وجود و نه لري، خطر د بیمې وړ دی، بیمه د معینو عقودو له جملې څخه ده یعنې د قرارداد په کلي اصولو سربېره د ځانګړتیاوو درلودونکې هم ده.

د څلورم څپرکي لنډيز

تجاري معاملات په خاصه معنی سره د منفعت او گټې د ترلاسه کولو په موخه د منقولو اموالو شيانو له پير او پلور څخه او يا هم د اشياوو له اجاره اخيستو او اجاره ورکولو څخه عبارت دي. په عمومي توگه تجاري معاملات په دريو برخو ویشل کېږي.

۱- اصلي تجاري معاملات: هغه دي چې مخکې يې په قوانينو کې وړاندوينه شوې ده او په خپل اصل او ذات کې تجاري دي، دغه معاملات چې د هر شخص لخوا ترسره شي، تجاري گڼل کېږي، لکه کمیشن کاري، دلالي، صرافي، بانکداري د تجاري معاملاتو اسناد او نور.

۲- تبعي تجاري معاملات: دا ډول معاملات په خپل ذات کې تجاري نه دي، خو که د تاجر له لوري د تجاري چارو د پرمخ بيولو په منظور تر سره شي تجاري گڼل کېږي، له هغې پرته به عادي معاملات وي لکه د تجاري امورو د پرمخ بيولو لپاره د مدني معاملاتو اجراء کول.

۳- مختلط تجاري معاملات: هغو معاملاتو ته ويل کېږي چې معامله يوه لوري ته تجاري او بل لوري ته غير تجاري وي، يعنې د معاملې دواړه لوري په يو وخت سره تجاري اشخاص نه وي بلکې يو د دوو لوريو عادي فرد وي، لکه د تاجر په واسطه له بزگر څخه د زراعتي محصولاتو اخيستل.

د څلورم څپرکي پوښتنې

- ۱- تجارتي معاملات څه دي او کوم شرايط ورته لازم دي؟
- ۲- د تجارتي معاملاتو نمونه واخلي؟
- ۳- د اصلي او تبعي تجارتي معاملاتو فرق واضح کړئ؟
- ۴- کمیشن کاري کوم ډول تجارتي معامله ده، توضیح یې کړئ؟
- ۵- د تجارتي معاملاتو د شناخت او تمیز د اهمیت په هکله توضیحات ورکړئ؟

سوداگر (تاجر)

ټوليزه موخه:

د تاجر پېژندل، د هغه حقوق او وجايب او دغه راز له عادي افرادو سره د تاجر توپير.

د زده کړې موخې: محصلين به ددې څپرکې په پای کې وتوانېږي چې:

- د سوداگر کېدو شرایط درک کړي.
- د سوداگر حقوق او وجايب و پېژني.
- الزامي او اختياري تجارتي دفاتر و پېژني.

وروسته له دې چې د تجارتي معاملاتو په هکله مو معلومات حاصل کړل، دلته لازمه ده خو د تجارتي شخصیتونو، په ځانګړي ډول د حقيقي تجارتي شخصیتونو (سوداګرو) په اړه تفصيلي بحث وکړو او د هغوی په رڼا کې و کولای شو تجارتي اهليت، حقوقي شخصيت او د هغوی حقوق او وجايب و پېژنو.

د افغانستان د سوداګرۍ په اصولنامه کې د سوداګر تعريف

د افغانستان د تجارت د اصولنامې ۸ مادې تاجر داسې تعريف کړی دی: هر شخص که هغه افراد وي يا شرکتونه خو په دې شرط چې د تجارتي اهليت درلودونکي وي او په خپل نوم سره په يوه يا څو تجارتي معاملاتو باندې لاس پورې کړي او دغه شغل د خپل مفاد او ګټې اساس وګرځوي تاجر پېژندل کېږي.

دغه راز د يادې شوې مادې د نهمې مادې په اساس هغه شخص چې په تجارتي معاملاتو باندې د لگيا کېدو لپاره کوم ځای انتخاب کړي او د متحدا مال، جرايدو او دېته ورته وسايلو له لارې يې د هغه ځای اوسيدونکو ته اعلان وکړي، که تجارت د خپل ځان لپاره دايمي کسب په توگه هم انتخاب نه کړي تاجر گڼل کېږي. هغه شخص چې په تصادفي توگه يوه تجارتي معامله ترسره کړي د تاجر صفت نه خپلوي، ليکن اجراء شوې معامله د تجارت د اصولنامې د احکامو تابع گرځي. (د افغانستان د تجارت د اصولنامې لسمه ماده).

دولت او ښاروالۍ کولی شي تجارت وکړي، خو د تاجر صفت نشي خپلولی، خو تجارتي معاملات يې د تجارت د اصولنامې د احکامو تابع دي. (د افغانستان د تجارت اصولنامه يوولسمه ماده).

کوچني سوداگر: د افغانستان د تجارت د اصولنامې ۱۲ ماده: کوچنی تاجر هغه څوک دی چې لاندې دوي ځانگړتياوې ولري.

- ۱- د سرمايي په تکوين (جوړولو) کې په بدني هڅه او کوشن سره اعتماد کوي.
- ۲- د کار ثمره يې دومره لږ وي چې يوازې د ژوند لپاره يې کفايت کوي، که هغه خوځنده وي او يا په يوه ثابت محل کې وي.

د تجارت د اصولنامې د ۱۳ مادې له مخې کوچني تاجران له خاصو امتيازاتو څخه برخمن دي، د مثال په توگه دغه سوداگر د تجارتي آدرس په لرلو نه دي مکلف او دغه راز د تجارتي دفاترو او هغو موضوعاتو د ثبت په برخه کې چې د تجارت د قانون له مخې يې ثبت لازم بلل کېږي، عدم التزام، او د افلاس د قانون تر قواعدو لاندې نه راتلل هم له دغو امتيازاتو څخه دي.

تجاري اهليت

د تجارتي اشخاصو په ځانگړي ډول د حقيقي شخصيتونو لپاره د تجارتي اهليت درلودل حتمي او ضروري کار دی، ځکه د همدغه اهليت په استناد سره هر شخص که هغه فرد وي يا شرکت، د تجارتي معاملاتو د ترسره کولو صلاحيت لاس ته راوړي او د دغه اهليت د نه شتون يا فقدان په حالت کې د تجارتي چارو د پرمخ بيولو صلاحيت له لاسه ورکوي، دلته وينو چې اشخاص په څه ډول تجارتي اهليت خپلوي، په کلي ډول تجارتي اهليت د تجارتي عمل د اجراء لپاره د شخص يا تاجر له صلاحيت څخه عبارت دی.

د افغانستان د تجارت د اصولنامې له مخې تجاري اهليت

د تجارت او تجارتي اهليت په اړه د تجارت د اصولنامې دريځ په دوهم فصل او څلورمه ماده کې داسې دی: هر فرد چې د اتلس کلنۍ سن يې تکميل کړی وي، کولی شي د خپلو حقوقي

تصرفاتو لپاره تجارت وکړي، یعنې شخص باید اتلس کلنۍ ته رسیدلی وي. له پورتنیو مطالبو څخه داسې معلومیږي چې لیونیان او نور عديم الاهلیت اشخاص تجارتي معاملات نشي ترسره کولی.

د تاجر حقوق او وجایب

۱- د تاجر حقوق: لکه چې معلومه ده سوداگر او سوداگریز شرکتونه د یو لړ داسې حقوقو او وجایبو درلودونکي دي، چې عادي اشخاص نه دي ترې برخمن. سوداگر کولای شي له یو لړ ځانگړو امتیازاتو څخه استفاده وکړي. دغه حقوق عمدتاً په لاندې ډول دي:

د تجارت خونې د تاسیس حق

تجارت خونه هغه ځای دی چې تاجر خپل تجارتي فعالیتونو په هغه ځای کې پرمخ بیایي او له یاد شوي ځای څخه خپل تجارتي فعالیتونه اداره، رهبري او تنظیموي. دغه راز په یاد شوي ځای کې د شرکت مامورین او کارکوونکي ورسپارل شوي کارونه ترسره کوي. بناءً تجارت خونه له مادي او غیر مادي عناصرو څخه تشکیل شوې ده.

- د تجارت خونې مادي عناصر: مادي عناصر هغو ته ویل کیږي چې خارجي وجود ولري او دغه عناصر له هغو مقولو شیانو څخه عبارت دي، چې د تجارتي امورو د پرمخ بیولو لپاره تهیه شوي وي لکه د کار وسایل (هغه وسایل چې د هغو په واسطه د تجارت اموال جوړیږي)، اثاثیه (مېز، چوکۍ، الماری او نور)، مال التجاره (خام مواد، نیمه خام مواد، تکمیل شوي مواد، خرڅلاو ته وړاندې شوي توکي او داسې نور). د تجارت خونې مادي عناصر تر ډېره د تجارتي چارو په پرمخ بیولو کې ونډه لري او د دغه مامول لاس ته راوړل د سوداگرو لپاره د خورا اهمیت درلودونکي دي او دغه عناصر د یوه تاجر یا تجارتي شرکت د معاملاتو اصلي محور تشکیلوي. یوه تجارت خونه نشي کولای د دغو عناصرو له موجودیت پرته حقيقي وجود پیدا کړای شي.

- د تجارت خونې غیر مادي عناصر: دا ډول عناصر په تجارت خونه کې خارجي وجود نه لري خو ارزښت یې زیات دی. د افغانستان د تجارت د اصولنامې له ۱۲۰ مادې سره سم غیر مادي (معنوي) عناصر له نوم، تجارتي عنوان، د کرایې د تمديد له حق، د اختراع له حق، تجارتي نښې او ماډل او نورو هغو مواردو څخه عبارت دي، چې د صنعت او تجارت لپاره استفاده ترې کیږي. ذکر شوې مادې دغه موارد د تجارت خونې د عناصرو په توگه پېژندلې دي او د تجارت خونې مادي عناصرو ته یې اشاره نه ده کړې، خو دا په دې معنی نه ده چې گواکي د افغانستان د تجارت اصولنامې د تجارت خونې مادي عناصر نه پېژني، بلکې په یقین سره به په دې معنی وي چې زموږ

مقننو هغه دومره ساده گڼلي دي چې د هغو يادونه يې لازمي نه ده گڼلې، خو عملاً هم مادي عناصر او هم معنوي يا غير مادي عناصر په تجارت خونه کې وجود لري، د دې لپاره چې غير مادي عناصر مو په ښه او واضح ډول پېژندلي وي لازمه ده، چې دغه عناصر مطالعه کړو.

د کرایې د تمديد حق

کله کله داسې واقع کېږي چې هغه عمارت او محل چې تاجر پکې تجارتي چارې پرمخ وړي د ده خپل نه وي او د بل چا ملکیت وي، خو تاجر له دغه محل څخه د استفادې په بدل کې د هغه مالک ته کرایه ورکوي، که چیرې تاجر په دغه ځای کې شهرت تر لاسه کړي او دغه محل يې د توکو د خرڅلاو يا نور تجارتي کاروبار لپاره اهميت پيدا کړي او نوموړی په دغه محل کې له خاص شهرت او اعتبار څخه برخمن شوی وي او ټول خلک يې په ښه نامه سره پېژني او له هغه سره ډېرې معاملې کوي، په دغه صورت کې په ياد شوي ځای کې د تاجر د حقوقو او اعتبار د ساتنې لپاره قانون د کرایې د تمديد حق وضع کړی، چې د دغه حق په اساس د تعمير او محل مالک نشي کولای تاجر له خپل دغه حق څخه چې د قانون په وسيله حمايه شوی دی، محروم کړي او له دغه محل څخه يې وباسي او له محل څخه د خپل ځان يا درېيم شخص لپاره گټه واخلي. لکه چې مخکې وويل شول د کرایې د تمديد حق په زياتره قوانينو کې حمايت شوی دی. د مثال په توگه د فرانسې له حقوقو سره سم که چیرې د عمارت مالک له يوه تاجر سره په عقد کې شرط کېږدي چې تاجر د کرایې د تمديد حق نه لري، په دغه صورت کې عقد صحيح دی او شرط يې داسې گڼل کېږي لکه له سره چې ليکل شوی نه وي، دغه راز د قرارداد د اختتام په صورت کې د عمارت خاوند نشي کولای هغه شخص چې خپل محل يې په کرایه ورکړی له ودانۍ څخه وباسي؛ خو د خسارې د جبران غوښتنه ترې کولی شي. د افغانستان د تجارت اصولنامې د کرایې د تمديد حق په رسميت پېژندلی دی او د دغې موضوع او نورو اړونده مسایلو فصل د صفایۍ د روپې غوښتنه کوي، خو د هغو په رڼا کې مالکان د تجارتي شخصیتونو په وړاندې له خپلو وجایو څخه خبر اوسي او هم سوداگر له خپلو تضمین شویو حقوقو څخه مطلع وي او په دې توگه د هغوی د حقوقو د تلف موجبات له منځه ولاړ شي.

د تجارت خونې د عنوان درلودل

د تجارت خونې عنوان هم د تاجر له هغو حقوقو څخه شمېرل کېږي چې په موجب سره يې کيدلی شي عنوان ته په پام سره خپل د پام وړ او مورد نظر شخص انتخاب کړي. د افغانستان د تجارت د اصولنامې ۴۰ ماده تاجر ته حق ورکوي چې تر خپلې تجارت خونې پورې اړوند اوراق او معاملات تر يوه عيني نوم لاندې چې عنوان بلل کېږي اجراء او لاسليک کړي، دغه راز لکه چې

مخکې وویل شول ۱۲۰ مادې د تجارت خونې عنوان د غیر مادي عنصر په توګه پېژندلې دي. د تجارت خونې عنوان کیدلی شي خپله د تاجر له نامه یا له مستعار نامه څخه او یا هم معمولاً د تجارت له موضوعاتو څخه جوړ شي، چې د تجارت د اصولنامې د ۴۴ مادې په واسطه یې داسې حمایت شوی دی «په هغه صورت کې چې یو تاجر د خپل تجارت عنوان اصولاً په یوه محل کې ثبت کړی وي، بل تاجر که څه هم چې د داسې نوم درلودونکی وي چې همدغه عنوان تشکیل کړي تر څو چې په دغه نامه کې له ثبت شوي عنوان څخه د توپیر په موخه تزیيدات او تغییرات را نه ولي په هماغه محل کې نشي کولی چې هغه اسم د خپل تجارت د عنوان په توګه وکاروي او یا یې د یوه تجارتي مقصد په مقصد استعمال کړي»، دغه راز که یو تاجر یا تجارتي شرکت وغواړي له هغه ځای څخه د باندې چې د خپل تجارت عنوان یې هلته ثبت کړی دی، کومه بله څانګه پرانيزي؛ نو که په هغه محل کې کوم تاجر یا تجارتي شرکت تر هماغه عنوان لاندې په هماغه محل کې ثبت شوی وي او فعالیت کوي، د نوې څانګې مؤسسين مجبور دي چې په خپل تجارتي عنوان کې زیاتونې راوړي ترڅو په دغه محل کې له ثبت شوي عنوان سره یې توپیر وشي.

دغه راز د تجارت د اصولنامې ۵۴ ماده په هغه تاجر باندې د دعوي په اړه چې د بل چا له تجارتي عنوان څخه ناقانونه استفاده کوي، داسې احکام مقرر کړی دي: «يو تجارتي عنوان چې په هر ډول سره د دغه فصل د مندرجو احکامو په خلاف استعمال شوی وي، علاقمندان کولای شي د هغوی د استعمال د منع کولو او که چیرته ثبت شوي وي، د ابطال تقاضا وکړي» سربېره په دې که د دا ډول استعمال له امله که هغه سهواً وي یا قصداً، اشخاص متضرر شوي وي، د خسارې د جبران ادعا کولی شي، محکمه کولای شي د غوښتنې په صورت کې له اهل خبره څخه له نظر غوښتنې وروسته د حادثې احوال او کیفیت وڅېړي او د خسارې د مقدار په برخه کې له خپل قناعت سره سم حکم وکړي. علاوه پر دې که چیرې زیانمن شوی شخص خواهش وکړي، په رسمي جرائدو کې د حکم په نشر باندې هم اقدام کولی شي، په دې شرط چې مصارف یې په خپله غاړه واخلي.

د اختراع حق

د افغانستان د تجارت د اصولنامې ۱۲۰ مادې د اختراع حق د غیر مادي عناصرو له جملې څخه پېژندلی دی، خو باید پوه شو چې دغه حق له کومه ځايه نشأت کوي او قانون د هغه ملاتړ کړی دی.

په دې اړه باید وویل شي چې د اختراع د حق په واسطه هغه څوک چې نوې وسیله رامنځ ته کوي باید له خپل زحمت او زیار څخه منفعت ترلاسه کړي، خو اختراع باید د هغې په انحصاري شکل سره عمومي ولري او که انحصار پیدا نه کړي، استفاده ورڅخه عموميټ پیدا کوي، چې

په دې صورت کې مخترع له خپل فکري زحمت څخه زیاته ګټه نشي ترلاسه کولی، له بله پلوه د مخترع له فکر څخه له کوم زحمت پرته به د نورو استفاده د مخترع په حق کې بې انصافي وي، په همدې اساس د ډېری پرمختللو هیوادونو په قوانینو کې له اختراع څخه د انحصاري استفادې وخت ۲۰ کاله معمول دی.

د دغه حق د ایجاد څرنګوالی داسې دی چې کیدای شي یو پوه شخص نوې اختراع رامنځ ته کړي او کوم تاجر حاضر شي چې هغه د معین قیمت په بدل کې را ونیسي او خپل تولیدات له دغې اختراع سره سم عیار کړي او وروسته یې بازار ته وړاندې کړي، په دغه صورت کې هر کله چې تاجر د کوم شخص اختراع د پیسو په بدل کې را ونیسي او د اختراعاتو په دفتر، د تجارتي ثبت په دفتر او یا یې هم د تجارت او صنایعو په اتاقونو کې ثبت کړي له هغې وروسته هیڅ بل تاجر حق نه لري چې دغه اختراع په زیات یا کم قیمت سره واخلي او وروسته د هغې له مخې خپل تولیدات عیار کړي.

په همدې توګه فابریکې او نور شرکتونه نشي کولای چې د هغوی د شکل او فورم سره سم تولیدات وکړي او که د کومې کمپنۍ یا شرکت له لوري داسې کار ترسره شي قانون د لومړني تجار د ادعاء او خسارې د جبران حق محفوظ کړی دی او نوموړی تاجر کولای شي محکمې ته مراجعه وکړي. سربېره په دې چې د اختراع دوهم پیروډونکی (خریدار) د (بامثل تولید) له فعالیت څخه منع کولای شي د هغه ضرر مطالبه هم کولی شي چې د ده له اجازې پرته د دوهم پیروډونکي د تجارتي اموالو د عرضې له امله ورسره مخ شوی دی.

تجاري نښه (مارک او موډل)

د دې لپاره چې د هرې تجارت خونې او تولیدي شرکت تجاري محصولات او تجاري مالونه مشخص او معلوم وي، سوداګر او سوداګریز شرکتونه معمولاً د خپلو اجناسو لپاره ځانګړې نښه غوره کوي او تر هغې لاندې خپل اجناس معرفي کوي، په دې توګه مشتري د هماغه نښې له موندلو سره سم پوهیږي چې دغه محصول په هغې تجارت خونې یا کار خونې سره تړاو لري چې د ده د علاقې او اعتماد وړ ده.

پورتنيو مراتبو ته په پام سره لیدل کیږي چې تجاري (مارک او موډل) د تجاري اموالو او اجناسو د پېژندګلۍ په برخه کې خورا اهمیت لري، بناءً بل څوک نشي کولی هغه مارک او موډل د خپلو محصولاتو او تجاري مالونو لپاره انتخاب کړي، چې مخکې کارول شوی وي، ځکه په دې توګه امکان لري یو څوک خپل بې کیفیته محصولات او تجاري اموال تر یوې پېژندل شوې معتبرې نښې لاندې بازار ته وړاندې کړي او د خپل ځان لپاره منفعت جلب کړي او د پخوانۍ تجارت خونې لپاره بې اعتمادې پیدا کړي او د هغې اعتماد او حیثیت ته زیان ورسوي او د خلکو په منځ کې

بې شهرت راکم کړي.

تجاري نښه هم لکه د اختراع حق، په اړوندو دفاترو کې ثبت کېږي، د مارک او موډل په برخه کې په نړيواله کچه دوه عمده کنوانسیونونه ترسره شوي دي، چې يو يې په ۱۸۸۳م کال کې د پاريس نړيوال کنوانسیون او بل يې د مادرید د ۱۸۹۱ م کنوانسیون دی.

د تجارت خونې رهن (گروي)

تاجر کله کله د خپلو تجاري اړتياوو د پوره کولو لپاره يوه اندازه پيسو ته اړتيا پيدا کوي، چې په دې صورت کې بله چاره او علاج نه لري، مگر داچې خپله تجارت خونه د دايينو د اعتماد د جلب لپاره په گروي ورکړي او خپله د پيسو اړتيا له دې لارې پوره کړي. د افغانستان د تجارت اصولنامې د خپل دوهم فصل له ۶۹۷ څخه تر ۷۰۴ پورې موادو کې د تجارت د رهن وړاندوينه کړې ده ۶۹۷ ماده د تجاري رهن په اړه داسې ليکي «د دې لپاره چې رهن تجاري وگڼل شي لازمه ده، چې د تجارت په مقصد ترسره شوې وي».

د تجارت خونې رهن له هغه رهن څخه عبارت دی چې د مالک (راهن) او گرو اخيستونکي (مرتهن) تر منځ له انتقال او تصرف څخه پرته صورت ونيسي او تجارت خونه په حقيقت کې د دينو تضمين وي، په دې اساس بايد تجاري او غير تجاري رهن يا گروي سره يو شان ونه گڼل شي. په همدې ترتيب رهن بايد له هيپوتيک څخه چې يوازې د غير منقولو اموالو لپاره ترسره کېږي تفکيک کړای شي، ځکه په دواړو رهنونو (د تجارتي او هيپوتيک) د مالک د تصرف حق انتقال نه مومي او پخوانی مالک په هماغه ډول مرهونه شوی په واک کې لري.

د تجارتي رهن له تجاري مال څخه پرته د تجارتي رهن د نورو ټولو عناصرو درلودونکی دی، د تجارتي خونې په رهن کې د تحرير د سند شتون، رسمي او يا عرفي وثيقه شرط دي، له بل لوري د دې لپاره چې دريم شخص چې له تجارتي خونې سره له معاملې خبر وي او هم ياد شوی رهن له نورو رهنونو څخه تشخيص او معلوم شي بايد نشر او اعلان شي.

د تجاري رهن پايله دا ده چې که څه هم چې په دغه رهن کې تصرف او انتقال نه ترسره کېږي خو مرتهن کولی شي د تجارتي خونې روش او تگلاره د خپل دين تر حصول پورې معطل کړي او د مهلت د انقضاء او د تجارتي خونې د مالک له لوري د دين (قرض) د نه اداء په صورت کې کولای شي د تفوق له حق څخه استفاده وکړي.

د تفوق حق

د تفوق حق له هغه حق څخه عبارت دی چې هر کله مديون د مهلت له انقضاء وروسته خپله دين اداء نه کړی، دايين يا مرتهن کولای شي چې محکمې ته مراجعه وکړي او له محکمې څخه د

تجارتخونې د خرڅلاو غوښتنه وکړي او په دې توګه د تجارتخونې له مالک څخه چې تجارتخونې يې تر رهن لاندې ده، خپل دين ترلاسه کړي.

يا دا چې خپله مالک د تجارتخونې په خرڅلاو لاس پورې کوي او له هغه وروسته مرتهن د هغو افرادو او اشخاصو له جملې څخه ګرځي چې په اول قدم کې د تجارتخونې له مالک او خاوند څخه خپلې پيسې اخلي او يا هم مرتهن د خپل هغه تفوقي حق په اساس چې په تجارتخونه باندې يې لري کولای شي د تجارتخونې له شريکانو نه تر اخيستلو وروسته د معين قيمت په بدل کې تجارتخونه واخلې او خپلې پيسې د هغې په اخيستلو (خريد) کې مجرا کړي.

د تاجر وجايب

په تجارتي دايره کې ثبت: د سوداګر له وجايبو څخه يوه وجيبه هم په تجارتي دايره کې ثبت کيدل دي، دغه ثبت له دوو اړخونو څخه د اهميت وړ دی:

۱- دا چې په دغه دفتر کې د ثبت په واسطه دولتونه کولی شي سوداګر تشخيص کړي او د تجارتي وضعيت او په هغو پورې د نورو اړونده موضوعاتو په هکله دقيق اطلاعات لاس ته راوړي او په دې توګه له هغو څخه حمايت وکړای شي.

۲- که يو شمير ذيعلاقه اشخاصو غوښتي وي چې د سوداګرو، د تجارت وړ موضوعاتو او د هغو د امکاناتو په اړه ځان خبر کړي، کولای شي د تجارتي ثبت دائرې ته مراجعه وکړي او ورځني معلومات ترلاسه کړي.

د افغانستان د تجارت اصولنامې په تجارتي دايره کې د ثبت موضوع په خپله ۲۴ ماده کې بيان کړې او داسې تصريح يې کړې ده «د هغو محاکمو تر نظارت لاندې چې د تجارتي دعوو د حل او فصل مکلفيت لري د تجارت د ثبت په نامه سره يوه دايره موجوده ده» په همدې توګه ۲۵ ماده په دې اړه وايي: «د تجارتي ثبت دايره د اړوندې محکمې د رييس تر نظارت لاندې يوه مسوول او مکلف مامور ته ورسپارل کېږي» دغه راز ۲۶ ماده زياتوي «په يوه موضوع کې د تجارتي محاکمو د تعدد په صورت کې د تجارتي ثبت دايره د واکمن مقام په امر سره تر يوه د ذکر شويو محاکمو پورې مربوط کېږي».

د ثبت د اجرااتو ځای

د تجارتي ثبت دايره د هغو محاکمو تر نظر لاندې ترسره کېږي چې د تجارتي منازعاتو په حل او فصل مکلف وي. کوم مطالب چې سوداګر او سوداګريز شرکتونه يې په ثبت باندې مکلف دي د تجارت د اصولنامې په ۲۸ ماده کې ذکر دي (د يادونې ده چې د نوي قانون له مخې کوم چې

د تجارتي شرکتونو په برخه کې د افغانستان د جمهور ریس د تقنیني فرمان په اساس نافذ شوی د مرکزي ثبت یوه دایره ایجاد شي).

که د ثبت خواش او غوښتنه که تر څو اشخاصو پورې اړه ولري او تسجيل یې د هغوی د یوه په خوښه ترسره شي نو دغه تسجيل د ټولو په خوښه بلل کېږي.

میعاد: د تسجيل خواش د هغه میعاد او نیټې سره سم ترسره کېږي چې د قانون لخوا تعیین شوې ده، که په قانون کې یې په یوه معلومه نیټه باندې تصریح نه وي شوې، په دې صورت کې یې مدت د وثائقو له تکمیل څخه وروسته یوه میاشت دی.

د ثبت نشر: د افغانستان د تجارت د اصولنامې ۳۲ مادې د ثبت د نشر په برخه کې چې د دغې مادې په اساس هغه ثبت چې د اعلان وړ وي تر څو چې د قانوني اعلاناتو لپاره کومه ځانګړې جریده نه ده تأسیس شوې د ثبت د محل په رسمي یا خصوصي جرائدو کې نشر کېږي، مګر نن تر تجارتي شرکتونو پورې اړوند اعلانات په هغه جریده کې خپرېږي چې د عدلیې وزارت لخوا خپرېږي.

د تجارتي دفاترو درلودل

د تجارتي دفاترو درلودل د تاجر د مکلفیتونو له جملې څخه یو بل مکلفیت دی، تر دغو دفاترو پورې اړوند احکام د افغانستان د تجارت د اصولنامې ۶۵-۸۴ موادو بیان کړی دي، په تجارتي دفتر کې د اشخاصو یا شرکتونو ثبت، د تجارت د اصولنامې د ۲۴-۳۹ په واسطه تنظیم شوی دی.

د تجارتي دفاترو تعریف

تجارتي دفاترو له هغو مرقومو (نښانه شویو) پاڼو څخه عبارت دی چې تاجر یې د خپلې مالي شتمنۍ د توضیح لپاره د قانون له حکم سره سمې ساتي.

د تجارتي دفاترو اهمیت

تجارتي دفاتر له یوې خوا تاجر ته د خپلې مالي شتمنۍ په اړه د دقیقو معلوماتو په ورکولو کې مرسته کوي او له بل لوري د قانون له مخې دغه دفاتر یو ډول اثبات دی. نو له یادو شویو دفاترو څخه معلومات درلول او د لزوم په صورت کې د هغو وړاندې کول د اهمیت وړ دي له همدې امله د تاجر لپاره دغه دفاتر ډېر مهم دي او هغه کولای شي د دعوی په صورت کې خپل دفاتر په نورو تاجرانو یا غیر تاجر افرادو باندې د دلیل د اثبات په توګه وړاندې کړي، په همدې توګه تاجر کولی شي له افلاس سره د مخ کېدو په صورت کې د نیک نیتی د بیان او د دیونو په اداء کې

د فريب نه كولو لپاره له خپلو دفاترو څخه د مدرک په توگه کار واخلي.

د غير تاجر لپاره

تجاري دفاتر د تاجر لپاره يوه بارزه قرينه او قوي دليل دی چې نور خلک له هغه سره معاملې ته تشويقوي او د هغوی له ذهن څخه شک او ترديد له منځه وړي، نور خلک کولی شي د منازعې او شخړې په صورت کې له تجاري دفاترو څخه په تاجر باندې د دليل او سند په توگه استفاده وکړي ځکه په هغو کې مندرج معلومات د تاجر د معاملاتو په وقوع باندې اقرار گڼل کيږي، د افغانستان د تجارت اصولنامه تاجر د تجاري دفاترو په درلودلو باندې مکلفوي، د دغې اصولنامې ۷۳ ماده د تاجر او د هغه د خلف لپاره په دغو دفاتر کې د قيد کيدونکو موضوعاتو د آخري قيد له لومړۍ نيټې څخه تر ۱۵ کلونو پورې د حفظ او ساتنې حکم کوي.

د تجاري دفاترو درلودل له څو اړخونو څخه د تجار او تجاري شرکتونو لپاره د اهميت وړ دي:

- ۱- تاجر د خپلو تجاري دفاترو په اساس خپله گټه او زيان ارزوي.
- ۲- تجاري دفاتر په محاکمو کې د ثبوت ښه وسيله ده، دغه موضوع د تجارت د اصولنامې په ۷۹ ماده کې داسې راغلې ده «په هغو اختلافاتو کې چې د سوداگرو تر منځ د تجاري معاملاتو په اړه رامنځ ته کيږي، تجاري قوانين کيدلی شي د هغو شرايطو په دایره کې چې په ۸۰ او ۸۴ مادو کې تعيين شوي، د ثبوت د وسائلو په توگه قبول کړای شي».
- ۳- د افلاس او د يووالي توب په برخه کې هم تجاري دفاتر د اهميت وړ دي، په هغه صورت کې چې تجاري دفاتر له قانون سره سم تنظيم شوي وي، نو تر افلاس او ورشکستگۍ پورې اړوند اصول په عادی توگه تطبيق کيږي او که داسې نه وي جزايي بڼه خپلوي.
- ۴- تجاري دفاتر دغه راز د دولتي مالياتو د اخيستلو په برخه کې هم ونډه لري، يعنې د مالياتو اخيستل د اصولی دفاترو له مخې ترسره کيږي، له هغې پرته به په تاجر باندې بيمه او نور مؤيدات تطبيقيږي.
- ۵- د دغو دفاترو درلودل له تاجر سره مرسته کوي چې خپل ورځني معاملات په دغو دفاترو کې ثبت کړي او په نتيجه کې د خپلو معاملاتو د انجام له څرنگوالي څخه خبر شي او خپل بيلانس وپيژني.

د تجاري دفاترو ډولونه

د تجاري معاملاتو لپاره دوه ډوله دفاتر وجود لري:

الف- اجباري تجاري دفاتر ب- اختياري تجاري دفاتر.

الف- اجباري يا ضروري تجارتي دفاتر: دغه دفاتر له هغو دفاترو څخه عبارت دي چې قانون تاجر د هغو په درلودلو سره مجبوروي، لکه چې د افغانستان د تجارت د اصولنامې ۶۰ ماده په دې اړه وايي:

هر تاجر مکلف دی چې دری ډوله دفاتر ولري، ورځنۍ دفتر، د دارايۍ او شتمنۍ دفتر او لوی دفتر، سربيره په دې تاجر مکلف دی چې د ټولو صادرېدونکو او وارد کېدونکو مکتوبونو او تلگرافونو اصل او د تاديې پاڼې په منظم ډول له ځان سره وساتي.

۱- ورځنۍ دفتر: له هغه دفتر څخه عبارت دی چې تاجر پکې خپل ټول ورځني معاملات د تاريخ په اساس ليکي، په دغه صورت کې کومې پاڼې چې په ورځني دفتر کې درج کېږي بايد وساتلې شي، ځکه تاجر په څو ورځو کې د خپلو ټولو معاملاتو ټولگه په ورځني دفتر کې قيد کوي. دافغانستان د تجارت د اصولنامې ۷۰ ماده د ورځني دفتر د مندرجاتو په اړه داسې ليکي «د تجارت په پيل کې وروسته له دې چې د ۶۹ مادې په موجب سره د تاجر اصلي سرمايه تعيين کيږي او په ورځني دفتر کې قيد شي، نو د راکړې ورکړې ټول کلي او جزئي معاملاتو که هغه تر تجارتي معاملاتو پورې اړوند وي يا تر عادي معاملاتو پورې، په جلا جلا توگه د تاريخ په ترتيب سره معامله کيږي او دغه راز يې شخصي مصارف قيد کيږي، په دغه صورت کې په ورځني دفتر کې د يوه تاجر ټول معاملات له هره اړخه چې وي درج کيږي او وروسته د همدغه دفتر له مخې تصنيف کيږي او هر صنف او ډله په خپل حساب سره معامله کيږي».

۲- د شتمنۍ دفتر: د هغو دفاترو له جملې څخه چې په اساس يې تاجر خپل معاملات تنظيموي يو هم د دارايۍ دفتر دی، تاجر مکلف دی چې د هر کال په پای کې د خپلې ټولې شتمنۍ موجودي، د دارايۍ په دفتر کې درج کړي او دغه دفتر ته په مراجعې سره خپل بيلانس چې په حقيقت کې د همدغه دفتر نچور او خلاصه گڼل کيږي په لاس راوړي او له مخې يې خپله گټه او تاوان معلوم کړي.

د افغانستان د تجارت د اصولنامې د ۶۹ مادې له حکم سره سم د دارايۍ په دفتر کې لاندې چارې درج کيږي:

a. هغه نقود (پيسې) چې د منقولو او غير منقولو اموالو له اټکلي قيمتونو سره يې د فعاليت د پيل په ورځ خپل تجارت ته ځانگړې کوي، د هغو اسهامو او اسنادو د نشر قيمتونه چې د هغو د جاري قيمت په اعتبار سره په دغه نيټه اخيستل کيږي يا پلورل کيږي او ټول هغه ديون (قرضونه) چې د حصول وړ وي، که هغه د اسنادو له مخې وي يا پرته له اسنادو څخه وي.

b. ټوله هغه ديون چې د بل چا په ذريعه او د هغوی له تعهداتو څخه لاس ته راځي.

c. د خالصې دارايۍ له تعيين وروسته (چې د ديونو له وضعه كولو وروسته د دارايۍ له اندازه څخه عبارت ده)، تاجر مجبور دی چې د هر حسابي كال په پای كې يو داسې بيلانس ترتيب او په دغه دفتر كې يې درج كړي چې د هغه تر تجارت پورې د مخصوصې دارايۍ او ديونو اندازه پكې څرگنده شوې وي، بيلانس بايد لږ تر لږه په كال كې يو وار ترتيب شي.

۳- **لوی دفتر (دفترکل):** د افغانستان د تجارت اصولنامې د لوی دفتر په برخه كې يوازې د هغه نوم ذكر كړی، خو د دغه دفتر د استفادې او ساتنې په اړه يې څه نه دي ویلي، په دې توگه ویلای شو چې عملاً دوه ډوله دفاتر چې مخكې يې یادونه وشوه وجود لري، ځكه هغه دفتر اجباري نشو بللای چې د استفادې څرنگوالی يې د افغانستان د تجارت په اصولنامه كې نه وي بيان شوي، خو د دغه دفتر محتويات له ټولو هغو معاملاتو څخه عبارت دي چې لومړی په ورځني دفتر كې ثبت شوي وي او وروسته په دغه دفتر كې درج كيږي، له دې امله ویلای شو چې په دغه دفتر كې ټول هغه معاملات موندل كيدلی شي چې د تاجر له لوري په يوه كال كې ترسره شوي دي.

ب- اختیاري تجارتي دفاتر:

په هغو تجارتي دفترونو سربيره چې د قانون له مخې سوداگر د هغه په لرلو مجبورېږي، تاجر او تجارتي شركتونه كولی شى د خپلو معاملو د خاصو اړتياوو او غوښتنو پر اساس د خپلې خوښې سره سم د اختياري تجارتي دفترونو په تاسيس لاس پورې كړي، دغه دفترونه كيدای شي په مختلفو ډولونو او شكلونو رامنځته شي.

د اختياري تجارتي دفترونو د ايجاد او تاسيس په اړه د افغانستان د تجارت د اصولنامې ۶۶ ماده داسې وايي: «هر سوداگر د خپلې تجارتي معاملې د احتياج او لزوم پر اساس كولاى شي په يادو شويو دفترونو سربيره نور دفترونه هم ترتيب كړي، خو دغه دفترونه د مخكينيو دفترونو په برخه كې د ذكر شويو شرايطو تابع نه دي».

د اختياري تجارتي دفترونو له ډلې څخه يو هم لوی دفتر دی چې په دغه دفتر كې تجارتي معاملې د سهم او ورځې په ډول نه درج كيږي، بلكې د هر مشتري لپاره ځانگړې پاڼې په پام كې نيول كيږي. په دغو پاڼو كې له يوه مشتري سره ټولې ترسره كيدونكې معاملې درج كيږي. دغه راز په دغو دفترونو كې پاڼې په مجلد (د ټوك په بڼه) يا غير مجلد ډول يعنې د كار په ډول ساتلی كيږي او هر كله چې له مشتري سره نوې معامله ترسره كيږي، كارتن ته نوې پاڼې ور اضافه كيږي.

د اجباري او اختياري تجارتي دفاترو د ثبوت قدرت:

اجباري تجارتي دفاتر هغه مهال د ثبوت د ښې وسيلې په توگه كارول كيږي چې په هغو كې سوليدنه، قلم وهنه او نور شكمن آثار تر سترگو نه شي. خو له دې سره سره بياهم محكمه كولاى

شي هغه دفتر چې اصولي نه وي د هغه په خاوند يعنې هغه چا باندې چې په غلطه يې ترتيب کړی دی استعمال کړي او په دغه دفتر باندې تکیه وکړي، د افغانستان د تجارت د اصولنامې ۸۰ ماده د تجارتي دفاترو د ثبوت د قدرت په اړه داسې ليکي:

۱- تجارتي دفاتر په غير تاجر باندې دليل نه شي کيدلی، مگر هغه اظهارات چې په يادو شويو دفاترو کې ثبت شوي وي، د محکمې لپاره يو د طرفينو ته د قسم د متوجه کولو اساس کيدلی شي، هغه هم په هغو مواردو کې چې اثبات يې په شهادت سره جواز ولري.

۲- هغه تجارتي دفاتر چې په منظم ډول ترتيب شوي وي په تاجر باندې دليل کيدلی شي، هغه څوک چې په دغو دفاترو باندې تمسک کوي نشي کولای يوازې په هغه څه باندې استدلال وکړي چې د هغه گټه ثابته وي او هغه څه چې د ده دعوي له نقص سره مخامخ کوي هغه رد کړي، د افغانستان د تجارت په اصولنامه کې د تجارتي دفاترونو د ثبوت د قدرت موضوع په صريح او واضح ډول نه ده ذکر کړې، خو د افغانستان د مدني قانون د ۹۹۸ مادې د حکم له مخې په دغه ځای کې دوه حالتونه تر سترگو کېږي.

لومړۍ حالت: که چېرته د دعوی دواړه لوري سوداگر وي او د منازعې وړ موضوعات هم تر تجارتي فعاليتونو پورې اړوند وي، په دغه صورت کې تجارتي دفاتر د تاجر په گټه او دغه راز په هغه باندې د ثبوت د وسيلې په توگه استعماليدلی شي، ځکه دواړه لوري د تجارتي دفاترو په درلودلو سره مکلف دي.

دويم حالت: هغه دعوی چې د يوه تاجر او بل غير تاجر تر منځ وي په دغه صورت کې دفتر په تاجر باندې د ثبوت د وسيلې په توگه استعماليدلی شي نه په غير تاجر باندې، ځکه که داسې شي نو تاجر په خپلو دفاترو باندې عام او تام تسلط لري او هرکله يې چې غوښتي وي کيدلی شي خپل دفاتر په خپله گټه تغيير کړي په داسې حال کې چې مقابل لوري دا ډول لاس رسۍ نه لري، په هر حال تجارتي دفاتر د تجزيې وړ نه دي يعنې که يو غير تاجر فرد په تاجر باندې د هغه تجارتي دفتر د ثبوت د وسيلې په توگه استعمال کړي، نو نشي ويلی چې يوه برخه يې چې ده اتکاء ورباندې کړې ده او خپله گټه پکې ويني قبول او پاتې نور يې رد کړي.

د اختياري تجارتي دفاترو د قدرت د ثبوت په برخه کې بايد وويل شي چې دا ډول دفاتر د ثبوت ښه وسيله گڼل کېږي او يوازې د يوې « حقوقی قرينې » په توگه د ادعاء د صدق لپاره کارول کيدلی شي، البته دغه قرينه نسبي ده او تر هغه چې خلاف يې ثابت نه شي حقيقت گڼل کېږي. د افغانستان د تجارت اصولنامې د اختياري تجارتي دفاترو د ثبوت د قدرت په برخه کې کوم مشخص حکم نه لري، خو د دغې اصولنامې د ۷۹ مادې له مطالعې څخه داسې استنباط کېږي

چې اختياري تجارتي دفاتر اصلاً د ثبوت صلاحيت او قدرت نه لري، ځکه ياده شوې ماده وايي: « د هغو شرايطو په دايره کې چې په ۸۰ او ۸۴ مادو کې تعين شوي دي، قانوني تجارتي دفاتر کيدلی شي چې د سوداگرو ترمنځ د تجارتي معاملاتو له امله په رامنځ ته کيدونکو اختلافاتو کې د ثبوت د وسائلو په توگه و منل شي».

نو ليدل کيږي چې په ياده شوې ماده کې يوازې له قانوني تجارتي دفاترو څخه يادونه شوې ده او له اختياري تجارتي دفاترو څخه هيڅ يادونه نه ده شوې، بناءً د تجارت د اصولنامې له نظره که څه هم له اختياري تجارتي دفاترو څخه يادونه نه ده شوې خو دغه دفاتر د اهل خبره اشخاصو لخوا يوازې د هغه دعوې په برخه کې مطالعه کيږي چې په اساس يې دغه دعوې رامنځ ته شوې ده او مقابل لوري ته په لاس نه ورکول کيږي، ځکه مقابل لوري چې د تاجر رقيب او سيال دی کيدلی شي د هغه د دفاترو له مخې د هغه د تجارت ټول اسرار کشف کړي او د هغه تجارتي چارو ته صدمه ورسوي.

د همدغه دليل له امله تجارتي دفاتر په ډېرو استثنائي حالاتو کې مثلاً په هغو حالاتو کې چې تاجر له ديواليوتوب سره مخ دی او يا يې د تجارت له شغل څخه ځان گوښه کړی وی او د تجارتي راز پټول اهميت ورته و نه لري مقابل لوري (د تاجر سيال) ته په لاس ورکول کيږي.

تجاري سيالۍ

د سوداگرو او سوداگريزو شرکتونو تر منځ د سياليو د رامنځ ته کولو، او د دې لپاره چې تجارتي مؤسسات و توانيږي په اقتصادي تبادلاتو کې خپله تنظيموونکې ونډه اداء کړي نو ضرور ده چې لاندې غوښتنو ته ځواب ووايي:

۱- رقابت او سيالي بايد سالمه وي

۲- رقابت بايد آزاد وي، په دې معنی چې د سوداگرو لخوا بايد د سالم رقابت د اصولو د رعايت په برخه کې موانع ايجاد نه شي، سالم تجارتي رقابتونه د افغانستان د تجارت په اصولنامه کې هم بيان شوي دي، د نړۍ د زياتره هيوادونو په قوانينو کې، د سالم رقابت تعريف نه تر سترگو کيږي خو د يو شمير هيوادونو په قوانينو کې سالم رقابت تعريف شوی دی چې په لاندې توگه يې ذکر کوو. غير سالم رقابت هغه دی چې له تجارتي عرف سره مطابق نه وي او په عمومي توگه د نا سالمو طرزالعملونو زيربنده وي، دغه نا سالم طرزالعملونه په څلورو برخو ويشل شوي دي چې عبارت دي له:

۱- د بدگوماني يا سوء تفاهم په هدف د تاجر په خلاف تبليغات

۲- د رقيبانو او سيالانو د تجارتي شرکتونو د داخلي نظم گډوډول

۳- تقليد

۴- د مشتريانو يا مستهلكينو په نزد ترديد رامنځ ته کول

خلاف تبلیغات

د هغو نا سمو معلوماتو خپرول چې د رقیبانو او سیالانو د زیانمنیدو باعث و گرځي، د نا سالم رقابت اساس جوړوي، حتی که انتقادات په واقعیت هم ولاړ وی تاجر حق نه لري چې د نورو په وړاندې خلاف تبلیغات وکړي او باید مسؤل مقاماتو ته یې په اړه اطلاع ورکړل شي. د خلاف تبلیغاتو ممانعت د مقایسه وي (پرتله ایز) اشتهاړ مشروعیت مطرح کوي، ځکه مقایسه وي اشتهاړ د خلاف تبلیغاتو له وسائلو څخه گرځیدلی شي، د دې لپاره چې مقایسه وي اشتهاړ په سالم ډول او له فریب څخه خالي وي، لازمه ده چې د هماغه شي، یا هغو خدماتو په برخه کې ترسره شي چې د همدغو اړتیاوو پوره کوونکي وي، کومه مقایسه چې رامنځ ته کیږي په واقعیت ولاړه وي او هغه څرگندونې چې کیږي د ارزونې وړ وي.

صداقت، حقیقت او واقعیت د قانوني مقایسوي اشتهاړ له عمده شرایطو څخه شمیرل کیږي.

د رقیبانو د داخلي نظم گډوډول

د یوه شرکت یا یوې تجارتي مؤسسې د داخلي نظم د گډوډولو یوه ښه بیلگه د هغو د کارکوونکو استخدام دی، په دې معنی چې تاجر هغه شخص چې د هغه د سیال او رقیب له شرکت سره د قرارداد په اساس په کار لگیا دی جلبوي، او په دې ترتیب سره هوډ لري چې د خپل سیال شرکت یو مهم عنصر له هغه څخه جلا او دغه شرکت زیانمن کړي.

دغه راز تاجر چې دغه عمل ترسره کوي هدف یې دا دی چې په دې توگه د خپل رقیب تاجر په لاس کې شته معلومات تر لاسه کړي، د هغه مشتریان ځان ته راجلب کړي او یا د هغه له مسلکي تجارو څخه استفاده وکړي.

دغه راز د وسائلو هر ډول تصاحب چې د هغه په سیالو شرکتونو کې د فعالیتونو د ښه پرمختگ لپاره کارول کیږي، د نا سالم رقابت یو عمل گڼل کیږي، د بیلگې په توگه صنعتی جاسوسي یا د سیالو شرکتونو د مشتریانو لیست ته لاس غځونه او یا هم د سیالو شرکتونو د نظم گډوډول.

تقلید

تقلید هم د نا سالم رقابت له وسائلو څخه شمیرل کیږي، او په ډېرو زیاتو او مختلفو اعمالو کې شاملیږي، د مثال په توگه د رقیب له اشتهاړي اسنادو څخه تقلید کول، یا د عطرو له هغه بوتل څخه استفاده چې د نوموړي د رقیب د عطرو له بوتلونو سره ورته والی لري، ځکه مشتري د دغو عطرو د رانیولو پرمهال نشي کولی څو باوري شي چې دا هماغه عطر دی چې مخکې یې کارول او کنه دا هغه عطر دی چې د تقلید او ناسالم رقابت په هدف تولید او بازار ته عرضه شوی دی.

د مشتریانو یا کاروونکو په وړاندې تردید پیدا کول

دا ټولو هغو اعمالو ته وایي چې د مشتری په روحیه کې اختلال رامنځ ته کوي، او په دې توګه یې ځان ته جلبوي، باید ووايو چې د ناسالم رقابت پر هغو اعمالو سربېره چې یادونه یې وشوه، د دغه تعریف په اساس چې، د رقابت خلاف فعالیتونه له هغو فعالیتونو څخه عبارت دي چې د هغو په اساس تاجر نه غواړي آزاد رقابت ته ځای پرېږدي، کیدلی شي ډېرو نورو اعمالو ته هم شامل شي.

د دا ډول اعمالو له ممنوع ګرځولو څخه د حقوقي قواعدو موخه دا ده څو د هغو کسانو ګړنلارې چې د آزاد رقابت په لاره کې مانع ایجادوي مجازات کړي، ځکه د دغو فعالیتونو هدف د آزاد رقابت مختل کول او هغو ته صدمه رسول دي.

د آزاد رقابت خلاف فعالیتونه په دوو برخو ویشل شوي دي:

– پر بازار باندې د حاکمیت له موقف څخه ناوړه استفاده

– د ناوړه سیالۍ او رقابت لپاره د سوداګرو ترمنځ تفاهم

په لومړي حالت کې: یو یا څو تجارتي شرکتونه په ګډه د یوه داسې شرکت په توګه فعالیت کوي چې په بازار باندې حاکمیت لري او داسې عمل کوي چې له مخې یې و کولای شي د آزاد رقابت په خلاف کړنو سره خپل دغه حاکمیت دوامدار وساتي او یا هغه تقویه کړي.

دویم حالت: څو تجارتخونې یا شرکتونه موافقه کوي، څو رقابت په خپل منځ کې محدود کړي او یا یې په کلي توګه له منځه یوسي. په دغه حالت کې د رقابت خلاف فعالیتونه کیدلی شي تر یوه تجارتي شرکت یا څو خاصو هغو پورې منحصر وي.

په تجارتخونې یا شرکت پورې اړوند، د رقابت خلاف فعالیتونه

کله چې یوه تجارتخانه پر بازار باندې قدرت ولري، د دې زمینه مساعده کېږي چې دغه تجارتخانه په بازار کې آزادانه کار وکړي چې پر بازار باندې دغه استقلال د تجارتخانې یا شرکت د واکمنۍ څرګندوی دی، دغه موقف د یوه استعماري قدرت په توګه راڅرګندېږي او د تجارتخانې لپاره د ازاد رقابت په لاره کې د خنډ پیدا کولو زمینه برابره وي، دغه راز تجارتخانه د خپلو سیالانو په مقابل کې له خپلو پراخو امکاناتو څخه استفاده کوي چې له دغو امکاناتو څخه د مشتریانو او کاروونکو په مقابل کې هم کار اخلي.

د نړۍ په زیاتره هیوادونو کې حقوقي قواعدو دا ډول کړه وړه منع کړي دي، ځکه د دغو قواعدو هدف د لویو سوداګرو په مقابل کې له کوچنیو تجارتونو څخه دفاع ده، نو د دغه هدف

د تأمین لپاره یو له حقوقي قواعدو څخه په دې باندې بناء دي چې پر بازار باندې له واکمنۍ او حاکمیت څخه مخنیوی وکړي او لوی شرکتونه و نه توانیږي چې پر تجارتي بازارونو باندې عام او تام حاکمیت ترلاسه کړي.

پر بازار باندې د حاکمیت د ارزونې معیارونه

پر بازار باندې حاکمیت اصولاً نا مشروع دی. او له دغه حاکمیت څخه ناوړه استفاده هم نا مشروع عمل دی، دغه ناوړه استفاده د هغو کسانو لخوا کيږي چې پر بازار باندې حاکمیت لري، په بازار باندې د حاکمیت د تشخیص لپاره په لومړي قدم کې لازمه ده څو یو مورد نظر او د پام وړ بازار تشخیص شي، په دوهمه مرحله کې باید هغه سلنه او فیصدي اټکل شي چې یو تجارتي شرکت یې په دغه بازار کې لري، خو په دغه بازار کې دغه موجوده فیصدي د ناوړه استفادې د اتهام لپاره کافي نه ده، بلکې لازمه ده چې د نورو عناصرو په واسطه تقویه شوې وي او بیا په دې توګه په بازار باندې د حاکمیت له ناوړه استفادې څخه خبره وکړو.

کله چې تجارتي شرکت د بازار یوه محدوده برخه په لاس کې لري، د مثال په توګه له شپږو څخه تر لسو فیصدو پورې په یوه بازار باندې د شرکت له حاکمیت څخه نه شو ګڼلای، خو د دې په خلاف کې د یوه بازار یوه مهمه او لویه برخه، د مثال په توګه که ۵۰ په سلګو کې برخه د یوه شرکت په لاس کې وي نو دلته په بازار باندې د حاکمیت موضوع مطرح او خپرل کیدلی شي.

پر بازار باندې د حاکمیت مکمل معیارونه

پر بازار باندې د حاکمیت له مکملو معیارونو څخه یوهم بازار ته د ورننوتلو له موانعو څخه عبارت دی، د مثال په توګه په بازار کې د د کواکولا ښه شهرت همدغه بازار ته د نورو د ور داخلیدو یو مانع دی، له بل لوري د یوه مشهور مارک او ښانې درلودل هم بازار ته د ور داخلیدو یو مانع جوړوي، دغه راز تخنیکي او تکنالوژیکي مخکې والی او سبقت هم بازار ته د داخلیدو له موانعو څخه دي.

د تجارتخوني (شرکت) طرزالعمل

دغه طرزالعمل یوازې د هغو تجارتخانو (شرکتونو) په برخه کې کارول کيږي چې پر بازار باندې حاکمیت لري، د مثال په توګه یو شرکت پرته له دې چې بل تجار یا تجارتي شرکت ورسره په رقابت کې وي د خښتو بیه لوړه ساتي. دغه راز په ډېر ټیټ نرخ سره د یوه جنس عرضه کول یوازې د هغه شرکت لخوا ترسره کیدلی شي چې په بازار باندې حاکمیت ولري او په دې توګه د رقیبانو د امکاناتو د سلېولو باعث ګرځي. ځکه هغوی له دا ډول امکاناتو څخه نه دي برخمن او نشي کولای

چې همدغه اجناس په دومره ټيټ قيمت سره بازار ته وړاندې کړي.

د سوداگرو او د توکو برابر وونکو تر منځ په اړيکو کې د خپلواکۍ نه موجوديت

د خپلواکۍ نه موجوديت کيدلی شي دوه اړخيز وي، په دې معنی چې تاجر د توکو برابر وونکي د مقرراتو تابع وي او يا بالعکس برابر وونکی د تاجر د مقرراتو. د اقتصادي خپلواکۍ نه موجوديت هغه مهال د آزاد رقابت په مخکې خنډ گرځي چې له يوه لوري تاجر يا برابر وونکی و نه توانيږي له بامثله (ورته) لارې څخه استفاده وکړي او له بل لوري د تاجر يا توکو د برابر وونکي طرز العمل د آزاد رقابت په لاره کې مانع رامنځ ته کړي، بناءً حقوقي قواعد د يوه شرکت يا يوې ډلې سوداگرو له لوري د هغو کسانو په برخه کې سوء استفاده ممنوع گرځوي چې د دوی تر اقتصادي حاکميت لاندې وي.

د څو شرکتونو لخوا ډله ايز اقدام

دا هغه عمل دی چې څو تجارتي شرکتونه د يوې موضوع په اړه موافقه کړې وي او په دې توگه په بازار کې د آزاد رقابت مانع گرځي، په دغه حالت کې کولای شو پر بازار باندې له ډله ايز حاکميت څخه خبره وشي، په دغه صورت کې د دوو يا زياتو اقتصادي شرکتونو د ملگرۍ په نتيجه کې په بازار باندې حاکميت رامنځ ته کيږي چې له حقوقي پلوه له يوه او بل څخه جلا دی، خو په گډه کار کوي او يا را څرگند شوي دي.

د پنځم څپرکي لنډيز

د افغانستان د تجارت د اصولنامې د ۸ مادې له مخې تاجر داسې تعريف شوی دی:

- ټول اشخاص که هغه افراد وي او يا تجارتي شرکتونه خو چې تجارتي اهليت ولري او په خپل نم سره په يوه يا څو تجارتي معاملاتو ځان مشغول کړي او دغه کار خپل دوامداره شغل وگرځوي.
- تجارتي اهليت: هر فرد چې د اتلس کلنۍ سن يې تکميل کړی وي او د خپلو حقوقي تصرفاتو لپاره يې د شخصيت او تجارت د ډول له امله کوم قانوني موانع نه وي موجودې، کولای شي تجارت وکړي.

- تاجر د لاندې حقوقو درلودونکی دی.

- ۱- د تجارتي شرکت د تأسيس حق ۲- د کرایې د تمديد حق ۳- د تجارتي عنوان د درلودلو حق
- ۴- د اختراع حق ۵- د تجارتي نښې او موډل حق ۶- په گروهۍ کې د تجارتي شرکت د ايسودلو حق.
- تاجر لاندې وجائب لري:

۱- د تجارتي جواز اخيستل ۲- د تجارتي ثبت په دايره کې ثبتول ۳- د اجباري تجارتي دفاترو درلودل (ورځنی دفتر، د دارايۍ دفتر او لوی دفتر).

- تجارتي رقابت: تجارتي رقابت بايد سالم او آزاد وي، د زياتره هيوادونه په قوانينو کې د سالم آزاد رقابت تعريف نه تر سترگو کيږي، خو د يو شمير هيوادونو قوانين د نا سالم رقابت په اړه داسې نظر لري:

- ناسالم رقابت له هغه رقابت څخه عبارت دی چې له تجارتي عرف او عاداتو سره مطابق نه وي او په عمومي توگه د ناسالم طرزالعمل زيربنده وي، دغه نا سالم طرزالعمل په لاندې څلورو برخو ویشل شوی دی:

۱- د بدگوماني يا سوء تفاهم د پيدا کولو په هدف د تاجر خلاف تبليغات

۲- د رقيبانو د تجارتي شرکتونو د داخلي نظم گډوډول

۳- تقليد

۴- له مشتريانو او کاروونکو سره ترديد او شک پيدا کول

د پنځم څپرکي پوښتنې

- ۱- تاجر څوک دی او یو فرد څه وخت د تاجر صفت خپلوي؟
- ۲- تاجر د کومو حقوقو درلودونکی دی؟
- ۳- د تاجر وجائب څه دی؟
- ۴- تاجر ته د اجباري او اختیاري دفاترو د درلودلو اړتیا څه ده؟
- ۵- د اجباري او اختیاري دفاترو د ثبوت قدرت توضیح کړئ؟
- ۶- تجارتي رقابت څه دی؟
- ۷- سالم او نا سالم رقابت څه ډول له یوه او بل سره جلا کولای شو؟

تجارتی قراردادونه

ټوليزه موخه:

د تجارتي قراردادونو پيژندل، د قراردادونو عمومي شرايط او د هغو ډولونه.

د

زده کړې موخې: د دغه څپرکي په پای کې به محصلین وکړای شي چې:

- د قراردادونو عمومي شرايط و پيژني.
- د تجارتي قراردادونو او نورو هغو تر منځ تفکيک وکړای شي.
- ملي او نړيوال قراردادونه و پيژني.
- د حمل و نقل، بيه او سرقلي په قراردادونو پوه شي.

د تجارت په ساحه کې يوازې هغه قراردادونه مطرح کيږي او د تجارتي قراردادونو تر نامه لاندې مطالعه کيږي چې د قراردادونو د عمومي شرايطو په حفظ سره په مدني حقوقو کې ترې يادونه شوې وي.

تعريف: د افغانستان مدني قانون تر عقودو او قراردادونو پورې اړوند کلي اصول تعريف کړي او د تجارت په اصولنامه کې د قراردادونو تعريف شتون لري. د افغانستان د تجارت د اصولنامې ۶۰۸ مادې د قراردادونو په تنظيم کې رضا او موافقت کافي بللی او داسې صراحت يې کړی دی: «د تجارتي عقودو لپاره د طرفينو رضا او موافقت کافي دی، د قرارداد د تنظيم او نورو مراسمو پرځای کول لازم نه دي».

د یاد شوي قانون ۶۰۹ ماده دغه راز په دې برخه کې وایي چې:

که د یوه عقد لپاره قانوناً د یوه مخصوص شکل رعایت په لیکلي ډول لازم وي او عقد یې تر ځینې مراسمو لکه معاوې پورې موقوف کړی وي، نو تر هغه چې دغه شکل مراعات نه شي او یا ټاکل شوي مراسم اجراء نه شي عقد نه شي منعقد کیدلی.

په هغه صورت کې چې دواړو لوریو د قرارداد په تنظیم سره موافقه کړې وي، داسې بلل کیږي چې ګواکي د عقد تړون یې د قرارداد تر تمدید پورې تړلی دی، خو د یادې شوې مادې وروستي بند زیاته کړې ده چې «که قرارداد تنظیم شوی هم نه وي، خو ثابت شي چې دواړو لوریو عقد منعقد کړلی دی، د قرارداد نه تنظیم او سمون د عقد د عدم انعقاد سبب نه ګڼل کیږي، مثلاً مشتري یا (اخیستونکي) ته ټول مال یا د هغه یوه برخه تسلیم شوی او بايع (خرځوونکي) د خرڅ شوي مال ټول قیمت یا یوه برخه ترلاسه کړې ده، په دغه صورت کې که څه هم چې قرارداد نه دی تنظیم شوی، مګر عقد منعقد شوی بلل کیږي.

د افغانستان د تجارت په اصولنامه کې د ټولو تجارتي قراردادونو په برخه کې داسې احکام شتون لري چې په اساس یې د بیمې قرارداد، کاري حق العمل، د حمل او نقل قرارداد، دلالي، د بیه لرونکو بورسیو او پانو کاروبار، تجارتي رهن، تجارتي ضمان، بانکداري او دغه راز د سرقفلي قرارداد، خاص قراردادونه بلل کیږي.

که د نورو هیوادونو د تجارت حقوق مطالعه کړو نو لیدل کیږي چې د یو شمیر قراردادونه په اړه یې د ځانګړو قراردادونو په توګه بحث کړی دی، د مثال په توګه د فرانسې په مدني کود کې د تجارتي قراردادونو په ساحه کې په ځانګړي ډول له تجارتي تبادلې څخه د تجارتي قرارداد په توګه یادونه شوې ده، د فرانسې د مدني کود ۱۷۰۲ ماده د تجارتي تبادلې په اړه وایي: تجارتي تبادله هغه قرارداد دی چې په اساس یې یو جنس د بل جنس په مقابل کې تبادله کیږي.

د فرانسې مدني کود تبادله د یوه تفاهمي قرارداد په توګه پیژندلې ده، له هغو ټولو خصوصیاتو سره سره چې تجارتي تبادله یې لري بیا هم د قراردادونو تر عمومي شرایطو لاندې راځي، خو دغه ټکی باید له پامه و نه غورځول شي چې هیڅ کله نشو کولای قراردادونه په کلي ډول د تدوین شویو او تجارتي قراردادونو تر نامه لاندې یو له بل سره تفکیک کړو. د هر قرارداد تجارتي یا مدني خصوصیت تر دې پورې تړلی دی چې د سوداګرو اشخاصو ترمنځ منعقد شوی دی او که د غیر تاجرو اشخاصو تر منځ خو حالاتو ته په پام سره کیدلی شي مدني یا تجارتي وګڼل شي، په هغه حالت کې چې قرارداد تجارتي وي نو د اموالو او د تجارت د حقوقو ټول هغه مقررات چې د محاکمو د صلاحیت، د څیړنې د څرنګوالي، د اثباتو د دلائلو، تضامني ضمانت او نورو لپاره یې وړاندوینه شوې ده، د تطبیق وړ دي.

نړيوال تجارتي قراردادونه

په نړيوال تجارت کې سازمانونه او بنسټونه زياتره وخت، لکه د لندن د غلاتو د تجارتي اتحادیې (London Contrade Association) د قراردادونو په څیر د معاملاتو او غلاتو د پیر او پلور لپاره نمونه قراردادونه (Contracts Types) تهیه کوي. د ملګرو ملتونو سازمان، د تجارت نړيواله مؤسسه او د اروپايي اتحادیې غړي دغه راز هڅه کوي چې متحدالشکل قراردادونه تهیه کړي. په تجارتي قراردادونو کې تر ډېره داسې اصطلاحات کارول کېږي چې کیدای شي وروسته یې تفسیر او تعبیر د اختلاف وړ وګرځي لکه د F.O.B څرڅلاو، د C.E.F، څرڅلاو او د C and F څرڅلاو، له همدې امله د تجارت نړيوال اتاق چې په ۱۹۱۹ م کال کې تأسیس شوی دی، د حقوقو د علماؤو، سوداګرو، بانکونو او په دې برخه کې له نورو دخیلو او متخصصینو څخه د دا ډول اقتصادي تجارتي اصطلاحاتو د تعریف لپاره یو کمیسیون تشکیل کړی دی او په ۱۹۵۳ کال کې یې په دې برخه کې د انکوټیرم (Incoterm) په نامه کتاب خپور کړ چې په نړيوال تجارت کې یې د عرف ځای خپل کړی او په هغو مواردو کې چې د پلورونکي او پیروونکي تر منځ اختلاف رامنځ ته کېږي دغه کتاب ته مراجعه کوي. په دغه ساحه کې درې ډول څرڅلاو ترسره کېږي چې له F.O.B او C.E.F او C and F څخه عبارت دی.

FOB څرڅلاو

د دغه څرڅلاو لنډیز له (Free on Board) څخه اخیستل شوی چې معنی یې په بیړۍ باندې یا د بیړۍ له لارې ازاد تجارت دی، په دغه څرڅلاو (پلور) کې قیمت او بیه د ټولو هغو توکیو او اړونده مخارجو قیمت ته شامله ده چې د څرڅلاو له ځای څخه بیا تر بیړۍ پورې ورباندې راځي، په دې معنی چې پلورونکی موظف دی پلورل شوي توکي په خپل لګښت سره د څرڅلاو له ځای نه د بیړیو تر بندر پورې یوسي او په بیړۍ کې یې ځای پرځای کړي، له دې سره سم د بیړۍ بندر د توکیو د حمل مبدأ ګڼل کېږي او له هغه نیتې چې توکي بیړۍ ته ور بارېږي تر اخیستونکي (مشترې) پورې تعلق پیدا کوي او د سمندري حمل، بیمې، له ګمرک څخه د تخلیې او ترخیص او دغه راز تر خپله ځایه د رسولو ټول مصارف یې په هغه باندې دي، نو له همدې امله ټول هغه خسارات چې د بارېدو له نیتې څخه توکیو ته متوجه کېږي د اخیستونکي (مشترې) په غاړه دي.

C&F څرڅلاو

د دغه څرڅلاو لنډیز له (Cost and Freight) څخه اخیستل شوی دی، یعنې بیه او د حمل کرایه. دا هغه څرڅلاو دی چې له مخې یې پلورونکی د توکیو سمندري حمل او انتقال په غاړه اخلي او د څرڅلاو قیمت تر مقصود بندر پورې د توکیو ټولو اړونده لګښتونو او انتقال ته شامل وي، له همدې امله زیاتره وخت له C&F څخه وروسته د بندر نوم ذکر کېږي.

دغه ډول قراردادونه له ۱۹مې پېړۍ څخه را وروسته رواج شوي دي. د C&F په خرڅلاو کې اخیستونکی د توکیو او اجناسو له باریدو وروسته مالک گڼل کیږي، بناءً ویلای شو کوم توکي چې تر اوسه ځای ته نه دي رسیدلي او په سمندر کې دي و پلورل شي او پلورونکي خپلې پیسې ترلاسه کړي نو هغه مشکل چې په دې برخه کې رامنځ ته کیدلی شي دادی چې اخیستونکي (مشرتي) توکي له رانیولو وړاندې نه دي کتلي نو که چېرې د توکیو په تعیین شوي مقدار کې کمبود راځي د پلورونکي او اخیستونکي تر منځ د شخړې د را پیدا کیدو سبب کیږي، د دا ډول اختلافاتو د له منځه وړلو لپاره د ۱۹مې پېړۍ په اواخرو کې په دا ډول قراردادونو کې یو لړ ځانگړي شرایط اضافه شول چې د هغو له ماهیت سره یې تناقض درلود، مگر نن د (C&F) په خرڅلاو کې دوې موضوعاگانې باید په پام کې و نیولې شي، یوه داچې د توکیو د تحویلۍ له ورځې د توکیو مالکیت اخیستونکي (مشرتي) ته انتقال شوی او ټول هغه خطرات چې توکیو او اجناسو ته متوجه کیږي د اخیستونکي په غاړه دي، دوهم دا چې پلورونکي (بایع) د توکیو او اجناسو د حمل او انتقال مسؤل دی او دغه مسؤلیت یې د قرارداد په اساس دی.

CIF خرڅلاو

سي آی اف د (Cost insurance Freight) ترکیب لومړي توری دی، یعنی بیه، بیمه او د حمل او نقل کرایه.

د (CIF) خرڅلاو د C&F خرڅلاو د مقرراتو تابع دی، په دومره توپیر سره چې په دغه خرڅلاو کې تعیین شوې بیه، د توکیو په قیمت او د هغو د انتقال په کرایه سربیره د هغو د سمندري حمل او نقل بیمې ته هم شامله ده، خو باید په پام کې ولرو چې د پلورونکي له لوري د توکیو بیمه کول هغه د بارولو په وخت کې د واردیدونکو خساراتو مسؤل نه گرځوي، بلکې د بارولو له نیټې وروسته ټول هغه خطرات چې توکیو ته متوجه کیږي د اخیستونکي په غاړه دي، له همدې امله کومه بیمه نامه چې تنظیمېږي د انتقال وړ ده او د اخیستونکي په وجه کې ظاهر نویسي کیږي، او یا هم اصولاً د حامل په وجه کې صادرېږي.

په دې ترتیب سره اخیستونکی حق لري چې له بیمه کوونکي څخه مستقیماً د واردو شویو خساراتو په اندازه پیسې ترلاسه کړي او که بیمه کوونکی وارد شوي خسارات وړ نه کړي اخیستونکی، پلورونکي ته د مراجعې حق نه لري.

د داخلي تجارت قراردادونه

د افغانستان تجارت اصولنامې ته په کتنې سره، د هغو قراردادونو له جملې څخه چې د تجارت د حقوقو په ساحه کې ترسره کیږي یو هم د حمل او نقل قرارداد دی.

د حمل و نقل قرارداد

د تجارت د قانون په ۸۲۱مه ماده کې داسې ویل شوي دي «په وچه، اوبو یا فضاء کې د اجرت په مقابل کې د اموالو یا اشخاصو حمل او نقل د نقلیاتو د محاوله په نامه سره یادېږي»، د فرانسې د تجارت په حقوقو کې، د ځمکې یا اوبو له لارې د شیانو د حمل په اړه له ۱۷۸۲ مادي څخه تر ۱۷۸۶ مادي پورې په مدني قانون کې یادونه شوې ده او د تجارت په اصولنامه کې یې له ۸۲۴ څخه تر ۸۵۵ مادي پورې وړاندوینه شوې ده.

د هوايي حمل او نقل لپاره جلا مقررات تدوین شوي دي او په څنګ کې ورسره په لاندې شرحه نړیوال کنوانسیونونه هم د مختلفو دولتونو تر منځ لاسلیک شوي دي:

۱- د اورګاډي د پټلۍ له لارې د حمل او نقل په برخه کې د سویس (Brene) نړیوال کنوانسیون.
۲- د ۱۸۹۳ کال د C.I.M. توکیو د حمل او نقل کنوانسیون، د دغه کنوانسیون وروستی سمون په ۱۹۵۵ کال کې وو.

۳- د وارسا د ۱۹۱۹ د هوايي حمل او نقل کنوانسیون، دغه کنوانسیون په ۱۹۵۵ کال کې په لاهه کې اصلاح شو.

۴- د توکیو د ځمکني لېږد رالېږد کنوانسیون، ۱۹۵۴ کال ژنیو C.M.R.

۵- د سمندري لېږد رالېږد کنوانسیون، هامبورګ ۱۹۷۸ کال

د فرانسې د تجارت په حقوقو کې هم د حمل او نقل قرارداد نه دی تعریف شوی، خو فرانسوي حقوقپوهان د شیانو د حمل او نقل قرارداد داسې تعریفوي چې: د حمل او نقل قرارداد هغه قرارداد دی چې د هغو په وسیله یې د حمل او نقل متصدي متعهدې بلل کېږي چې له لیږونکي څخه د اجرت په ترلاسه کولو سره معین توکي او سامان آلات ځای پرځای کړي.

په دغه تعریف کې څو ټکي د پام وړ دي:

- قرارداد د هغه چا په واسطه منعقد کېږي چې د حمل او نقل په کاروبار لګيا وي.
- د قرارداد اصلي موضوع د اجرت په بدل کې د معینو توکیو او وساتلو حمل دی.
- د حمل او نقل متصدي د توکیو د حمل په چارو کې د پوره واک او اختیار درلودونکی دی.
- له پورتنی تعریف څخه دا نتیجه اخیستل کېدای شي چې، د حمل او نقل قرارداد د اجارې د خدماتو او اجارې د شیانو له قراردادونو سره توپیر لري، ځکه د حمل او نقل په قرارداد کې اړونده متصدي د شیانو په حمل یا خدماتو په وړاندې کولو کې د عمل پوره واک لري او خپل تعدات په مستقل ډول ترسره کوي.

سر قفلي قرارداد

د هغو موضوعاتو له ډلې څخه چې له نهمې هجرې پيرۍ راهيسې يې د څيړونکو ذهنونه ځان ته جلب کړي دي د سرقفلۍ موضوع ده، مصريانو او د سوريې خلکو سرقفلۍ ته څلوالرجل ويل، د مغرب عربانو مفتاح (زينه) يا جلسه ورته ويل، په عراق کې قفليه ورته ويل کيږي، د سوريې ځينې خلک فروغينه ورته وايي، او په ځينې فقهي کتابونو کې له سرقفلۍ څخه په نقل القدم يا څلواليد سره تعبير شوی دی.

هغو څيړونکو چې د سرقفلۍ په اړه يې مطالعې کړې او مقالې يې ليکلې دي، نه دي توانېدلي چې د دغې مسألې د واقعيت کامل تصوير وړاندې کړي، نو بې له شکه چې په دغه موضوع باندې د بحث لپاره لاهم ځای شته چې له يوې نوې زاوېې بايد وڅېړل شي، تر څو په دې برخه کې فقهي او حقوقي ليکنې او نظريات ترلاسه شي.

د اکتساب حق چې په عرف کې سرقفلي ورته وايي کوم معين تعريف نه لري، خو ويلای شو چې د اکتساب حق د منقولو او غير منقولو عواملو له مجموعې څخه عبارت دی، منقول عوامل لکه، اثاثيه، اوليه مواد، اېزار، آلات، تجارتي توکي، نغدې پيسې او غير منقول عوامل لکه د اختراع حق په تر تجارتي نښو او علامو پورې اړوند حقوق، د تجارتي محل د اجارې حق او ادبي يا هنري مالکيت او نورو... حقوق.

سرقفلي د اکتساب د حق د اجزاء يو جزء گڼل کېدای شي، دغه حق کېدای شي چې مالک يې په يوه محل يا موقعيت کې د کاروبار له امله د مشتريانو د راجلبولو په علت خپل کړي. سرقفلي د موضوعي تجارتي اعمالو له جملې څخه يو عمل دی چې کله د يو لړ ظاهري ضوابطو په وجه ښکلي تجارتي عمل هم ورته ويل کېږي، د سرقفلۍ حق چې تاجر يا کسبگر يې د تجارتي محل يا يوې حرفې او کسب له مخې خپلوي، د دې کار حقوقي اثر له دې امله دی چې ولې نه شي کولای مستاجر (اجاره اخيستونکي) دې ته اړ باسي چې دغه محل او ځای ترک کړي.

په دې اساس ويلای شو چې د ځای په اجاره کې د مستاجر د تقدم حق، د مالک د مالکيت حق محدودوي.

سرقفلي د سرمايې او شتمنۍ له مهمو عناصرو څخه يوه ده، دغه سرمايه له هغو حقوقو او امتيازاتو څخه عبارت ده چې د يوه تجارتي فعاليت لپاره رامنځ ته کېږي، دغه سرمايه او شتمني د فرانسې په حقوقو کې په (Fond Connmerce de) سره يادېږي او دا په يوه تاجر يا کسبگر پورې د ټولو هغو حقوقو، اموالو او اثاثيې مجموعه ده چې تاجر يا کسبگر يې د خپلو اړونده فعاليتونو لپاره برابروي.

تجارتي شتمني کېدای شي چې پر سرقفلۍ يا په اجاره کې د تقدم پر حق سربېره، په لاندې مادي او غير مادي عناصرو کې شامله شي:

موقعیت، مشتریان، نوم او تجارتی عنوان، تجارتی او صنعتی نښې او علایم، نقوش، رسمونه او موډلونه، د کارخانې نښه یا علایم، صنعتی جوايز، لومړني تجارتی مواد، تجارتی اثاثیه، تجارتی توکو او نور. د سرقفلۍ او کسب د حق تر منځ د تفاوت په اړه ویل کیدای شي چې سرقفلي په ملک پورې اړه لري یعنې تر موقعیت، مرغوبیت مشتری والی، او د ساختمان تر ظاهر پورې مربوط حق دی. ملک کیدای شي له اجارې مخکې د محل د چمتو کیدو او ښه موقعیت او شهرت له امله د هغه تاجر یا مستاجر ته زیات اهمیت ورکړي او د هغه مرغوبیت او د جذب توان ته لا ډېر زیاتوالی ورکړي، چې دغه مسأله د سرقفلۍ د کچې په زیاتوالي کې هم مؤثره پریوتلای شي.

په دې اساس ښایي د ملکي سرقفلي کچه یوازې د موقعیت د تغیر له امله چې له اجارې وروسته پیداکېږي، ډېروالی ومومي البته د بیو تغیر او د پیسو ارزښت هم په دې چاره کې بې اغېزې نه دی. په دې ترتیب باید وویل شي چې د ملکي سرقفلي د کچې په ټاکلو کې چې د لومړي ځل لپاره په اجاره ورکول کېږي، د کسب یا سوداګرۍ حق مداخله نه لري او دا حق وروسته د مستاجر لپاره رامنځ ته کېږي.

که چېرې څښتن یا مالک خپل سوداګریز ملک په اجاره ورکړي، کولی شي د سرقفلي تر عنوان لاندې له مستجار څخه مبلغ ترلاسه کړي. لکه څنګه چې مالي سرقفلي نه وي اخیستې او مستجار د ملک د سرقفلۍ په ترلاسه کولو سره ملک بل چاته ورکړي، نو د مستجار د اجارې د مودې تر پای ته رسېدو وروسته له مالک څخه د سرقفلۍ د غوښتلو حق نه لري.

د سرقفلي تعریفونه

لومړی تعریف: سرقفلي د متعارف شرط پر بنسټ د کرایې د عقد یو ډول دی.

دویم تعریف: سرقفلي د کرایې په وړاندې په دوکان کې د اقامت او جلوس د دايمي حق له اخیستلو عبارت ده، چې اصلي مالک یې دبیرته ایستلو حق نه لري.

درېیم تعریف: سرقفلي له هغه منفعت څخه عبارت ده، چې شخص یې اصلي مالک ته د یوې اندازه پیسو د ورکړې په مقابل کې مستحق ګرځي، خو ملکیت له اصلي خاوند سره وي.

څلورم تعریف: سرقفلي یوازې د ګټې اخیستنې په موخه په یوه مکان کې د پېښې اېښودلو او ترلاسه کولو څخه عبارت ده، چې د هغه مکان واقف یا ناظر ته د مبلغ ورکړه ده چې صرف تعمیر او بیارغونه موقوفه کړي. په دکانونو کې مستعاره سرقفلي پر دې بنسټ ده چې واقف یا متولي یا ملک د دوکان لپاره ټاکلی مبلغ ټاکي، د دوکان له ساکن څخه هغه مبلغ واخلي او هغه د اسکان شرعي اجازه ورکړي.

په دې صورت کې ددوکان خاوند حق نه لري هغه کرایه دار له دوکان څخه وباسی چې

سرقفلی ورته ثابت ده. اوتر هغه وخته پوری حق نلری دوکان بل کس ته په کرایه ورکړي ترڅو چې په لومړي سر کې اخستل مبلغ مسترد نکړي.

په کرایه ورکول د شیانو پر منفعت باندې تړون ته وايي. ټول فقیهان د اجارې کلمه د شیانو او اشخاصو پر اجارې اطلاقوي. یوازې مالکي فقیهان د اشخاصو او اشیاءو د اجارې ترمنځ توپیر کوي، له دې امله اجاره د انسان د کار لپاره کاروي، اما د اشیاءو پر منفعت تړون یا عقد کرایه بولي. همداشان که چېرې مستجار د مالک په منافعو کې اخلال رامنځ ته کړي، مالک د اجارې د عقد د فسخه کولو حق لري. د بېلګې په توګه مالک له مستجار سره د خپل دوکان د اجاره ورکولو پر سر هوکړې ته رسېدلی، چې مستجار په دې دوکان کې زرګري یا خیاطي وکړي، له یوې مودې وروسته د دوکان مالک ناڅاپه ویني چې مستجار په دوکان کې خپلې کارکوي یا داسې کار په کې کوي، چې دوکان ته زیان رسېږي، مثلاً دېوالونه یې نړولي وي، په دې صورت کې مالک حق لري، چې مستجار له دوکانه وباسي.

د سوداګریزې بیې قرارداد

سوداګریزه بیه مشخص تعریف نه لري، همداشان د افغانستان د سوداګرۍ په اصولنامه کې هم تعریف شوې نه ده. په بیه پورې اړوند ټول حقوقي او مدني مقررات په ټول سوداګریز پیر او پلور کې حاکم دي، خو د سوداګریزې بیې د ځینو برخو لپاره ځانګړي مقررات په پام کې نیول شوي دي. په ټولیزه توګه سوداګري ازاده ده او سوداګر د هر ډول سوداګریزو مالونو د پیر او پلور حق لري، البته چې نامشروع نه وي او په غیر مجازو څیزونو لکه تریاکو او نشه یي توکو پورې تړلي نه وي. اوسمهال هغه محدودیتونه چې د سوداګرۍ لپاره د تطبیق وړ دي، په دوه ډوله دي:

یو یې د ځینو اجناسو د پیر او پلور کلي ممنوعیت دی او بل یې له ټاکلو سازمانونو سره د معاملاتو محدودیت دی. د معاملې محدودیت په هغو مواردو پورې اړوند دی، چې د خرڅوونکي د واک له پلوه، د لېږد رالېږد، بانکوالۍ، بیمې، کارخونې تاسیس او هغو مواردو لپاره چې د دولت په ولکه کې دي، ټاکلي شرایط ولري.

لکه د بهرنۍ سوداګرۍ انحصار او دخانیات او بلاخره هغه محدودیتونه چې دولت یې د عمومي منابعو د ساتلو لپاره ټاکي، لکه له احتکار څخه مخنیوی، د هغو خنډونو او رقابت پر وړاندې چې د تولیدوونکو او خرڅوونکو ترمنځ د بېو د لوړوالي لپاره موجود وي، د مصرفوونکو په ملاتړ پورې اړوند مقررات ټاکل.

د یادونې وړ ده چې د ممنوعه اجناسو د پیر او پلور اړوند مقررات اغلب په جزیي قوانینو کې اټکل شوي او اصولاً د دې ډول څیزونو پیر او پلور منع دی. سوداګریزه بیه ځانګړي سوداګریز

مشخصات لري چې د افغانستان د سوداگرۍ د اصولنامې په درېم څپرکي کې يې يادونه شوې ده. د سوداگرۍ د اصولنامې ۶۲۹ ماده څرگندوي: (د معينه او د انعقاد د قيمت په نسبت د دواړو لوريو رضا، بيع گڼل کېږي). جاريه قيمت او د کتلاک لېږل او د هغه خرڅلاو عرضه چې د اشياوو د قېمت، مقدار او ماهيت له ټاکلو پرته رامنځ ته شي، ايجاب نه بلل کېږي.

البته د يادونې وړ ده چې بايع غير (د بل چا) مال نه شي خرڅولی او په هغه صورت چې داسې وشي، پيرودونکي د هغه مال خاوند نه گڼل کېږي، خو بايع مکلف دی يا مال وپيري او مشتري ته يې تسليم کړي او يا هغه زيانونه چې رامنځ ته شوي جبران کړي. په هغه صورت کې چې خرڅلاو د سوداگر له خوا د بل شخص د منقوله اموالو په مورد کې ترسره شي او مشتري ته تسليم شي، په دې شرط يې مالک گڼل کېږي، چې پر دې حقيقت خبر نه وي. د مشتري مالکيت په هغه صورت کې سلبېږي چې دا ثابته شي چې پلورل شوي مالونه مفقود يا مسروقه دي.

همداشان د يادونې وړ ده چې که د عقد په وخت کې د سوداگريزو اموالو بيع موجوده نه وي، خو د تسليم پر مهال د تدارک وړ وي، د اعتبار وړ ده. د هغو اموالو د بيعې په برخه کې چې د اتلاف وړ دي، بايد وويل شي چې که د عقد په موقعيت کې د دواړو لورو له خوا د مال د اتلاف احتمال په پام کې نيول شوی وي، بيع يې جايزه ده او د احتمال په صورت کې مشتري د قېمت د استرداد حق نه لري.

سره له دې چې د سوداگريزې بيعې په برخه کې د افغانستان د سوداگرۍ په اصولنامه کې احکام شتون لري، د سوداگريزې بيعې ځينې ځانگړي ډولونه چې يوازې د سوداگريزې امتعې په ساحه او د کتلاک په لېږلو او يا د خرڅلاو په عرضه کې، چې د اشياوو د قيمت د مقدار او ماهيت له ټاکلو پرته ترسره کېږي، په سوداگرۍ کې مطرح دي.

لکه (سيف) بيع چې د هغې په اړه د افغانستان د سوداگرۍ په اصولنامه کې داسې راځي: (هغه امتعه چې د سيف په ډول پلورل کېږي، بايد د بايع له خوا د مقاوله شرايطو او د هغه د عدم په صورت کې د سيمه ييزو روانو دودنو او عرف له مخې په کښتۍ کې لېږدول کېږي، داسې محسوبېږي چې عليحده پلورل شوې وي).

د سيف په اړه بايد وويل شي چې CIF د (Insurance Fright Cost) مخفف، قيمت، بيمه او نقلیه مصرف دی. يانې هغه خرڅلاو چې په کښتۍ کې د مال د تسليم په شرط د نقلیه مصرف او بيمې اجراتو سربېره ترسره کېږي.

همداشان بايد وويل شي هغه امتعه چې د سيف په ډول پلورل کېږي، له يوه ښار يا يوه هېواد او يا يوه بندر څخه لېږل کېږي، هغه تاريخ چې ياده امتعه د لېږد د لومړنيو وسايلو په وسيله لېږل شوې، د حل د تاريخ په توگه قبلېږي.

د شپږم څپرکي لنډيز

د افغانستان د تجارت د اصولنامې ۶۰۸ مادې د قراردادونو په تنظيم کې رضا او موافقت کافي بللی او داسې صراحت يې کړی دی: «د تجارتي عقودو لپاره د طرفینو رضا او موافقت کافي دی، د قرارداد تنظيم او نورو مراسمو پرځای کول لازم نه دي».

په تجارتي قراردادونو کې تر ډېره داسې اصطلاحات کارول کېږي چې کیدای شي وروسته يې تفسیر او تعبیر د اختلاف وړ و ګرځي لکه د F.O.B خرڅلاو، د C.I.F، خرڅلاو او د C and F خرڅلاو، له همدې امله د تجارت نړیوال افاق چې په ۱۹۱۹ کال کې تأسیس شوی دی د حقوقو د علماؤو، سوداګرو، بانکونو او په دې برخه کې له نورو دخیلو او متخصصینو څخه د دا ډول اقتصادي تجارتي اصطلاحاتو د تعریف لپاره یو کمیسیون تشکیل کړی دی او په ۱۹۵۳ کال کې يې په دې برخه کې د انکوټیرم (Incoterm) په نامه کتاب خپور کړ چې په نړیوال تجارت کې يې د عرف ځای خپل کړی او دلته څو اصطلاحگانو ته اشاره کېږي.

۱ - FOB خرڅلاو:

د دغه خرڅلاو لنډیز له (Free on Board) څخه اخیستل شوی چې معنی يې په بېړۍ باندې یا د بېړۍ له لارې ازاد تجارت دی، په دغه خرڅلاو (پلور) کې قیمت او بیه د ټولو هغو توکیو او اړونده مخارجو قیمت ته شامل ده چې د خرڅلاو له ځای څخه بیا تر بېړۍ پورې ورباندې راځي، په دې معنی چې پلورونکی موظف دی پلورل شوي توکي په خپل لګښت سره د خرڅلاو له ځای نه د بېړیو تر بندر پورې یوسي او په بېړۍ کې يې ځای پرځای کړي.

۲ - C&F خرڅلاو:

د دغه خرڅلاو لنډیز له (Cost and Freight) څخه اخیستل شوی دی، یعنې بیه او د حمل کرایه. دا هغه خرڅلاو دی چې له مخې يې پلورونکی د توکیو سمندري حمل او انتقال په غاړه اخلي او د خرڅلاو قیمت تر مقصود بندر پورې د توکیو په ټولو اړونده لګښتونو او انتقال کې شامل وي.

۳ - CIF خرڅلاو

سي آی اف د (Cost insurance Freight) ترکیب لومړي توري دي، یعنې بیه، بیمه او د حمل او نقل کرایه.

د داخلي تجارت قراردادونه

د حمل او نقل قرارداد

د تجارت د قانون په ۸۲۱مه ماده کې داسې ویل شوي دي «په وچه، اوبو یا فضاء کې د اجرت په مقابل کې د اموالو یا اشخاصو حمل او نقل د نقلیاتو د محاوله په نامه سره یادېږي».

سرقفلي قرارداد

له هغې گټې څخه عبارت دی، چې شخص یې اصلي مالک ته د یو مقدار پیسو په ورکړې سره مستحق کېږي، خو مالکیت د اصلي خاوند سره باقي وي.

سوداگریزه بیه

په دې اړه د سوداگرۍ اصولنامې په ۶۲۹ ماده کې راځي: ((د مبيعې او د قېمت د انعقاد په نسبت د دواړو لوریو رضایت بیه بلل کېږي، د جاريه قېمت اطلاع او د کتلاک لېږل یا د هغه خرڅلاو عرضه چې د خیزونو د قیمت، مقدار او ماهیت له ټاکلو پرته منځ ته راځي، ایجاب نه گڼل کېږي.))

د شپږم څپرکي پوښتنې

- ۱ - عقود او سوداگريز قراردادونه د هېواد د سوداگري د قانون له مخې تعريف کړئ؟
- ۲ - د نړيوالو سوداگريزو قراردادونه په اړه رڼا واچوئ؟
- ۳ - د FOB او Fand C او CIF خرڅلاو په لنډه توگه توضېح کړئ؟
- ۴ - د لېږد را لېږد د قرارداد په هکله د افغانستان د سوداگري د قانون دريځ څه دی؟
- ۵ - د سرقفلي قرارداد څه دی، توضېح يې کړئ؟
- ۶ - سوداگريزه بيع زموږ د سوداگري په قانون کې څه ډول توضېح شوې ده؟

سوداگريز اسناد

ټوليزه موخه:

د سوداگريزو اسنادو پېژندنه او له نورو اسنادو څخه د هغو تفکيک او نورو ته يې د لېږد ساده او اسانه لارې چارې.

د زده کړې موخې: محصلان به د دې څپرکي تر لوستلو وروسته پر لاندې معلوماتو پوه شي:

- سوداگريز اسناد به وپېژني.
- اسناد به له نورو اسنادو څخه تفکيک کړای شي.
- ظاهر ليکنه يا Endorsement د سوداگريزو اسنادو د لېږد غوره په توگه درک کړای شي.
- برات، چک او حجت د ځانگړو سوداگريزو اسنادو په توگه وپېژني.

سوداگريز اسناد د سوداگري د حقوقو په برخه کې ځانگړی رول لري او په سوداگري پورې د اړوند معاملاتو په وده او بشپړتيا کې يې ډېرې اسانتياوې رامنځ ته کړې دي، چې حتا د پېر او پلور په معرض کې واقع دي. د سوداگريزو اسنادو اصطلاح د حقوقو په علم کې په خاصه او عامه مانا استعمال شوې ده.

عامه مانا يې د هغو اسنادو له جملې څخه عبارت ده چې په سوداگري کې معمول وي، خو په خاصه مانا سوداگريز اسناد يوازې برات، حجت او چک افاده کوي.

هغه تاريخي ماخذ چې د سوداگريزو اسنادو په اړه له پخوا زمانو څخه لاسته راغلي، ناڅيز او نامتيقن دي او يوازې ويلی شو په منځنۍ پېړۍ کې هغه مهال چې سوداگري په اروپا کې د خپلې ودې پړاوونه وهل، د هېوادونو ترمنځ د لارو د امنيت نشتوالي، د نقلیه توکو خرابۍ، د اسعارو د

بیلابیلو ډولونو موجودیت او همداشان د قیمتي فلزونو د صدور ممانعت گڼې ستونزې پیدا کولې. پر دې بنسټ د دې ډول ستونزو د هواري لپاره د دولتونو او سوداګرو ترمنځ تبادلوي مقاولات منځ ته راغلل او هغه سند چې مقاولات به یې ثابتول، د تبادلوي برایت په نامه ونومول شو. نن ورځ د سوداګرو د مالي اړتیاوو د پوره کولو او په سوداګریزو چارو کې د اسانتیاوو درامنځته کولو په موخه د سوداګرۍ د حقوقو په برخه کې د برات، چک او حجت په نامه یادېږي. ددغه دري ډوله اسنادو مقررات د حقوقو د تبادلې په نامه هم یادوي او د هغو قوانینو له مجموعې څخه عبارت دی چې پر برات، حجت او چک او حقوقي ارتباط چې د تدویر او انتقال پر مهال څرګندېږي، نافذ وي.

د سوداګریزو اسنادو په اړه ټولیز معلومات

د افغانستان د سوداګرۍ اصولنامې په درېیم څپرکي کې د سوداګریزو اسنادو په هکله په برات، حجت او چک پورې اړوند مقررات بیان شوي دي. خو یاد اسناد یې د ټولیزو سوداګریزو اسنادو تر نامه لاندې نه دي ذکر کړي. د فرانسې د سوداګرۍ قانون هم دغو اسنادو ته د سوداګریزو اسنادو نوم نه دی ورکړي، بلکې د هره یوه لپاره یې بېل قواعد ټاکلي دي.

په حقوقي کتابونو کې پورتنی اسناد د سوداګریزو اسنادو تر نامه لاندې تر بحث لاندې نیول کېږي. که څه هم سفته برات او چک د هغو اسنادو له ډلې څخه دي، چې که د غیرسوداګرو اشخاصو ترمنځ هم رد و بدل شي، د سوداګرۍ د اصولنامې تابع دي او هغو ته سوداګریز اسناد ویل کېږي.

ټولیز سوداګریز اسناد په برات، حجت او چک پورې نه محدودېږي او د سوداګرۍ دنیا له هغو اسنادو ډکه ده، چې تر دې عنوان لاندې راځي، لکه د انبار قبض warehouse receipt، د حامل په درجه کې سند، بهالرونکې پاڼې، د پور پاڼې، د برات مشترکې ځانګړنې، حجت او چک په دې ډول دي چې د هغو په هکله د سوداګریزو اسنادو د عنوان پر ځای، کولی شو د براتي اسنادو له عنوان څخه استفاده وکړو.

دا اسناد ټول د ظهر لیکنې وړ دي، په جاري پیسو سره یې ارزښت په خپله په کې ذکر شوی او د یوه نقدي تعهد نمایندګي کوي او په لنډه موده کې د ورکړې وړ وي. هغه څه چې دا اسناد له نورو سوداګریزو اسنادو څخه بېلوي، له هغو څخه د پیداکېدونکو تعهداتو د تجرید ځانګړتیا ده.

د برات، حجت او چک متعهد د دې اسنادو د لاسلیک په موجب نه شي کولی د لرونکي وړاندې د سند له لېږدوونکي په خپلو مشخصو اړیکو استفاده وکړي. په بله وینا د برات متعهد نه شي کولی د هغه د درلودونکي پر وړاندې په هغو اراداتو پورې متوسل شي، چې کولی شي هغوی د لېږدوونکي په مقابل کې د هغې معاملې په لحاظ چې د هغه براتي سند په خاطر صادره شوې وي

او په جريان کې وي، مطرح کړي، ځکه د برات تعهدات د اصلي معاملې د حاصل له تعهد څخه بېل او مستقل وي.

د بحث وړ اسناد له اصلي معاملې څخه له حاصل شوي تعهد څخه جدا او مستقل دي. د بحث وړ اسناد د ورکړې د وسيلې په توگه د پيسو غونډې رول لري هغه هم په دې توپير چې د مديون د تعهد د اسقاط لامل نه گرځي. په واقعيت کې د برات، حجت او چک له لارې مديون فوراً بري الزمه نه کوي. حال دا چې په پيسو سره ورکړه د متعهد د ذمې برات کېږي. پر دې بنسټ کله چې د بېې غونډې معامله کې له پيسو څخه د ورکړې په توگه کار واخيستل شي، د متعهد (اخيستونکي) تعهد چې له اصلي معاملې څخه دی د پيسو د مبلغ په تسليم سره ساقطېږي. خو که د پيسو پر ځای له يادو سوداگريزو اسنادو کار واخيستل شي، تر هغه مهاله چې د دې اسنادو وجه د پيسو د تسليم يا تحويل په بڼه د متعهد په حساب کې وانه چول شي، د متعهد تعهد همداسې باقي پاتېږي. د سوداگريزو اسنادو بل خصوصيت دادی، چې که څه هم دا اسناد لکه په مدني قانون کې چې هم راغلي د عادي اسنادو په رديف کې په هغه مفهوم سره قرار لري، لېکن نسبت عادي اسنادو ته يو لړ شېگنې لري، چې درلودونکي ته د مندرج دين په حصول کې ډېر ډاډ ورکوي. د سوداگريزو اسنادو د بشپړتيا پړاوونه:

د سوداگريزو اسنادو بشپړتيا په لاندې پنځو پړاوونو کې خپرل شو:

لرغونې ورځې

دا چې سوداگري خپله د انسانانو زېږنده ده او ډېره پخوا موجوده وه، پر دې بنسټ د سوداگريزو اسنادو نمونې هم په لرغونو زمانو کې ليدل کېږي. يوازېنۍ توپير يې دادی، لکه څنگه چې له هغې زمانې څخه تر دې دمه بشري ټولنې کوم پرمخيون کړی، همداسې ورسره سوداگريزو اسنادو هم لوی بدلونونه کړي دي. له ميلاد څخه مخکې (۱۳۶۰-۱۸۵۰) د حمورايانو په دوران کې قوانين او مقررات موجود وو، بابليانو د لېږد را لېږد، وام يا د شرکت د گټې په برخه کې د کاري حق العمل اسناد پرېښې دي.

د فنيقيانو په دوره کې د سيند په هکله ډېر مقررات موجود وو، په لرغوني روم کې بانکي، حسابداري او سوداگريز قراردادونه موجود وو او د وکالت له لارې د دين انقال ترسره کېده او روميانو د سوداگرۍ د ودې او پراختيا په برخه کې پر خپلو سوداگريزو اسنادو ډېر ټينگار کاوه.

اسلامي دوره

اسلام په داسې ځای کې ظهور وکړ، چې د ختيځ او لوېديځ ترمنځ سوداگريز کاروانونه له هغه ځايه تېرېدل، چې کولی شو په دې دوره کې د قونسلې، دريايي او بانکي مقرراتو په هکله اسناد

ومومو، همداشان یو ډول شرکتونه او یو ډول برات هم لیدلی شو، چې وروسته یې په اروپا کې په نوې بڼه ځان راڅرګند کړ.

منځنۍ پېړۍ

په دې وخت کې سوداګریزو اسنادو د پام وړ پراختیا او پرمختیا وکړه او د نننیو سوداګریزو اسنادو د اهمیت لامل شو. په دې زمانه کې د سوداګریزو محاکماتو اړوند اسناد، دریایي او بانګي اسناد ترسترګو کېدل او همداشان د لومړي ځل لپاره د شرکتونو برات او ډېوالي کېدو نوې بڼې مطرح شوې.

نوې زمانه

په دې دوره کې چې سوداګرۍ د اروپایانو په ژوندانه کې مهم رول لوباوه، بهالرونکې پاڼو (سهام پاڼو او پور پاڼو) د بلجیم، مستردام، هالیند او فرانسې د تولوز ښارونو کې د بورس په نامه چلند درلود. د دې دورې بله ځانګړنه دا وه، چې په ګڼو هېوادونو کې د سوداګریزو اسنادو مقررات وضعه شول، همداشان په ۱۳۷۶ کال په فرانسه کې د کولیر له خوا مقررات وضعه شول، چې وروسته د ۱۸۰۳ قوانینو په ډله او اصطلاحاتو کې شامل شول.

اوسنۍ زمانه

اوسمهال د سوداګرۍ په برخه کې په نړیواله کچه د پراختیا او پرمختیا شاهدان یو، چې ځانګړي مقررات غوره کېږي او د هېوادونو په قوانینو کې شاملېږي. لکه څنګه چې د لومړي ځل لپاره په المان او انګلیستان کې د ښه تامین په موخه د برات سند او د هغه د لېږد موارد مطرح شول. په انګلیستان کې داسې قانون وضعه شو، چې د انګلوساکسون ټولو هېوادونو ومانه، اما تر ۱۹۱۰ کال وروسته د یادو هېوادونو په قوانینو کې د بدلونونو له امله له سره وکتل شو، بالاخره د دې په لټه کې شول چې یو متحدالشکله قانون وضعه کړي. د ۱۹۳۰ کال د جون پر اوومه د برات او حجت په هکله درې قراردادونه په ژینوا کې وتړل شول، وروسته د چک په هکله درې قراردادونه لاسلیک شول، بالاخره پر ۱۹۸۰ کال د برات او حجت کنوانسیون، چې د نړیوالې سوداګرۍ د حقونو د کمېسیون له خوا تنظیم شوی و، د ملګرو ملتونو په عمومي مجمع کې تصویب شو.

د سوداګریزو اسنادو اوصاف او توپیرونه

سوداګریز اسناد هغه بهالرونکې پاڼې دي، چې د لاندې تبادلوي معاملاتو او اوصافو لرونکې وي. سوداګریز اسناد د معاملې وړ پاڼې دي، یانې د هر یوه د مالکیت انتقال په مازې ظهريکښې

سره او حتا د ځينو هېوادونو د قوانينو له مخې يوازې د لاس په لاس تسليم سره صورت مومي او د حقوقي شکلياتو تابع نه گرځي.

د دې ډول شرطي او موکولو اسنادو د تاديې د موعده انقضا په يوه غېرمعینه زمانه کې نه شي کېدای، همداشان حامل يوازې د موعده انقضا په ورځو کې حق لري، چې د تاديې په موخه سند وړاندې کړي.

قضات نه شي کولی مديون ته د تاديې د مهلت په هکله دا ډول اسناد ورکړي.

برات د پرداخت د موعده له غوښتنې څخه مخکې، د قبولۍ په موخه مخاطب ته وړاندې کېدلی شي. د قبولۍ په صورت کې مخاطب اصلي مديون گڼل کېږي او د نکول په صورت هغه د صادره وونکې پر وړاندې حامل دی او ظهريکونکي د دعوا د کولو حق د تاديې د موعده تر رسېدو مخکې لرلای شي.

که چېرې حامل، برات د ورکړې يا پرداخت په موخه وړاندې کړي، خو د هغه مندرجه مبلغ ترلاسه نه کړای شي، ځينې شکليات چې په قانون کې په الزامي ډول بيان شوي دي، رعايت کړي، له هغه پرته د سوداگريزې محکمې پر وړاندې د خپلې دعوا د اقامې حق له لاسه ورکوي، اما د هغه د دعوا د اقامې حق د غېرسوداگريزو محکمو پر وړاندې خوندي وي.

هغه اشخاص چې د برات، حجت او چک په وسيله د دين د ورکړې متکفل کېږي، په متضامن ډول د ورکړې مسوول دي، که له هغوی څخه يو هم د برات مندرجه مبلغ ورکړي، کولی شي د لاسليکونکو او مخکېنيو ضمانت کوونکو پر وړاندې د دعوا اقامه وکړي.

هغه حاملان چې قانوني شرايط يې پوره کړي وي، نه شي کولی له هغې دعوا سره مواجه شي چې د لاسليکونکو پر وړاندې اقامه شوې وي، مگر دا چې ياده دعوا له سند څخه منشاء اخيستې وي (مثلاً جعلی سند).

د برات، حجت او چک له حقوقي ادعا څخه د زمان مرور د خاصو احکامو په وسيله ټاکل کېږي او د زمانو له نور مرور څخه لنډه وي.

برات Draft

د افغانستان د سوداگرۍ په اصولنامه کې برات تعريف شوی نه دی، خو د دې سند تعريف دا ډول دی: برات سوداگريز سند دی، چې د صادره وونکي يا مبتکر له خوا پر مخاطب باندې د ترلاسه کوونکي په گټه صادر شوی وي. په دې تعريف کې له مبتکر څخه موخه (صادروونکی)، له مخاطب څخه (هغه شخص چې د پيسو د ورکړې دستور ورکول کېږي) او له ترلاسه کوونکي څخه (هغه شخص چې د برات حامل دی او پيسې ورته ورکول کېږي) ده.

د برات حقوقي ماهيت

برات معمولاً د توکو يا خدمت پر وړاندې صادرېږي او صادروونکي ته تسليمېږي. دا رابطه د برات د صدور لامل تشکيلوي، چې د اصل رابطې په نامه يادېږي. د برات له صدور او د هغه د دوران له پيل وروسته، هغه اشخاص لکه ظهريکونکي، ضامن او برات اخيستونکي په بېلابېلو عناوينو پر هغه لاسليک کوي، چې د هغو پر بنسټ نوی تعهد رامنځ ته کېږي، چې براتي تعهد ورته وايي.

په اقتصادي ژوندانه کې د برات رول

له اقتصادي پلوه برات د ورکړې او د باور د ترلاسه کولو وسيله ده. اوسمهال برات د ورکړې د وسيلې په توګه په کورنيو سوداګريزو اړيکو کې څرګند رول نه لري، ځکه په دې ډول اړيکو کې ورکړه په نقدي ډول يا د بانکي چک او يا حوالې په ډول ترسره کېږي او تر ډېره بريده د ډاډ وړ بلل کېږي. برعکس په نړيوالو اړيکو کې له برات څخه ګټه اخيستل معمول دي، ځکه هغه وسيله ده چې له يوه هېواده بل هېواد ته د پيسو د نقد لېږد او همداشان د پيسو د تبادلې مخنيوی کوي او د خرڅوونکي يا پلورونکي لپاره تضمين دی.

د برات له صدور وروسته انتقال

برات د لومړني درلودونکي په لاس کې قرار مومي. دا شخص کولی شي هغه له ځانه سره وساتي او يا د اړتيا له مخې د ظهريکونکي له لارې يې بل شخص ته ورکړي.

ظاهر ليکنه

د برات د انتقال وسيله ده، چې د لاسليک له لارې منتقل اليه ته تسليمېږي. د افغانستان د سوداګرۍ قانون په ۴۸۲ ماده کې راځي: (ظهريکونه يا پخپله پر برات يا له برات سره په ملحقه پاڼه ظهريکونه لازمي ده او د ظهريکونکي له خوا بايد لاسليک شي. که په ظهريکونه کې د حامل نوم ياد شوی نه وي او يا ظهريکونه د برات په ظاهر او يا په متصله پاڼه کې يې يوازې پر لاسليک اکتفا کړي وي، دا ظهريکونه سمه او معتبره ده (سپينه ظهريکونه)).

د برات ورکړه:

قبلوونکي شخص مسووليت لري، چې د برات د موعده له رسېدو سره سم په برات کې مندرجه وجه ورکړي. د ځينو حقوقپوهانو په اند حتا په هغه صورت کې چې برات اخيستونکي شخص قبول

کړی نه وي او محل (د تعهد قيد) هم ټاکل شوی نه وي، پر ورکړه مکلف دی. البته په دې صورت کې صادروونکي ته د مراجعې حق لرلی شي. په دې هکله د افغانستان د سوداګرۍ اصولنامې ۵۰۷ ماده څرګندوي: (حامل اړ دی، په هغه ورځ چې برات ورکول کېږي او يا منتها تر دوو کاري ورځو وروسته مخاطب ته رجوع وکړي).

په هغه صورت کې چې درلودونکي د برات لومړنۍ پاڼه ورکړه کړې وي، هغه ته ورکړه د وروستۍ نسخې پر بنسټ ترسره کېږي، ځکه برات په متعددو نسخو کې چې یو له بل سره توپیر ونه لري، صادرېدلی شي.

سوداګریز حجت (د دين فته يا سفته)

حجت له هغه سند څخه عبارت دی، چې د هغه په وسیله لاسلیک کوونکي د دې پر ځای د وجه د ورکړې امر د موعده د پای ته رسېدو پر مهال درېیم شخص ته ورکړي، پخپله د ورکړې متعهد کېږي یا په بله وینا سوداګریز حجت هغه سند دی، چې د هغه له امله لاسلیک کوونکي ژمنه کوي، چې مبلغ به په ټاکلي یا عتدالمطالبه موعده کې د حامل یا معین شخص په وجه کې یا د هغه حواله کوونکي شخص ته برابروي. په سوداګریز حجت کې برعکس دوه اشخاص مطرح دي:

۱- لاسلیک کوونکي یا سند ورکوونکي.

۲- اخیستونکي یا سند ترلاسه کوونکي.

قانون د حجت لپاره ځانګړی شکل نه دی ټاکلی، خو د هغه ارګان یې مشخص کړی دی. د افغانستان د سوداګرۍ اصولنامې ۵۴۵ ماده د حجت شرایط په لاندې ډول بیانوي:

۱- د سند پر مخ د حجت د کلمې لیکل، په هره زمانه کې چې لیکل شوې وي

۲- د مبلغ شرط او بلاقصده ورکړه.

۳- د ورکړې موعده

۴- د ورکړې ځای

۵- د هغه شخص نوم چې د مبلغ ورکړه د هغه په وجه یا امر کېږي.

۶- د حجت د لیکنې نېټه او ځای

۷- د حجت د صادروونکي لاسلیک.

د افغانستان د سوداګرۍ اصولنامې ۵۴۵ ماده څرګندوي هغه سند چې یو له پورتنیو مواردو څخه ونه لري (د لاندې مواردو په استثنا) حجت نه بلل کېږي.

- هغه حجت چې د ورکړې موعدي لیکل شوی نه وي، د غوښتنې پر مهال يانې عندالمطالبه د ورکړې وړ دی.

- که په يوه حجت کې د ورکړې ځای لیکل شوی نه وي، د هغه د صدور ځای د هغه د ورکړې ځای او په عين وخت کې د صادرهونکي اقامت گڼل کېږي.

- که د حجت په متن کې د صدور ځای نه وي لیکل شوی، د صدور محل همدا محل بلل کېږي چې د لاسليکونکي د نامه ترڅنگ لیکل شوی وي.

د برات او حجت ترمنځ ځينې مقررات مشترک دي چې له ۴۸۰ تر ۵۳۹ مادو پورې بيان شوي دي، چې دوه اصلي ارکان يا عناصر لري او په لاندې ډول دي:

۱- لاسليکونکي، يا متعهد يا مديون،

۲- اخيستونکي، چې ممکن معين شخص وي او يا دا چې حامل وي.

حجت د عمومي قراردادونو او تعهدونو د بنسټيزو شرايطو تابع دی او دا چې له سوداگريزو اسنادو څخه گڼل کېږي، د هغه په اړه په سوداگريزو اسنادو پورې اړوند احکام او قواعد لکه، ظهريکښه، ضمانت، د ورکړې موعدي، د نه ورکړې په صورت کې د رجوع حق، بالواسطه ورکړه، جعل او تحريف، د وخت تېرېدل او د رسمي ورځو صورت حساب، پر برات باندې د تطبيق وړ احکام د اعتبار وړ دي.

د برات او حجت پرتله

برات او حجت دواړه سوداگريز سندونه دي، چې عمده توپيرونه يې لاندې دي:

الف: په برات کې معمولاً درې تنه گډون لري، يانې برات کش، د برات درلودونکي او برات اخيستونکي. د دې اشخاصو له شتون پرته برات منځ ته نه شي راتلی. په حجت کې دوه تنه گډون لري يو يې تعهد کوي چې په سند کې مقررې وجه نورو (متعهد له) ته ورکړي.

ب: په حجت کې د قبولۍ موضوع شتون نه لري، ځکه حواله د بل کس پر غاړه نه ده.

ج: په برات کې د محال يا محال له اسم قيد الزامي دی، حال دا چې په حجت کې دا ډول الزام نه شته، له دې امله حجت په حامل وجه کې د اسنادو جز گڼل کېږي.

د: د برات معاملات د سوداگريزو معاملاتو جز دي، هغه که د سوداگر يا غېرسوداگر ترمنځ صورت ومومي، اما حجت که څه هم د ضمانت او اصولو له پلوه د برات غوندې دی، ذاتاً سوداگريز عمل نه دی او عموماً د عادي وگړو ترمنځ صورت مومي.

برات او حجت او بهرني قوانين

ممکن برات او حجت په داسې هېوادونو کې تبادله شي، چې قوانين يې له يو بل سره توپير ولري، له دې امله د افغانستان د سوداگرۍ اصولنامه لکه د نورو هېوادونو د قوانينو غوندې د قوانينو په رابطه يا تعرض مقررات پيشيښي کړي او په ۵۴۲ ماده کې يادونه شوې ده (د برات په تعهداتو کې د اشخاصو اهليت د متبوع دولت د قوانينو له مخې تعهدکوونکي اشخاص تشيېتېږي). د افغانستان د سوداگرۍ د اصولنامې په ۵۴۳ ماده کې له صدور څخه وروسته د تعهد په هکله راځي: (د برات په معامله کې د هر ډول تعهدونو اجراکول د هغه هېواد د قوانينو تابع دي، چې تعهد هلته رامنځ ته شوی وي).

چک

چک د برات او حجت غوندې تاريخي سابقه نه لري، ظاهراً د بانکونو له پيدايښت سره منځ ته راغلی. له سوداگريزه پلوه چک له معتبرو اسنادو څخه گڼل کېږي او د وجه د ورکړې د موندلو لپاره د نقدو پيسو پر ځای کارول کېږي. خلک له چک څخه د توکو، مالونو او اجناسو د پېرودنې په معاملاتو کې کار اخلي او د نقدو پيسو په عوض يې بېي د چک په وسيله ورکوي. د يادونې ده چې چک له سوداگرو پرته عام خلک هم کاروي.

د چک تعريف

د نړۍ د ډېری هېوادونو قوانينو او د افغانستان، فرانسې، المان، ايتاليا، سويس او نورو هېوادونو د سوداگرۍ اصولنامو د چک لپاره تعريف نه دی وړاندې کړی، يوازې د هغه اړين شرايط يې وړاندې کړي دي، خو د ايران د سوداگرۍ اصولنامې په ۳۱۰ ماده کې يې چک داسې تعريف کړی دی:

چک هغه ليکنه ده، چې له امله يې صادروونکی هغه وجوه چې د محال عليه سره وي ټول يا ځينې مسترد او يا بل ته ورکوي.

د برات او چک ترمنځ توپيرونه دادي

الف: برات اصلاً د قرض وسيله ده، خو چک د وجه د استراد يا ورکړې وسيله ده، يانې چک عندالمطالبه حواله ده، خو برات حداکثر مهلتي حواله ده.

ب: هر شخص (حکمي او حقيقي) د برات مخاطب کېدای شي، خو حتمي ده چې د چک مخاطب يو بانک وي.

ج: برات تر ذخيرې مخکې مخاطب ته ایستل کېدای شي، خو د چک صدور د افغانستان د سوداګرۍ اصولنامې د ۵۵۱ مادې له مخې او همداشان د نړۍ د یو شمېر هېوادونو د سوداګرۍ د اصولنامو له مخې په داسې حال کې صادرېدلی شي، چې صادروونکی د مخاطب پر وړاندې دارايي ولري. د: د برات په ځینو ډولونو کې د پولي ټکټ شرط صریحاً درج کېدلی شي، خو د افغانستان د سوداګرۍ اصولنامې د ۵۵۲ مادې او د نړۍ د یو شمېر هېوادونو د سوداګرۍ د قوانینو له مخې، که چېرې چک د پولي ټکټ په شرط صادر شوی وي، دا ډول شرط معتبر نه دی. ه: په برات کې پرته له دې چې صادروونکی قبولي منع کړي، حامل حق لري په هره لحظه کې چې وغواړي مخاطب وغواړي، خو د نړیوالو مقرراتو له مخې چک قبولي نه ایجابوي، ځکه سند رویتي دی او عندلرویت د ورکړې وړ دی.

د چک لېږد

چک د برات او حجت غوندې د لېږد وړ دی او د ظهر لیکنې له لارې یې لېږد ممکن دی. د افغانستان د سوداګرۍ د اصولنامې د ۵۵۹ مادې له مخې هر چک حامل ته د محرر چک په استثناء، د ظهرلیکنې وړ دی، مګر دا چې صادروونکي په چک کې دا جمله (د لېږد وړ نه دی) لیکلې وي.

د اووم څپرکي پوښتنې

- ۱ - سوداګریز اسناد څه ته وايي، د سوداګرۍ په برخه کې یې پر اهمیت رڼا واچوئ؟
- ۲ - حجت یا سفته څه ته وايي او له برات سره یې توپیر په څه کې دی؟
- ۳ - برات څه ډول سوداګریز سند دی او له چک سره څه توپیر لري؟
- ۴ - ظهرلیکنه کوم مفهوم لېږدوي؟
- ۵ - ایا برات، حجت او چک د ظهرلیکنې په وسیله د لېږد وړ دي او که نه؟

دېوالي کېدل (افلاس)

ټوليزه موخه:

د دېوالي کېدو پېژندنه، له افلاس سره يې توپير او د دېوالي کېدو ډولونه.

د زده کړې موخې: محصلين به د دې خپرکي تر لوستلو وروسته لاندې څيزونه زده کړي:

- دېوالي کېدل به زده کړي.
- د دېوالي کېدو او افلاس ترمنځ توپيرونه به زده کړي.
- د دېوالي کېدو ډولونه به وپېژني.

کله چې د دېوالي کېدو يا افلاس له اصطلاح سره مخ کېږو، زموږ په ذهن کې د سوداگر يا سوداگريزو شرکتونو ناوړه او ناسم حالات خطور کوي، چې په ناوړه اقتصادي او حقوقي حالت کې قرار لري. البته د سوداگر ناوړه اقتصادي حالت په دې مانا دی، چې د سوداگر مالونه او شتمني له لاسه وتلې ده او د سوداگريز فعاليت پر مخ بېول ورته ستونزمن شوي دي، خو ناوړه حقوقي وضعیت په دې مانا دی، چې سوداگر يا سوداگريز شرکت د حقوقي شخصيت په توگه له ثالثو اشخاصو يا وگړو سره معاملې ترسره کړي او يو لړ تعهدات او وجايب يې پر غاړه اخيستي، چې د دېوالي کېدو په صورت کې نشي کولی خپل تعيدات ايفا کړي.

چې په پايله کې يو شمېر نور کسان زيانمنېږي، چې دېوالي شوی سوداگر يا سوداگريز شرکت د داينينو او ثالثو اشخاصو پر وړاندې مسووليت لري. د دې لپاره هغه دين چې پر دېوالي شوي کس باندې دی ادا شي، موضوع عدلي او قضايي ارگانونو ته سپارل کېږي، ترڅو د وگړو د حقونو احقاق

د عدلي او قضايي ارگانونو په وسیله صورت ومومي. نو په دې توگه د دې ډول مسایلو په هکله د حقوقي مقرراتو او قواعدو شتون اړین گڼل کېږي او دا ډول قواعد او مقررات د (دیوالي کېدو او افلاس د قواعدو) په نامه یادېږي.

د دیوالي کېدو ټولیز مفاهیم

په پخوا زمانو کې څوک چې د خپلو بدیهیو پر ورکړه قادر نه وو، هغه به مفلس بلل کېده او په دې زمینه کې حاکم مقررات به یې د افلاس د قواعدو په نامه یادول. هر وگړی که به هغه سوداگر و او که عادي وگړی، چې خپل پورونه به یې ادا کولی نه شوای د دې حکمونو تابع گڼل کېده. کله چې اقتصادي اړیکو پراختیا ومونده او سوداگریزو فعالیتونو له جغرافیایي محدودې څخه سر وایست، قانون پوهان دې چارې ته متوجه شول چې د سوداگرۍ کسب د هغه خصوصیت پر بنسټ چې لري یې، د ځانگړو مقرراتو وضع کولو ته اړتیا لري. پر دې بنسټ د خصوصي حقوقو په ساحه کې نوې څانگه رامنځ ته شوه، چې د سوداگرۍ د حقوقو په نامه ونومول شوه.

وروسته له دې چې د سوداگرۍ حقوقو له مدني حقوقو څخه خپله خپلواکي ترلاسه کړه، طبیعتاً مدني حقوقو پر ځای نوي مفاهیم ځای پر ځای شول، چې یو یې هم دیوالي کېدل (Bankruptcy) دی، چې له افلاس سره مترادف گڼل کېږي. د یادونې وړ خبره ده، چې د دیوالي کېدو اصطلاح یو نوی مفهوم دی، چې په سوداگریزو معاملاتو کې یې د افلاس ځای نیولی دی. زموږ په هېواد کې دا مفهوم په بشپړه توگه له یو بل نه مجزا نه دی او دواړه اصطلاحگانې بعضاً یوه مانا افاده کوي او په یوه مانا کارول کېږي، حال دا چې په یو شمېر نورو هېوادونو کې دا دواړه اصطلاح گانې ځان ځان ته د کارولو موارد لري. دلته تر ډېره بریده هڅه شوې چې دا دوې اصطلاح گانې سره تفکیک شي. دا دواړه ځینې وختونه یو د بل مترادف کارول شوي، چې د هېواد له حقوقي دریځ او په دې برخه کې له نافذو شویو قوانینو سرچینه اخلي.

د افلاس یا دیوالي کېدو تعریف

افلاس د فلس له فصل څخه د ف او ل په فتحه سره د مفلس صفت دی. مفلس هغه څوک دی، چې د هغه د افلاس حکم د واکمنې محکمې له خوا صادر شوی وي. د افلاس د حکم د صدور شرط دا دی، چې د پام وړ شخصي دیونان (پوروړي) د محکمو په نزد ثابت شوي وي او اموال او مطالبات یې د هغه له دیون څخه لږ وي او لږترلږه یو تن له داینینو څخه له محاکمو څخه د هغه د حجر غوښتنه کړې وي.

د دیوالي کېدو او افلاس د اوصولنامې په لومړۍ ماده کې د دیوالي کېدو او افلاس د تعریف په هکله راغلي دي: (کله چې یو تاجر یا سوداګریز شرکت تر دې بریده بند یا یې په کار کې ځنډ راشي، چې د پورونو او یا نورو نقدي تعهداتو له ورکړې عاجز شي د دې ډول حالاتو په پایله کې دیوالي کېدل رامنځ ته کېږي).

پر دې بنسټ دېوالي کېدل تاجري حالت دی چې:

لومړۍ: د خپلو پورونو له ورکړې متوقف شي، یانې ونه شي کولی خپل سوداګریز تعهدات چې د ورکړې موعده یې پوره شوی وي، عملي کړي. ممکن سوداګر مال او شتمني ولري، چې د پورونو د ورکړې لپاره کافي وي، خو په داسې وضعیت کې وي، چې فعلاً خپل پورونه ادا نه شي کړای. مثلاً د هغه املاک د بل په ګرو کې وي، چې د مرتهن له غوښتنې ډېر ارزښت ولري او امکان ونه لري چې دا مالونه د نورو پورو پورونه ادا کړي.

دویم: یاد توقف د واکمنې محکمې له خوا اعلان شوی وي، کله چې واکمنې محکمې د یوه سوداګر د دیوالي کېدو حکم صادر کړی نه وي، د علاقې وړ اشخاص نه شي کولی د دیوالي سوداګر د سوداګریزو معاملاتو د ترسره کولو ځنډ وگرځي، خو هغوی کولی شي له محکمې څخه د سوداګر یا سوداګریز شرکت د دیوالي کېدو د حکم غوښتنه وکړي. د دې لپاره چې د دیوالي کېدو او افلاس تر منځ مو توپیر پېژندلی وي، نو لازمه ده چې را وپې سپړو.

د سوداګر په دیوالي کېدو کې دولتي چارواکي د پورو له پلاوي سره دخالت کوي او د شخص ټول اموال د پورو ترمنځ وېشي، خو د افلاس په هکله یوازې مدیون کولی شي د داین پر وړاندې دعوو وکړي. د ټولو داینینو په نسبت د دیوالي شوي شخص د دیوالي کېدو حکم موثر دی، خو د افلاس په دعوو کې یې پایلې نسبت هغه کس ته چې په دعوو کې دخالت لري، اثر لري.

درېیم: دېوالي کېدو کې ټول موجل دیون په معجل بدلېږي، حال دا چې په افلاس کې موجل په معجل نه بدلېږي.

څلورم: دیوالي خپل اعتبار له لاسه ورکوي او اعاده یې هغو شرایطو ته اړتیا لري، چې قانون ټاکلي دي، حتا بعضاً دیوالي شوی شخص ممکن له ځینو ټولنیزو او اقتصادي حقونو څخه هم بې برخې شي، خو د مفلس شخص په هکله تل داسې نه وي.

پنځم: په دیوالي کېدو کې دیوالي شوی شخص په خپله شتمنۍ او مال کې له تصرف څخه محرومېږي، حال دا چې په افلاس کې دا محدودیت نشته.

شپږم: تر دیوالي کېدو وروسته د تصفیې مقررات اجرا کېږي، خو په افلاس کې دا ډول مقررات نه شته.

اووم: دیوالي کېدل او قواعد یې خاص سوداگر شخصیتونه دي، او په افلاس کې یې مقررات په غیرسوداګرو اشخاصو پورې اړه لري.

اتم: دیوالي کېدل ممکن په بېلابېلو ډولونو (عادي، تقصیر، تقلب) باندې وي، خو په افلاس کې دا ډول تفکیک او تشخیص شتون نه لري.

دېوالي کېدل او حقوقي ماهیت

دیوالي کېدل په تاجر پورې تړلي، چې د هغه د پورونو په ورکړه کې خنډ راغلی وي. د محکمې رول، د داینینو وضعیت او د دیوالي کېدو مسئله په دې ډول ده، چې د دیوالي کېدو موضوع د خصوصي حقوقو د نورو څانګو څخه بېله مشخصوي، په داسې ډول چې ځان ته حقوقي ماهیت ولري، چې په لاندې ډول به اشاره ورته وشي.

الف- د محکمې رول:

په دې اړه چې محکمه د دیوالي کېدو په وضعیت کې څه رول لري، باید ووايو چې یو سوداګر یا سوداګریز شرکت تر هغه وخته له حقوقي پلوه د دیوالي کېدو په وضعیت کې قرار نه مومي، چې محکمې دخالت نه وي کړی او د دیوالي کېدو حکم یې نه وي صادر کړی. که څه هم د دیوالي کېدو د حکم په صادرولو او د ناظر غړي په ټاکلو سره د محکمې د تصفیې مدیر ظاهراً له رسیدګۍ څخه فارغېږي، ولې د محکمې عاليه نظارت د دیوالي کېدو د امر په نسبت د شکایت د مرجع په توګه د دیوالي کېدو د دورې تر پایه باقي پاتېږي. د محکمې دخالت حتا بعضاً د دیوالي کېدو د چارې تر پای ته رسېدو وروسته هم غځېږي او د اعتبار د اعادي د تقاضا لپاره د حکم د صادرېدو تر مهاله باقي پاتېږي.

د محکمې رول د داینینو د حقونو د ساتلو لپاره اصولاً پیشبیني شوی او د دیوالي شوي په مجازات کې په تقصیر او تقلب سره ډېره محسوسېږي. د دیوالي کېدو له لارې د دولت نظارت د نظارت کوونکي د اهرام په څېر دی چې په دوامداره توګه د دیوالي کېدو د دعووو د حل او فصل کولو په برخه کې بنسټیز رول لري.

د داینینو وضعیت

داینین د دیوالي کېدو په چاره کې خاص حقوقي وضعیت لري، ځکه د محکمې تر دخالت او نظارت وروسته همدا داینین دي چې دیوالي شخص ته د ارفاقي قرارداد د موافقې په ترڅ کې د فعالیت اجازه ورکوي، برعکس د ارفاقي قرارداد په وړاندیز سره دا مجال له هغه څخه سلب کولی هم شي او په پایله کې د هغه اموال د داینینو ترمنځ د هر داین د حقوقو په نسبت وېشل کېږي.

معهدا په دې زمینه کې داینینو اختیار مطلق نه دی، په داسې ډول که دیوالي شوی سوداگر د دیوالي کېدو له اړخه په تقلب مفهوم پیدا کړي، د هغه د کار په ادامه سره د داینینو موافقت موثر نه دی او د داینینو د تمایل سره سره یې مالونه وېشل کېږي. په دې ترتیب د قانون جوړوونکي په واسطه اټکل شوی مصلحت د داینینو تر تمایل مقدم دي.

په غیرسوداگریزو دعوو کې معمولاً هغه څوک چې د مدعي په توګه دعوا پیلوي، د ضروري شرایطو د شتون په صورت کې په یوازې سر کولی شي د دعوا له نتیجې څخه د ځان په ګټه کار واخلي، اما د دیوالي کېدو په دعوا کې که څه هم د قانون له مخې یو له داینینو څخه کولی شي د مدعي په توګه د دیوالي کېدو د حکم د صدور غوښتنه کوکړي خو د حکم تر صدور وروسته متقاضی داینین له دې اړخه د نورو پر وړاندې کوم امتیاز نه تر ګوتو کوي او صادر شوی حکم د دیوالي شوي سوداګر ټولو داینینو ته رسېږي.

د دېوالي په هکله

د حقوقو د نورو څانګو خلاف، دیوالي شوی سوداګر د دیوالي کېدو د حکم تر صادېدو وروسته په مالي چارو کې له دخالت نه منع کېږي. هغه معاملې چې دیوالي شوي سوداګر د خپلو دیونو د ورکړې له نېټې مخکې یا وروسته ترسره کړي، ځینې یې د فسخې وړ او ځینې یې د بطلان وړ ګرځي. دا هغه خصوصیت دی چې د دیوالي معاملې لپاره په پام کې نیول شوی دی.

د دېوالي کېدو شرایط

د دې لپاره چې د دیوالي کېدو احکام مو د سوداګر یا سوداګریز شرکت په اړوند تطبیق کړي وي، د یو لړ شرایطو شتون اړین دی. له هغو پرته لکه څنګه مو چې وویل د دیوالي کېدو احکام نسبت افلاس ته توپیر لري، نو ځکه نه شو کولی د سوداګر او یا سوداګریز شرکت د دیونو نه ورکړې ته دیوالي کېدل ووايو، ځکه د دیوالي کېدو اطلاق د اشخاصو په یوه مشخص صنف پورې مختص دی، چې نه شي کولی خپل دیون پر موقع سره ورکړي، سره له دې چې سوداګر یو مقدار پانګه او شتمني په واک کې ولري، چې دا پانګه د هغه له دیونو څخه لږه وي او دا چې بالفعل د هغه په واک کې نه وي. د موضوع د روښانیا لپاره لازمه ده دا شرایط د دیوالي کېدو د تعریف مطابق او د دیوالي کېدو او افلاس د اصولنامې سره سم چې مخکې مو یادونه وکړه، داسې را لنډ کړو.

۱ - د دې لپاره چې دیوالي کېدل تحقق ومومي، لازمه ده چې دیوالي شوی شخص سوداګر یا سوداګریز شرکت وي.

۲ - د سوداګریز اهلیت د شرط پوره کیدل، چې دا اهلیت د افغانستان د سوداګرۍ د اصولنامې له مخې د ۱۸ کلنۍ سن پوره کول دي.

۳ - دېوالي کېدل د سوداگريزو کړونو اومعاملو سره تړل دي.

۴ - د سوداگر د يون په سوداگريزو معاملاتو پورې تړلي وي، يانې د يوه سوداگر يا سوداگريز شرکت غړيسوداگريز د يون د ديوالي کېدو په احکامو پورې مستلزم نه دي.

۵ - پر وخت او موقع د دين يا ديون نه ورکړه د هغه د ورکړې د ناتوانۍ له امله وي او له هغه پرته صرف نه ورکړه لکه نکول له برات څخه په ديوالي کېدو پورې مستلزم نه وي.

۶ - شتمنۍ ته نه لاسرسی لازم نه دی، د سوداگر شتمني د هغه تر ديون کمه وي، بلکې که ونه شي کولی خپل ديون ورکړي ديوالي دی، ځکه ممکنه ده تاجر خپلې شتمنۍ ته لاسرسی ونه لري يا کافي نقدیه يا د خرڅلاو توکي ونه لري او ونه شي کولی خپل دين ادا کړي او يا په بله وينا د ديوالي کېدو په چاره کې توان او استطاعت ونه لري، بلکې د هغه ملاک د ديون په ورکړه کې وقفه ده، که څه هم د تاجر له شتمنۍ کم نه وي.

لکه څنگه چې وليدل شول کله چې پورتنی شرایط د يوه شخص په هکله شتون ولري او ياد شخص د ديون په ورکړه قادر او د محکمې مخارج نه شي، د ديوالي کېدو احکام ورباندې تطبيقېږي. د پورتنیو شرایطو د نه شتون په صورت کې هغه شخص چې د ديونو د ورکړې توان ونه لري د افلاس احکام چې په مدني قانون کې راغلي ورباندې تطبيقېږي.

د دېوالي کېدو حکم او آثار

د ديوالي کېدو حکم: سوداگريزې محکمې د ديوالي کېدو د اعلام تر وصول وروسته تاجر يا سوداگريز شرکت ته د موضوع د رسېدنې لپاره وخت ټاکل کېږي او محکمه د ديوالي شرکت يا سوداگر په حضور يا غياب کې او د متقاضي شخص په حضور کې موضوع ته رسېدنه کوي او د ديون د ورکړې په برخه کې د توقف تر احراز وروسته د تاجر د دېوالي کېدو حکم صادروي. ياد حکم د لاندې ټکو درلودونکی وي:

۱- د موضوع د جريان شرح او مقدمه.

۲- د محکمې له نظره په احراز سره د توقف اړوند دلايل

۳- د توقف نېټه د ورځې، مياشتې او کال په قيد سره.

۴- د تصفيې د مدير او ناظر غړي ټاکل.

۵- د مالونو او شتمنۍ د مهر او موم امر، د شتمنۍ توقف او د غوښتنې په صورت کې د تاجر توقيف.

د دېوالي کېدو اثرات

دېوالي کېدل لاندې اثرات لري:

الف- د داینینو ترمنځ د دېوالي شویو مالونو وېشل: د دېوالي کېدو د حکم تر اعلام وروسته، دېوالي شوي مالونه د تصفیه کوونکي پلاوي له خوا اداره او وروسته د داینینو ترمنځ د دین د تناسب پر بنسټ وېشل کېږي.

ب- د داینینو د غونډې جوړېدل: د داینینو لومړنۍ غونډه باید د افغانستان د دېوالي کېدو او افلاس د اصولنامې د ۴۲ مادې له مخې د دېوالي کېدو د حکم تر اعلان لږ ترلږه یوه اونۍ او حداکثر ۳۰ ورځې وروسته جوړه شي.

ج- د دېوالي شوي په نسبت د حکم اثرات: د دېوالي کېدو او افلاس د اصولنامې د ۱۶ مادې مطابق د سوداګرۍ د کسب خلاف اعمالو ارتکاب، ناوړه اغېزې لکه د دېوالي شوي نیول، زنداني کول له ځانه سره درلودل شي.

د دېوالي کېدو ډولونه: دېوالي کېدل ممکن له لاندې دریو ډولونو څخه وي:

۱- عادي دېوالي کېدل،

۲- په تقصیر سره دېوالي کېدل،

۳- په تقلب سره دېوالي کېدل.

عادي دېوالي کېدل

عادي دېوالي کېدل هغه دي، چې سوداګر د بهرنیو عواملو او یا غیرمترقبه پېښو له امله له تقصیر او تقلب پرته متوقف شي، په دې مانا چې یو سوداګر خپلې ورځنۍ معاملې په ښه توګه ترسره کړي او لګښتونه یې هم د سوداګریز عاید سره سم وي، خو د ځینو غیرمترقبه پېښو یانې بهرنیو عواملو له امله دېوالي شي او دا عوامل د افغانستان د دېوالي کېدو او افلاس د اصولنامې د ۱۳۹ مادې له مخې په اثبات رسېدی شي. په دې ډول حالاتو کې د سوداګر دېوالي کېدل عادي دي او مجازات ورباندې د تطبیق وړ نه دي. سربېره پر دې د ارفاقي قرارداد د تړون تمه هم لري او دا داسې سوداګر په نسبت داینین د عمل له شدت څخه کار نه اخلي.

۱- په تقصیر سره دېوالي کېدل: تقصیر هغه عمل ته وايي، چې شخص یې په تر سره کولو مکلف وي، خو له خپل توان سره سره هغه ترسره نه کړي. تقصیر د بې احتیاطۍ او غفلت په مانا هم دی. تقصیر یا خطا له حقوقي پلوه په عمل کې د سوء نیت نشتوالي ته وايي، چې له امله یې

ثالث اشخاص زيانمېږي. په جزايي قوانينو کې داسې موارد شته چې له عملي مجرمانه قصد او نيت پرته سر راپورته کوي، چې د جزا استحقاق لري.

دا ډول جرايم غير عمدي وي. د سوداگرۍ په حقوقو کې دا ډول ديوالي کېدل د عادي افلاس برعکس، د سوداگر اراده په خپل ديوالي کېدو کې په غيرمستقيم ډول دخيله ده او د سوداگريزو اصولو د نه مراعاتولو او د نه پاملرنې له امله رامنځ ته شوي. مثلاً هغه سوداگر چې ورځني عوايد يې لږ اما برعکس ورځني لگښتونه يې دوه چنده وي، په دې صورت کې که چېرې ياد سوداگر له ديوالي کېدو سره مخ شي، ديوالي کېدل يې په تقصير سره دي، سر بېره د خپلو پورونو په ورکړه، په بله جزا هم محکومېږي. د ديوالي کېدو او افلاس د اصولنامې د ۴۰ مادې له مخې دې پايلې ته رسېږو چې په ديوالي کېدو کې څنگه چې سوداگر يا شرکت سوداگريز اصول او ضوابط رعايت کړي نه دي او د سوداگريزو معاملاتو په برخه يې سهل انگاري کړې وي، نو سوداگر مقصر گڼل کېږي او په هغه صورت کې چې تقصير مطرح شي، ورسره د موضوع جزايي اړخ هم مطرح کېږي.

۲- **په تقلب سره ديوالي کېدل:** عملي تقلب دی، چې د فاعل مقصود د نورو حقونو يا گټو ته زيان رسول يا د قانون نقض دی. تقلب يو جرم دی چې په ناوړه نيت باندې اړه لري. د سوداگرۍ په حقوقو کې په دې صورت کې سوداگر واقعاً مفلس شوی نه وي. د دې لپاره چې نور سوداگر چې خپل دايينينو ته صدمه ورسوي، ځان مفلس ښيي. د اسنادو د جعل له لارې په خپلو سوداگريزو دفترونو کې هڅه کوي، خپله خبره ټينگه کړي. خو کله چې موضوع د محکمې له خوا وڅېړل شي، ليدل کېږي چې ياد سوداگر واقعاً ديوالي شوی نه دی، بلکې له چل او فرېب څخه يې کار اخيستی دی او غواړي له دې لارې د خپلو پورونو ورکړه وځنډوي. وروسته له دې چې ثابته شي، چې ياد سوداگر په دې حالت کې ديوالي شوی نه دی، محکمه په تقلب سره د ديوالي کېدو خپل حکم صادروي، سوداگر د خسارې پر جبران سربېره د محکمې له خوا پر نورو جرايمو هم محکومېږي.

لکه څنگه چې وويل شول، د سوداگريزې اصولنامې له مخې هېڅکله ديوالي شوی نه دی، بلکې ځان ديوالي ښيي، چې موخه يې هغه زيان او ضرر دی، چې نور يې بايد وگالي. که دا موضوع څرگنده شي چې سوداگر په تقلب سره عمل کړی دی، د زيان پر جبران سربېره د مجازاتو مستوجب هم گڼل کېږي.

د دېوالي شوي سوداگر د اعتبار اعاده

د سوداگرۍ له عمده او بنسټيزو اصولو څخه يو هم اعتبار او اعتماد دی، اما د سوداگر دا اعتبار او اعتماد د هغه د ديوالي کېدو له امله له منځه ځي. تر ديوالي کېدو وروسته، سوداگر يا

سوداگريز شرکت او ثالث اشخاص نه شي کولی د هغه پر وړاندې باور وکړي او له هغه سره معاملې ته مخه کړي. په دې کې شک نشته چې دیوالي کېدل د سوداگر اعتماد له منځه وړي، په ځانگړې توگه دا امر په دیوالي کېدو کې د سوداگر د اعتماد د له منځه وړلو لامل کېږي، په ځانگړې توگه دا امر په دیوالي کېدو کې د ډېر ثقل په تقصیر سره صدق کوي، د دې لپاره چې د دیوالي شوي اعتبار بېرته اعاده شي، د یو لړ شرایطو شتون اړین دی، چې په لاندې ډول اشاره ورته کېږي:

۱ - دېوالي شوی باید خپل ټول پورونه (دپون) له مخارجي متفرقاتو سره چې له هغه سره اړه لري، ورکړي.

۲ - دېوالي شوی سوداگر په لاندې مواردو کې د عمل د صحت تر ثبات وروسته، د پنځو کلونو په موده کې د دیوالي کېدو او افلاس د اصولنامې له مخې، د دیوالي کېدو له نېټې څخه کولی د اعتبار اعاده وکړي.

۳ - دېوالي شوي سوداگر چې د ارفاقي قرارداد تحصیل او ټولو وجوه چې د ارفاقي قرارداد په سبب یې پر غاړه اخیستي وي، ورکړي وي.

۴ - هغه دېوالي شوی سوداگر چې ټولو داینینو یې ذمه وهلې وي او یا د اعتبار په اعادې او رضایت ورکړي وي، له همدې امله اعاده په پنځو کلونو کې د عمل د صحت په اثبات پورې تړلې ده، اعاده د دیوالي شوي اعتبار او حیثیت په منوط ثقل سره د حیثیت په اعادې سره له جزایي پلوه ده.

د دیوالي کېدو د حکم د صدور لپاره واکمنه مرجع، د سوداگر د اوسېدو د ځای محکمه ده، البته د سیمه ییز سوداگر د اوسېدو ځای دی، چې د سوداگر کړنې او حقوق هلته قرار لري. د منل شویو اصولو له مخې لاندې اشخاص کولی شي د دیوالي کېدو د حکم د صدور غوښتنه وکړي:

۱ - پخپله سوداگر یا سوداگريز شرکت.

۲ - داینین

۳ - ثالث اشخاص (څارنوال، محکمه او پولیس)

۱ - د سوداگر یا سوداگريز شرکت د اظهار له امله د دیوالي کېدو د حکم صادرېدل: سوداگر تر بل هر چا له اقتصادي ناوړه وضعې څخه ډېر خبر لري، له دې امله قانون هیله لري، چې پخپله هغه شخصاً محکمې ته خپل توقف اعلان کړي.

۲ - د یوه یا څو تنو داینینو په غوښتنه د دیوالي کېدو د حکم صادرېدل: لکه مخکې چې وویل

شول، ځني وخت سوداگر دې ته حاضر نه وي، ځكه خپل ديوالي كېدل پټوي. په دې صورت كې داينين كولى شي چې د خپلو مطالباتو په وركړه كې د ځنډ له امله، له محكمې څخه د سوداگر د ديوالي كېدو غوښتنه وكړي.

۳ - د محكمې، مدعي العموم يا څارنوالۍ د غوښتنې پر بنسټ د ديوالي كېدو د حكم صادرېدل: د افلاس او ديوالي كېدو د اصولنامې د ۴ مادې له مخې يوازې ديوالي شوى سوداگر او داينين كولى شي له محكمې څخه دا ډول غوښتنه وكړي. د دې اختيار دليل كولى شي د موضوع اقتصادي اهميت، د داينينو د حقونو ساتنه او بالاخره عامه نظم پلي كېدل وي. له اقتصادي پلوه ديوالي كېدل كله كله پر بانكونو او نورو واحدونو باندې هم منفي اغېزې پرېباسي.

د اتم خپرکي لنډيز

د افلاس او دېوالي کېدو د اصولنامې لومړۍ ماده د دېوالي کېدو د تعريف په هکله وايي: کله چې د يوه سوداگر يا يوه سوداگريز شرکت کاري بندست او ځنډ تر دې حده ورسېږي، چې د خپلو پوړونو او نورو نقدي تعهداتو له ورکړې عاجز شي، د دې ډول حالت په څرگندېدو سره دېوالي کېدل رامنځ ته کېږي.

پر دې بنسټ دېوالي کېدل يو سوداگريز حالت دی، چې:

لومړی، د خپلو ديونو له ورکړې متوقف شي، يانې ونه شي کولی خپل سوداگريز تعهدات د هغو د ورکړې پر مهال پوره او عملي کړي.

دویم، یاد توقف د واکمنې محکمې له خوا اعلان شوی وي.

د دېوالي کېدو د تعريف په پام کې نيولو سره کولی شو د دېوالي کېدو شرایط داسې را لنډ کړو:

۱- د دېوالي کېدو د تحقق لپاره اړينه ده، دېوالي شوی شخص يا سوداگر او يا هم سوداگريز شرکت وي.

۲- د سوداگريز اهليت لرلو شرط د ۱۸ کلنۍ د سن پوره کول دي.

۳- له سوداگريزو کړنو سره د دېوالي کېدو تړاو.

۴- پر خپل ټاکلي وخت د پوړونو نه ورکړه.

د دېوالي کېدو ډولونه:

۱- عادي دېوالي کېدل،

۲- په تقصير سره دېوالي کېدل،

۳- په تقلب سره دېوالي کېدل.

د اتم څپرکي پوښتنې

- ۱- دېوالي کېدل څه ته وايي او له افلاس سره څه توپیر لري؟
- ۲- د دې لپاره چې دېوالي کېدل تحقق ومومي، کوم شرایط لازم دي؟
- ۳- د دېوالي کېدو ډولونه کوم دي او دیوالي کېدل څه ډول ډلبندي شوی؟
- ۴- کوم اشخاص کولی شي، له محکمې څخه د دېوالي کېدو د حکم د صدور غوښتنه وکړي؟
- ۵- د دېوالي شوي سوداګر د اعتبار د اعادې شرایط کوم دي، شرحه یې کړئ؟
- ۶- څه وخت دېوالي شوی مدیون د مجازات مستوجب پېژندل کېږي او ولې؟

بانکوالی

ټوليزه موخه:

د بانکوالۍ پېژندنه او د هېوادونو په وده کې د هغې رول.

زده کړه يې موخې: محصلان به د دې څپرکي تر لوستلو وروسته:

- بانکوالی یا بانکداري وپېژني.
- د هېواد د اقتصاد په وده کې به د بانکوالۍ رول توضېح کړای شي.
- د خصوصي بانکونو د تاسيس شرايط به وپېژني.

بانک د حکمي شخصیت په توگه خپل قانوني حقوق او مکلفیتونه لري او د خپل شخصیت په پام کې نیولو سره په یوه یا څو هېوادونو کې په خپل ټاکلي قلمرو کې فعالیتونه ترسره کوي او د مرکزي بانک تر څارنې لاندې وي.

د افغانستان د بانکوالۍ قانون په یوولسو څپرکو او ۱۰۱ مادو کې د د بهرنۍ او کورنۍ پانگونې د ډېرې هڅونې او د اعتماد د راجلبولو د همغږۍ او همداشان په اقتصادي ژوندانه کې د هغه د غوره رول لوبولو په موخه د ۱۳۸۲ کال د وږي د میاشتې پر ۲۷ نېټه توشیح او نافذ شو. د قانون محتوا د سرمایوې جوړښت د فعالیتونو د ډول او د بانکوالۍ د اداري جوړښت او تشکیل په برخه کې په افغانستان کې د بانکوالۍ د نورو قوانینو په رڼا کې د عطف او پاملرنې وړ ده.

د پورتنیو موضوعگانو په پام کې نیولو سره کولی شو بانک داسې تعریف کړو:

بانک حکمي شخص دی، چې د قانون له مخې د اعتبارونو یا پانگونې د رامنځ ته کولو په موخه

پر راکړه ورکړه، له خلکو څخه د پولي امانتونو اخیستلو او یا د ورکړې وړ نورو وجوه اخیستلو پر چارو بوخت وي. د افغانستان د بانکوالۍ قانون د یوه بانک د تاسیس لپاره عمومي او اختصاصي شرایط په پام کې نیولي، ترڅو د هغو په رڼا کې شرکتونه خپل بانکي فعالیتونه د بانک په توګه ترسره کړای شي.

د بانک د تاسیس آرونه (شرایط)

بانک، د بانکوالۍ د قانون د ۱۷ مادې په پام کې نیولو سره د یوه یا څو تنو حکمي یا حقیقي اشخاصو په وسیله د موسس یا ونډه لرونکي په توګه تاسیسېږي. کله چې د موسسې غړي خپله لیکلې غوښتنه مرکزي بانک ته وړاندې کړي او خپل برخوال یا سهم لرونکي معرفي کړي، په حقیقت کې مرکزي بانک د بانکوالۍ چارو د قوانینو په رڼا کې هغه د شرکت په ډول د بانک د قانوني جوړښت پر بنسټ د بانکونو د ثبت په دفتر کې ثبتوي او د بانک قانوني څرنگوالی د افغانستان بانک له خوا چې په دې زمینه کې مالي او پولي سیاستونه تصویب شوي، واضح او روښانېږي.

لومړۍ: وروسته له دې چې بانک د بانکونو د ثبت په دفتر کې ثبت شي، موسسې نه شي کولی د افغانستان بانک له لیکلې اجازې پرته خپل قانوني جوړښت او تشکیل ته بدلون ورکړي. د پورتنیو طرحه شویو ټکو په پام کې نیولو سره په ښه توګه څرګندېږي، چې د افغانستان بانک واک لري، چې د خصوصي بانکونو فعالیتونه وڅاري او له متني او شکلي پلوه د بانکوالۍ په سیستم کې د قواعدو نظم او همغږي وساتي.

دویم: د بانک د تاسیس لپاره د اساسنامې شتون حتمي او اړین دی. د بانک اساسنامه یو رسمي سند دی، چې له مخې یې د بانک موخې، د فعالیتونو ډول، د مدیرانو د واک او مسوولیت حدود او سرمایوي جوړښت، په ځانګړې توګه واکمن یا استحقاقي سهام د یوه بانک د بانکي محصولاتو په پام کې نیولو سره مجاز ګڼل کېږي. د مرکزي بانک له خوا د خصوصي بانک د اساسنامې تر تصویب وروسته، خصوصي بانک نه شي کولی په هغه کې بدلونونه وارد کړي، ځکه امکان لري چې د تعدیلاتو راوړل له هغو پولي او مالي سیاستونو سره ټکر ولري، چې د افغانستان بانک له خوا تصویب شوي وي.

درېیم: د بانک له تاسیس سره په تړاو د هغه پانګوالي جوړښت هم یوه حتمي او اړینه چاره ده. یانې د یوه بانک د تاسیس لپاره د بانکي مقرراتو په پام کې نیولو سره د پانګې شتون د تاسیس له ارکانو څخه یو رکن تشکیلوي. مرکزي بانک د بانک د تاسیس پر مهال لږترلږه د هغه د اولیو او د ورکړې وړ پانګې د میزان د ټاکلو واک د بانک د پانګې له مخې درلودلی شي. بانک مکلف دی چې شتمنۍ یې د هغه د دین (پور) په نسبت د تاسیس پر مهال ډېره وي. بل ټکی چې د یادونې وړ دی

دا دی، چې په بانکونو کې الزامي زېرمې بايد لږترلږه ۸٪ د هغوی د ورځنیو عوایدو له سرجمع څخه تشکیل کړي. خصوصي بانکونه نه شي کولی چې خپله سرمایه یا الزامي زېرمې د سهامو یا د پانګې توزیع د مرکزي بانک (د افغانستان بانک) له قبلي اجرا پرته کمې کړي.

د بانکونو د پانګې په اړه د واکمنو سهامو یا استحقاق شتون د توجه وړ دی. واکمن سهم په یوه ثبت کې له هغه مستقیم یا نامستقیم سهم څخه عبارت دی، چې درلودونکي یې له پانګې یا د توجه وړ د نفوذ د اعمال له امکان څخه د ډېرې رایو درلودونکي کېږي. د یادونې ده چې په اداره کې یو ثبت چې سهام په کې شتون ولري، قانون قیودات او محدودیتونه وضعه کړي دي، چې د افغانستان د بانکوالۍ د قانون په ۲۱ ماده کې یې یادونه شوې ده.

څلورم: بل شرط چې د بانک د تاسیس لپاره اړین او مهم دی، هغه د بانک اداري جوړښت دی، یانې بانک باید یو قانوني تشکیل ولري او د هغو اشخاصو موجودیت (اسناد) چې په بانکي رتبو کې شامل شوي، د افغانستان بانک ته وړاندې شي. هر بانک باید لاندې تشکيلات ولري:

۱ - د ونډه والو یا سهم لرونکو عمومي مجمه (د بانک د تصمیم نیولو تر ټولو لوړه مرجع).

۲ - د څارنې پلاوی، د ادارې او بانکي فعالیتونو د څارنې د مسوول په توګه.

۳ - عامل پلاوی، د بانک د اجرایوي چارو او بودیجې د مسوول په توګه.

۴ - د ارزونې او څېړنې کمیټه، د حسابوالۍ چارو، او د عامل پلاوي د غړو د انتصاب د څرنګوالي په اړوند کنټرول او داخلي ارزونې مسوولیت لري او د ارزونې کمیټه باید د غوښتنې پرمهال د هغوی جواز مرکزي بانک ته پیشنهاد او اجازه یې وغواړي.

د پورتنیو موضوعګانو په پام کې نیولو سره ویلی شو، چې د یادو شویو شرایطو په پام کې نیولو سره یو شرکت د بانکي فعالیتونو په موخه رامنځ ته او ثبتېږي. کله چې شرکت رامنځ ته او ثبت شي، د غوښتنې پړاو د بانکوالۍ د جواز د اخیستلو پر بنسټ رارسېږي.

بانکي اجازه لیکونه یا جواز

د سوداګریزو شرکتونو لپاره چې د بانکي فعالیتونو د ترسره کولو غوښتنه لري د جواز د صدور په صورت کې یې دوه موضوعګانې په پام کې نیول کېږي، جدیدالتاسیس شرکت او موجودي شرکت. دې شرکتونو ته د جواز ورکړه د افغانستان د بانکوالۍ د قانون د اتمې مادې په پام کې نیولو سره صورت مومي.

مرکزي بانک، د یوه بانک، د هغه د فرعي دفترونو او څانګو د لغوه کولو او جواز ورکولو یوازېنۍ مرجع ده. په واقعیت کې د یوه شرکت ټول بانکي فعالیتونه د داسې سند له مخې ترسره

کېږي، چې د یوې واکمنې مرجع له خوا د بانکوالۍ د جواز په توګه ورکړل شوی وي. په حقیقت کې د بانکوالۍ جواز هغه اجازه لیک دی چې د بانکي فعالیتونو او پانګوالۍ په موخه د افغانستان بانک له خوا یوه شرکت ته ورکول کېږي.

د یادونې د یادوني وړ ده دهغو شرکتونو د ابتدائي بانک مجزا چې د قانون له مخې ثبت او رامنځته شوي باید تر ۲۵۰ ملیونه افغانیو او یا هغه مفادې کمه نوي چې د افغانستان بانک له لارې ټاکل شوي وي. لږ نه وي، د بانکوالۍ جواز د افغانستان بانک له خوا صادرېږي. د بانکوالۍ د جواز له تر لاسه کولو وروسته د نافذو قوانینو په پام کې نیولو سره د هېواد د بانکوالۍ په ساحه کې کولی شي فرعي دفترونه او څانګې پرانیزي. له فرعي دفترونو څخه موخه هغه ځای دی، چې په هغه کې بانکي قانوني راکړه ورکړه ترسره کېږي او یا هم ټولې یا ځینې د بانکوالۍ چارې مخ ته وړي.

داخلي بانک نه شي کولی د افغانستان بانک له موافقې پرته فرعي داخلي دفترونه یا څانګې ولري. همداشان جوازونه او اجازه لیکونه د افغانستان بانک له خوا د یوې نامحدودې مودې لپاره د اعتبار وړ او د انتقال وړ نه دي او د هغو الزامیت او مرعي الاجرا توب د صدور له نېټې څخه نافذ دی.

بله موضوع چې د یوه خصوصي بانک او د هغه د فعالیتونو په اړه مطرح کېږي داده، چې پر داخلي بانکونو سربېره غیرمقیم بانکونه هم کولی شي په یوه هېواد کې فرعي دفترونه او څانګې ولري. په دواړو حالتونو کې د دې ډول څانګو رامنځ ته کول د هېواد د نافذو قوانینو له مخې ارزول کېږي، د مدیرانو وړتیا، د داخلي ارزونې مناسبات، د اټکل شویو مالي فعالیتونو مناسبات او د مرکزي بانک هر قناعت د یادو فعالیتونو د تضمین پر بنسټ د افغانستان بانک له خوا صورت مومي.

د بانکوالۍ فعالیتونه

د نافذو قوانینو په رڼا کې د بانکونو د فعالیتونو ډول او څرنگولی د افغانستان د بانکوالۍ قانون په ۳۳ ماده کې بیان شوی دی. د بانکي فعالیتونو په پام کې نیولو سره چې یو بانک یې ترسره کوي، نه شي کولی له نورو بانکي فعالیتونو سره د عامل، استازي، په عمده او پرچون سوداګرۍ یا صنعتي، حمل و نقل، کرنې، کب نیولو، کانونو، ودانیو کې شریک شي، چې ممانعت د قانون له خوا الزامي نه وي او یاد فعالیت موقتي وي او د موخو د ترلاسه کولو لپاره یې لازم وي، بانک د مرکزي بانک د قناعت تر ترلاسه کولو وروسته کولی شي د دوام د معیاد په ټاکلو فعالیت ترسره کړي.

په بانک کې متولیت

که چېرې د خصوصي بانکونو د فعالیتونو په جریان او اداره کې د افغانستان بانک له خوا نیمګړتیاوې وموندل شي، د بانکوالۍ د قانون د ۵۳ مادې له مخې د مرکزي بانک له خوا یاد بانک

ته متولي ټاكل كېږي. متولي په حقيقت كې د يوې ټاكلې مودې لپاره ټاكل كېږي، بياځلي احيا كول او د بانك چارې په لاس كې اخلي او د بانك له شتمنيو، دفترونو، اسنادو او زېرمو څخه مواظبت او كنترول كوي.

كه چېرې د بانك مالي وضعيت په داسې حالت كې وي چې د بانك د انحلال موضوع په اجباري يا اختياري ډول مطرح شي، د متولي په انتصاب سره د بانك د مديرانو واك او صلاحيت ځنډول كېږي. متولي د بانك د مجددې احيا په موخه كولى شي د خپل واك يوه برخه د شرايطو وړ كاركونكو او مديرانو ته ورکړي. هغه شخص چې د بانك د متولي په توگه انتصاب كېږي د بانك د بياځلي احيا په اړوند د خپلو دندو د ترسره كولو په برخه كې يوازې د افغانستان بانك پر وړاندې مسوول دى. كه چېرې د افغانستان بانك وگوري چې د متولي له انتصاب سره سره د مركزي بانك لپاره د بانك اداره او فعاليتونه مطلوبې او د ډاډ وړ پايلې نه لري، په دې حالت كې د بانك انحلال مطرح كېږي.

د بانك انحلال

د بانکوالۍ د قانون د منځپانگې له مخې د بانك انحلال په دوو صوتونو كې مطرح كېږي. يو اختياري انحلال او بل اجباري انحلال.

الف- د بانك اختياري انحلال: اختياري انحلال په هغه حالت كې مطرح كېږي چې د ماليكيو د تصميم پر بنسټ د بانكي اجازه ليك او جواز د لغوې پر بنسټ د غوښتنې په وړاندې كولو سره، د بانك دفترونه، څانگې او نمايندگۍ له مركزي بانك څخه غوښتنه وكړي. په دې حالت كې د بانك د انحلال پروسه د افغانستان بانك تر څارنې لاندې صورت مومي، بانك مكلف دى خپل مدارك، اسناد او دفترونه د مركزي بانك په واك كې وركړي او د تصفيې عمليه د هغه له مخې ترسره كېږي. د بانكي اجازه ليك او جواز د لغوه كولو په تړاو د ديوالي كېدو كړنې او بلاخره انحلال د بانکوالۍ د قانون له مخې صورت مومي.

ب- د بانك اجباري انحلال: اجباري انحلال د افغانستان بانك د تصميم له امله صورت مومي او دا تصميم په يوه ډېره خوږېدونكې رسمي ورځپاڼه كې خپرېږي او يا د بانك د داينينو د عريضې د وړاندې كولو له امله صورت مومي. په دې موخه د افغانستان بانك له خوا د پام وړ بانك لپاره يو متولي انتصابېږي او د بانك ټوله شتمني، مدارك، مصادرې او املاك خوندي كېږي. د انحلال او تصفيې نور موارد د بانکوالۍ د قانون په ۶۳ ماده كې څرگند شوي دي. د بانکونو په هكله د انحلال د پروسې ترسره كول او ديوالي كېدو كړنې د خاصو قواعدو او شكللياتو تابع دي، چې د لاندې دلايلو پر بنسټ پيلېږي:

- ۱ - بانک چې مالي مسوولیتونه (پورونه) د وخت د پوره کېدو پر مهال ور نه کړي.
 - ۲ - د بانک پانګه له هغې پانګې څخه چې الزامي ګڼل کېږي، ۷۵ سلنه کمه وي.
 - ۳ - د بانک د شتمنیو ارزښت د هغه د پوړونو تر ارزښت لږ وي.
- له پورتنیو دلایلو استنباطېږي، چې د بانکونو د دیوالي کېدو په اړوند، د دیوالي کېدو قانون او نور اړوند تقنیني اسناد د پلي کېدو وړ نه دي. کله چې د پام وړ بانک د دیوالي کېدو غوښتنه د مرکزي بانک له خوا ومنل شي، بانک دیوالي اعلانېږي او د بانک د تصفیې مدیر او متولي د دیوالي کېدو کړنې عملاً پیلوي.

د نهم خبري لنډيز

بانك له حكمي شخصيت څخه عبارت دی، چې اكثره د سهامی شرکت په ډول بانكي كړنې ترسره كوي. په بانكي كړنو كې لاندې كړنې شاملېږي: د پانگونو منل، د جاري حسابونو افتتاح، د پوړونو وركول، د اسنادو له مخې د معاملاتو ترسره كول، په سهامو پورې اړوندې كړنې او د پيسو لېږد رالېږد، پولي معاملات او د نجيبه فلزاتو پر بنسټ معاملې، د اماناتو په حساب كې د پيسو اېښودل او نور.

د بانك د تاسيس آرونه (شرايط)

بانك، د بانكوالۍ د قانون د ۱۷ مادې په پام كې نيولو سره د يوه يا څو تنو حكمي يا حقيقي اشخاصو په وسيله د موسس يا سهام لرونكي په توگه تاسيسېږي.

وروسته له دې چې بانك د بانكونو د ثبت په دفتر كې ثبت شي، موسسې نه شي كولى د مركزي بانك له قبلي او كتبي اجازې پرته د بانك جوړښت او تشكيل ته بدولون وركړي.

د بانك د تاسيس لپاره د يوې اساسنامې شتون اړين دی او همداشان د بانكي مقرراتو په پام كې نيولو سره د بانك د پانگې شتون بنسټيز ركن دی. د بانك د تاسيس لپاره بل شرط قانوني تشكيل دی، چې كاركوونكي يې د افغانستان بانك د رتبو پر بنسټ ټاكل كېږي.

كله چې د موسسې غړي خپله ليكلي غوښتنه مركزي بانك ته وړاندې كړي او خپل برخوال يا سهم لرونكي معرفي كړي، په حقيقت كې مركزي بانك د بانكوالۍ چارو د قوانينو په رڼا كې او د شرکت په ډول د بانك د قانوني جوړښت پر بنسټ هغه د بانكونو د ثبت په دفتر كې ثبتوي او د بانك قانوني څرنگوالی د افغانستان بانك له خوا چې په دې زمينه كې مالي او پولي سياستونه تصويب شوي، واضح او روښانېږي.

د افغانستان بانك د بانكونو د لغوه كولو او جواز وركولو لومړنۍ مرجع گڼل كېږي.

د نهم څپرکي پوښتنې

- ۱- بانک څه شی دی او د بانک کړنې یا عملیات څه ډول دي؟
- ۲- د یوه بانک د تاسیس لپاره کوم شرایط لازم دي؟
- ۳- کومه مرجع د بانک د جواز د صدور یا لغوه کولو صلاحیت لري؟
- ۴- متولي څوک دی او په کومو حالاتو کې د مرکزي بانک له خوا ټاکل کېږي؟
- ۵- د بانک انحلال څه مفهوم لري او د بانک انحلال په څو ډوله دی؟

د سوداگریزو شخړو حل

ټولیزه موخه:

د سوداگریزو شخړو د هواري بېلابېلې لارې، د سوداگریز حاکمیت پېژندنه، په دې برخه کې له قوانینو سره بلدتیا او منځګړیتوب.

د زده کړې موخې: محصلان به د دې څپرکي تر لوستلو وروسته پر لاندې موضوعگانو پوه شي:

- د سوداگریزو شخړو هوارول.
- د سوداگریزو شخړو د هواري لارې چارې.
- سوداگریز حاکمیت.
- منځګړیتوب.

سوداگریزې شخړې له دوو لارو هواریږي، یوه قضایي حل لاره ده چې په محکمه پورې اړوندېږي او بله یې ناقضایي حل لاره ده، چې د جوړجاړي او یا دې قضیې له اړخونو څخه د اشخاصو په غوره کولو سره هواریږي.

قضایي حل لارې

په هر هېواد کې د سوداگریزو شخړو د هواري او څېړلو په موخه سوداگریزې محکمې جوړې شوي، چې یوازې د یوه قضایي ارګان په توګه سوداگریزې شخړې هواري. البته سوداگریزې محکمې د هر هېواد د قضایي نظام پر بنسټ جوړېږي. د بېلګې په توګه په مصر کې سوداگریزې

محکمې له قضاات څخه تشکیلېږي. حال دا چې په تونس، فرانسه او ځینو نورو هېوادونو کې، پر قضاات سربېره، سوداګر هم په سوداګریزو محکمو کې شاملېږي. د فرانسې په اوسني قانون کې په سوداګریزو محکمو کې یوازې سوداګر شاملېږي. د افغانستان قانون د سوداګریزو محکمو تشکیل له ۳۰۴ تر ۳۰۹ مادو پورې بیانوي چې د لومړي څپرکي اړوند دي او سوداګریزو محکمو د اصولو د قانون په شپږم باب کې سوداګریزه دعاو د ابتدایه سوداګریزو محکمو اړونده وي. دغه محکمې له رییس او دوو غړو څخه چې د قضاات له جملې څخه دي، تشکیلېږي. د قضایې شروطو په هکله چې په غږیتوب یا ریاست باندې ګومارل کېږي، د افغانستان قانون د اداري او وظیفه یي اړتیاوو له مخې ځینې شرایط وړاندې کړي دي. د بېلګې په توګه هغه قاضي چې په کابل کې د سوداګریزې ابتدایه محکمې د رییس په توګه وړاندیز کېږي، باید د رتبې له پلوه لومړۍ رتبه وي. هغه کسان چې له کابل بهر پر یاد بست ګومارل کېږي، که دویمه رتبه هم وي، کولی شي پر یاد پوست باندې وټاکل شي. همداسې په کابل کې د دې محکمو غړي باید دویمه رتبه وي او تر کابل بهر درېیمه رتبه هم کېدای شي. البته د کابل او ولایتونو ترمنځ دغه توپیر چې قانون ټاکلی دی، د توجیه وړ دی، ځکه عموماً په پلازمېنه کې د سوداګریزو فعالیتونو حجم او اندازه ډېر وي، دا پخپله ایجابوي، چې په پلازمېنه کې قضاات باید ډېره تجربه ولري.

د حکم په وسیله د شخړو حل

د دې پروسې پر بنسټ د قضیې دواړه لوري د شخړو د پېښېدو په صورت کې د دې پر ځای چې قضا او محاکمو ته مراجعه وکړي، د اړخونو په توافق یو یا څو تنه د حکم په توګه ټاکي او د شخړو د هوارې ټول واک ورکوي، چې دا پروسه د تحکیم په نامه هم یادېږي. احياناً عقد کوونکي د ستونزو د حل دا کړنلاره د عقد په متن کې ځای پر ځای کوي، په دې مانا چې په عقد کې لیکي، چې (د ستونزو د پېښېدو په صورت کې د هغو حل د حکم د ټاکلو او د هغه د پرېکړې له لارې مومو) په دې ډول حالت کې، هره ستونزه چې رامنځ ته کېږي، د تحکیم په وسیله هوارېږي. هغه شرط چې په عقد کې ځای پر ځای کېږي، د (تحکیم د شرط) په نامه یادېږي.

احیاناً که عقد کوونکي دا ډول شرط په قرارداد کې ذکر نه کړي، خو د شخړې تر پېښېدو وروسته، په خپل منځ کې خاص تفاهم لاسلیک کړي او دې ته متعهد شي، چې شخړه به یې د حکم ټاکلو او پرېکړې له لارې هوارېږي، دغه تفاهم چې د شخړې تر پېښېدو وروسته ترسره شوی وي، د (تحکیم د وثیقې) په نامه یادېږي.

د تحکیم شرط عموماً د عقد په متن کې درج وي او کله هم د بېل عقد په ترڅ کې د شخړو تر پېښېدو مخکې په هغه تعهد ترسره کېږي. بڼا هغه عنصر چې د تحکیم د شرط او د تحکیم د وثیقې ترمنځ تمیز رامنځ ته کوي، په اصلي عقد کې لیکل او یا په هغه کې نه لیکل دي. د تحکیم

شرط دادی، چې د شخړو تر پېښېدو مخکې پر هغه تعهد شوی وي، خو د تحکیم وثيقه هغه ده، چې دواړه لوري د شخړې تر پېښېدو وروسته مخ وړ اړوي.

د یادونې وړ ده چې د تحکیم شرط که هر څومره د عقد په متن کې ذکر شوی وي، د یوه مستقل عنصر په توګه پېژندل کېږي او له هغه سره تعامل صورت مومي. نو له دې امله حتا د عقد د بطلان په صورت کې، دا شرط د خپل استقلالیت له نظره، صحیح شمېرل کېږي او له مخې یې عمل ترسره کېږي. خو دا چې د بطلان سبب دې شرط ته هم راجع شي، د بېلګې په توګه عقد د اهلیت د ناقض شخص له خوا لاسلیک شوی وي، په دې حالت کې عقد د دواړو د تحکیم په شرط سره باطل ګڼل کېږي، لازمه د تحکیم او د شخړو د نورو ډولونو ترمنځ تفکیک وشي. د بېلګې په توګه کله چې یو شخص د قضیې له یوه لوري څخه، د یوه داسې عنصر د ټاکلو په موخه چې قانوني تصرف یې هغه ته احتیاج لري، وټاکل شي، هغه په تحکیم کې نه شو ویلی، مثلاً د پیر او پلور په عقد کې که دواړه لوري د جنس ده چې د بیې لپاره درېیم شخص وټاکي، دا ډول تفاهم تحکیم نه ګڼل کېږي.

د حکمونو شرطونه

حکم کېدای شي یو یا تر یوه ډېر اشخاص وي، په دې شرط چې شمېر یې جفت نه وي، له دې پرته به تحکیم باطل وي. د هغوی د ټاکلو په هکله باید ووايو: ممکن د اصلي عقد په وسیله صورت ومومي او یا د مستقل عقد په واسطه، په دې شرط چې د هغه خلاف خاص قانون شتون ونه لري. هر وګړی کېدای شي د حکم په توګه وګومارل شي، که هغه ډاکټر وي، که انجنیر وي او که بل څه، خو په دې شرط چې بشپړ مدني اهلیت ولري. د اهلیت ناقصان لکه، محجور او هغه څوک چې د جنایت له امله له مدني حقونو بې برخې وي، مفلس تر هغه وخته چې خپل اعتبار ترلاسه کوي، پر دې پوست باندې ټاکل کېدای نه شي.

د بهرنیو اتباعو په اړه بېلابېل لیدلوري شتون لري، مثلاً د ایټالیا په قانون کې حکم باید له سیاسي حقونو له هغې جملې د انتخاب د حق لرونکي وي، هغه شرط چې حکم توب د بهرنیو اتباعو لپاره هم کېدای شي حکم وي. بل شرط چې د حکمانو لپاره وړاندې شوی، دا دی چې دغه پوست ته نوماند شخص باید قانوناً د دې دندې له احراز څخه منع شوی نه وي، ځکه احياناً د ځینو هېوادونو قانون، ځینې اشخاص د دې دندې له ترسره کولو څخه منع کړي دي. لکه څنګه چې د مصر قضایي قانون د هرې رتبې لرونکي قضات له حکمیت څخه منع کړي دي.

که څه هم له مزاحمت پرته وي، مګر دا چې د قضایي پلاوي له عالي شورا څخه په دې برخه کې اجازه ترلاسه کړي. بل شرط دادی حکم په هغه شخړه کې چې پرېکړه یې پر غاړه اخلي مصلحت ونه لري. د حکم د اختیاري او اجباري ټاکل وجود لري. د حکم ټاکل هغه وخت اختیاري

وي، چې هغه ته مراجعه د خلکو په اراده وي او په سمه مانا حکم هم همدغه دی. کله کله قانون اجباري حکم تنظیموي، د دعوا لورو ته لازمه ده، د شخړې د حل لپاره له حکم څخه مرسته وغواړي. که څه هم موږ پر دې باور يو، چې د اجباري تحکیم نظريه، حکم د هغه له اصلي مانا څخه خارجوي.

د حکم له خوا د حکم صادرېدل

د حکمو له خوا حکم تر پټې مداولې وروسته صادرېږي، دا جواز نه لري چې په هغه کې له دوی سره څوک گډون وکړي او قرار يې د رایو په اکثریت صادرېږي. که اکثریت شتون ونه لري، ډله (گروه) لږترلږه له دوو گروپونو څخه په یوه پورې تړل کېږي. حکمان مکلف دي چې په ټاکلي وخت کې حکم صادر کړي، چې دا موده غالباً په قرارداد کې ذکر کېږي. که چېرې د قرارداد حد ذکر نه وي، ټاکلې موده د تحکیم تر منلو وروسته دوې میاشتې ده. که د حکمانو حکم تر ټاکلي ميعاد وروسته صادر شي، باطل دی. خو د دعوا لوري کولی شي د مودې پر تمديد باندې په څرگند ډول اتفاق وکړي. د حکم صدور باید د شخړې د موضوع د څرگندو دلایلو پر بنسټ وي.

حکم د افغانستان په قانون کې

په حکم پورې اړوندې موضوعگانې د سوداگریزو محاکماتود اصولنامې په ۲۰۸ او ۲۳۰ مادو کې د شرط پر بنسټ ذکر شوي دي، چې په عقد کې راغلي او د شخړې تر پېښېدو وروسته پر هغه توافق صورت مومي. البته د تفاهم په صورت کې حکم یا حکمان د دواړو لورو یو له خوا غوره کېږي. د یادونې ده چې د حکمیت او منځګړیتوب په هکله پر ۱۳۸۶ کال دوه بېل بېل قوانین د ولسمشر د تقنیني فرمان په وسیله نافذ او مرعۍ الاجرا شول، چې د ۱۳۸۵ کال په ۹۱۳ گڼه رسمي جریده کې خپاره شوي او د تصویب په موخه ملي شورا ته وړاندې شوي دي.

د حکمیت د حکم د نه اعتبار حالتونه

- ۱ - کله چې د حکم حکم د هېواد د قانون خلاف وي،
- ۲ - کله چې د حکم حکم د دعوا له موضوع څخه انحراف کړی وي او له موضوع سره اړه ونه لري،
- ۳ - په هغه صورت کې چې د حکم حکم تر ټاکلې مودې وروسته اصدار شوی وي.
- ۴ - کله چې د حکم حکم په سوداگریزه محکمه کې له موجودو رسمي اسنادو سره په مخالفت کې صادر شوی وي.

منځګړیتوب

منځګړیتوب د سوداگریزو شخړو د غیرقضايي هواري یوه بله لار ګڼل کېږي. د منځګړیتوب

موخه لکه د حکمیت غوندې ده. تر څو د دعوا لوریو ته د چټکې، عادلانه او بې طرفه حل لارې زمینه برابره کړي. د یادونې ده چې د سوداگریزو شخړو په غیرقضایي حل لارو کې، د قضیې لوري د دعوا پر چټک هوارېدو سربېره تمه لري، چې هوارول یا حل و فصل کول په بې طرفه او عادلانه ډول ترسره شي او همداشان د هغوی دعوا د امکان تر بریده د هغوی د روابطو په حدودو کې پاتې شي او ثالث اشخاص له هغې څخه خبر نه شي، ترڅو د هغوی اعتبار او اعتماد د هغوی د معامله کوونکو او مشتریانو پر وړاندې زیانمن نه شي.

د منځګړي تعریف (۱)

منځګړی له یوه یا څو حقیقي اشخاصو څخه عبارت دی، چې د سوداګریزې شخړې د دواړو لوریو په موافقه، د شخړې د هوارې په موخه ټاکل کېږي. له یاد تعریف څخه دې پایلې ته رسېږو، چې یو حکمي شخص د منځګړي په توګه نه شي غوره کېدلی.

د منځګړیتوب تعریف (۲)

منځګړیتوب هغه عملیه ده، چې د هغې پر بنسټ منځګړی د دواړو لوریو په غوښتنه او توافق، د سوداګریزې او اقتصادي شخړې د چټک، بې طرفه او عادلانه حل لپاره اقدام کوي.

د حکمیت او منځګړیتوب ترمنځ توپیر

د حکم د حکم خلاف، په حکمیت کې چې تر قانوني پړاوونو وروسته په ځانګړې توګه د واکمنې محکمې له قراره د شخړې پر لوریو الزامیت لري، د شخړې وړاندیز شوې حل لاره د منځګړي له خوا پر دواړو لوریو باندې له دوه اړخیز موافقت پرته د تحمیل وړ نه وي. د یادونې ده، چې دا توپیر کولی شو په کارول شویو اصطلاحاتو کې ومومو. په حکمیت کې د حکم د حکم خبره مهمه ده، حال دا چې په منځګړیتوب کې د وړاندیز شویو حل لارو په اړه خبرې کېږي. له بله اړخه ویلی شو چې منځګړیتوب ډېر مسوولیت لري، ځکه پر منځګړي باندې د بې طرفه او عادلانه حل لارې او هڅو اعتماد کېږي، چې وروسته حل لار د دواړو لوریو د تایید وړ ګرځي. البته په حکمیت کې هم حکم باید بې طرفي رعایت کړي، خو امکان لري د هغه حکم چې پر قانوني او حقوقي دلایلو ولاړ وي، د شخړې د یوه لوري لپاره غیرعادلانه وېرېښي.

د منځګړي ټاکل

منځګړی اصولاً د دعوا د دواړو لوریو له خوا ټاکل کېږي، له دې پرته او په ځانګړې توګه د طرفینو د نه توافق په صورت کې د ټاکلو په هکله یا په ټاکلي موعده کې د ټاکلو د مکلفیت نه

مراعاتول، کېدای شي محکمې ته د مراجعې له لارې د منځګړي د ټاکلو موضوع هواره شي. خو په عمل کې ډېر لږ واقع کېږي، چې طرفین د موافقې په صورت کې منځګړي ته د رجوع په اړه، د منځګړي دټاکلو په هکله خپل مکلفیت رعایت نه کړي.

د منځګړیتوب پیل، له دواړو لوریو سره کتنه او د طرحې وړاندې کول

د منځګړیتوب عملیه هغه مهال پیلېږي، چې د شخړې لوري د منځګړي د حضور او ګډون په اړه توافق وکړي. منځګړی کولی شي له طرفینو سره یو ځای او یا په بېله توګه کتنه وکړي او یا اړیکې ورسره ونیسي. منځګړی کولی شي، د منځګړیتوب د عملیې په هر پړاو کې د شخړې د هوارې په اړه یادو لوریو ته طرحې وړاندې کړي. دا امکان د دې زمینه برابروي، چې منځګړی د خپلو طرحو په هکله د شخړې د طرفینو ملاحظات ترلاسه او په دې پوه شي، چې ایا مطروحه طرحه کولی شي د طرفینو د تفاهم وړ وګرځي یا دا چې بهرته ده، چې د نورو طرحو د لټولو اقدام وکړي. په ټولو حالاتو کې منځګړی مکلف دی، چې د منځګړیتوب د عملیې په ترسره کولو کې له طرفینو سره منصفانه چلند وکړي، یانې دا چې د هغوی حقونه د مساواتو په رعیتولو سره د طرفینو هر یوه طرف ته د خبرو کولو او په غونډو کې د لازمو کتنو حق ورکړي.

د ګټې اخیستنې وړ مدارک

هغه مدارک چې د شخړې د طرفینو له خوا د یوې محکمې، یا حکم یا حکمیت بورډ پر وړاندې د منلو وړ وي، د منځګړیتوب په عملیه کې هم د وړاندې کولو وړ وي او منځګړی کولی شي د حل د لارو د وړاندیز په موخه له هغو څخه ګټه واخلي.

د منځګړیتوب پای

منځګړیتوب په لاندې حالاتو کې د عقد له نېټې یا اعلام وروسته پای ته رسېږي:

الف: د طرفینو له خوا د شخړې د هوارې هوکړه لیک د عقد یا لاسلیک په صورت کې.

ب: په هغه صورت کې چې منځګړی اعلان کړي، چې د منځګړیتوب په عملیه کې تر دې ډېره مساعي د توجیه وړ نه ده.

ج: په هغه صورت کې چې طرفین د منځګړیتوب عملیه منځګړي ته اعلان کړي.

د: په هغه صورت کې چې یو له طرفینو څخه په طرف یا نورو طرفونو او منځګړي ته د منځګړیتوب د عملیې پای اعلان کړي (د منځګړیتوب د قانون ۱۶ ماده، د ۱۳۸۵ کال په ۹۱۳ ګڼه رسمي جریده کې خپره شوې).

د لسم څپرکي لنډيز

سوداگريزې شخړې کېدای شي له دوو لارو حل شي، لومړۍ قضايي حل لارې چې د سوداگريزې محکمې له لارې حل کېږي او بل غیرقضايي حل لارې لکه (حکمیت او منځگړیتوب) له لارې.

د حکم د ټاکلو په وسیله د شخړو هوارول داسې دي، چې د قضیې دواړه لوري د شخړو د پېښېدو پر مهال د دې پر ځای چې قضا او محکمو ته مراجعه وکړي، د دواړو لوریو په توافق یو یا څو تنه د حکم په توګه ټاکي، د شخړې د هوارولو واک او صلاحیت ورکوي او دا پروسه د تحکیم په نامه یادېږي. عقد کوونکي د هوارې دا کړنلاره د یوه عقد په متن کې لیکي.

حکمیت د افغانستان په قانون کې یا د شرط پر بنسټ دی چې په عقد کې ذکر کېږي او یا د اختلافاتو تر پېښېدو وروسته د هغه په هکله توافق کېږي.

منځگړیتوب هغه عملیه ده، چې د هغې پر بنسټ منځگړی د دواړو لوریو په غوښتنه او توافق، د سوداگريزې او اقتصادي شخړې د چټک، بې طرفه او عادلانه حل لپاره اقدام کوي.

د لسم څپرکي پوښتنې

- ۱ - سوداگريزې شخړې په چټکۍ او بې طرفانه توگه د کومو لارو په وسيله هوارېدای شي؟
- ۲ - د سوداگريزو شخړو د مناسبو حل لارو په اړه رڼا واچوئ؟
- ۳ - سوداگريز حکميت څه ته وايي؟
- ۴ - منځگړيتوب څه شی دی؟
- ۵ - د منځگړيتوب او حکميت ترمنځ توپير څه دی؟

سرچينې او اخليکونه

- ۱ - سکني، ډاکټر ربيعا، حقوق تجارت، تهران، سنت، درېيم چاپ، ۱۳۸۲.
- ۲ - ستوده، دوکتور حسن، حقوق تجارت، تهران، خلورم چاپ، ۱۳۸۰.
- ۳ - ستانکزی پوهندوی نصرالله، ناصح، پوهنمل ولي محمد، حقوق تجارت، کابل پوهنتون، ۱۳۸۷.
- ۴ - قايم مقام فرهانی، محمد حسين، حقوق تجارت ورشکستگي و تصفيه، تهران پوهنتون، ۱۳۸۶.
- ۵ - عدليې وزارت، اصولنامه افلاس و ورشکست، کابل، ۱۳۲۹.
- ۶ - عدليې وزارت، اصولنامه تجارت افغانستان، ۱۳۸۴.
- ۷ - عدليې وزارت، قانون بانکداري، رسمي جريده، پرلپسې گڼه، ۸۱۹، ۱۳۸۲ کال.

د ښوونیز نصاب د پراختیا د ریاست پیغام

د پوهنې وزارت د تخنیکي او مسلکي زده کړو معینیت د ښوونیز نصاب د انکشاف ریاست د ټولنې د عیني او ښکاره ضرورت په درک کولو سره چې د محصلینو او شاگردانو د درسي کتابونو په برخه کې یې تخنیکي او مسلکي رشتې درلودې او لري یې، په لومړي سر کې یې تصمیم ونيو، چې په ښوونیزو پلانونو او درسي مفرداتو باندې بیا کتنه وکړي او ورپسې بیا د شاگردانو او محصلینو د درسي کتابونو د تالیف لپاره مبادرت او کوښښ وکړي. د خدای (ج) په فضل او مرحمت سره او د ادارې او حسابدارۍ څانګې د ښوونکو په میرانې او همت سره د ادارې او حسابدارۍ درسي کتابونه تالیف شول تر څو په وړیا ډول د شاگردانو او محصلینو په واک او اختیار کې ورکړل شي. د علم او معرفت له ټولو لوستونکو، علاقمندانو، د ادارې او حسابدارۍ د مکاتبو له ښوونکو، گرانو شاگردانو او د تخنیکي او مسلکي زده کړو د چارو له متخصصینو او همدا شان له ټولو څېړونکو او شنونکو څخه صمیمانه هیله کېږي، چې د دې کتابونو په مطالعې سره چې په لومړي ځل د ښوونکو او د ادارې او حسابدارۍ څانګې د مسلکي غړو له لوري تالیف او تدوین شوي دي. د مسلکي، تخنیکي او علمي مطالبو او مفاهیمو د څرنگوالي په هکله خصوصاً د هغوی املايي او انشايي اشتباهاتو په اړه مونږ ته لارښوونه وکړي، ترڅو په راتلونکي کې وکړای شو، په همدې او نورو برخو کې گرانو شاگردانو ته له دې څخه ښه، غوره، گټور او ارزښتناکه موضوعات وړاندې کړو.

همدا شان له گرانو شاگردانو او محصلینو څخه هیله کوو ترڅو د دې کتابونو د مطالعې او استفادې پر مهال د هیواد اقتصادي ستونزې، فقر او وروسته پاتې والی په نظر کې ونیسي او د کتابونو په ساتنه کې کوښښ او زیار وباسي، ترڅو د ډېرو شاگردانو او محصلینو د گټې وړ وګرځي.

پته: د پوهنې وزارت- د مسلکي او تخنیکي زده کړو معینیت

د تعلیمي نصاب د پراختیا ریاست

د درسي کتابونو د چمتو کولو عمومي مدیریت

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library